

BURMESE
CLASSIC

ငယ်တစ်ဦး

စာအုပ်အုပ်စု

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၄၁၇/၉၈ (၈)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၃၇၆/၉၈ (၉)

ပထမအကြိမ်

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၅ ရက်

တန်ဖိုး

ကျပ်တစ်ရာသုံးဆယ်

အုပ်ရေ

၅၀၀ အုပ်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

တင်ရွှေချို

ကာလာခွဲ

၂၀၀၀

ကွန်ပျူတာစာစီ

၂၀၀၀

မျက်နှာဖုံး

ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် (၁၅၄၄၉)

ပုံနှိပ်သူ

ဟယ်ာ **OFFSET**

၁၁၊ ၁၂၅ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊

ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်

ဇင်ဦးနှင့်ညီများ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်အုန်း (မြ ၀၉၄၃)

မိုးမင်းစာပေ

၉၃၊ ရိပ်သာလမ်း၊ လေးဒေါင့်ကန်ရပ်၊

သင်္ကြန်ကျွန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်မမ (မြ ၀၂၁၄၃)

ဇော်ထက်အောင်

ခပ်ရန်နိုင်နှင့် ခက်ရီရဲမြား

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုပဋိကွဲရေး - ဒို့အရေး
- ပိုင်ရှင်၊ သား၊ စည်းလုံးညီညွတ်မှုပဋိကွဲရေး - ဒို့အရေး
- သမ္မတအရာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး - ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ သောကင်းကွာ
 စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
 စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ သောကင်းမည်။

နိုင်ငံတော်စွဲစဉ်ပုံ အခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏
 ပမာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

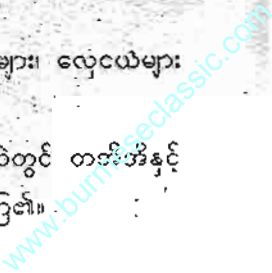
“ကေရီရဲ့မြား”

စာခန်း(၁)

အချိန်အခါမှာညနေစောင်း အချိန်အခါမို့ မြစ်ဆိပ်တွင် လူသူရှုပ်ထွေးနေ၏။ ခရီးသည်များမှာလည်း ဆိပ်ခံဘောတံတားပေါ်တွင် ဆင်းလိုက်တတ်လိုက်နှင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။ ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားများမှာလည်း ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ကုန်ပစ္စည်းများကို အပြေးအလွှားသယ်ပို့နေ၏။

မြစ်ပြင်တွင် မော်တော်များ၊ သင်္ဘောများ၊ လှေငယ်များ အစုန်အဆန်သွားလာနေကြ၏။

ငါးဖမ်းလှေကလေးများမှာလည်း မြစ်ထဲတွင် တင်းအိနှင့် ရွက်ဖွင့်သွားလာရင်း ငါးအရကို စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

ထိုစဉ် လှိုင်းစီးသည် စင်ရော်တစ်အုပ်မှာ ရေဆန်ကို မောင်းချလာသော ရွှေမြင့်ပိုရ်သင်္ဘောကြီးကို တွေ့လိုက်ကြသဖြင့် တကွတို့အော်ကာ သင်္ဘောကြီးဆီသို့ ပြန်သွားကြ၏။

စင်စစ် နေဝင်ချိန်ရောက်ပြီးဖြစ်သော်လည်း၊ စင်ရော်အုပ်မှာ အစာရှာလို့မဝသေး။ လှိုင်းစီးမပျက်ကြသေးချေ။

ထိုအချိန်တွင် မြစ်ပြင်ထဲ၌ ငါးရှာနေသော လှေကလေးတစ်စင်းပေါ်မှ တံငါသည်ကြီး ဦးဘအိုသည် ရေစုန်ရေဆန်ကို ကြည့်ရင်း ပဲ့ပိုင်းတွင် ထိုင်နေသော စောခိုင်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

'အင်း.. အချိန်လဲ မရှိတော့ဘူး စောခိုင်ရေ၊ ရေ အခြေအနေကလဲ ထူးနေတယ်ကွ၊ ရေ ရောက်လာလည်း ငါး ပါပုံသိပ်မပေါ်ဘူးဟေ့'

'ဒါဆို.. ပိုက်သိမ်းတော့မလား ဦးကြီး'

'အေးကွာ... သိမ်းလိုက်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်ကွ'

'ဒါဆို.. ကျွန်တော် ရွက်ချလိုက်ဦးမယ်'

'အေး.. အေး'

စောခိုင်သည် ပဲ့ပိုင်းမှ ထလာကာ တလူလူလှင့်နေသော ရွက်တိုင်ကို ဆိုင်းကြိုးများဖြုတ်၍ အောက်သို့ချလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဦးဘအိုသည် မြစ်ပြင်တွင် ပေါလောမော့နေသော ပလပ်စတစ်ဘောလုံးများဆီသို့ လှေကို လှော်ခတ်ခဲ့ပြီး အနားရောက်သည်နှင့် ဘောလုံးနှင့် ဆက်သွယ်ထားသော ပိုက်ကွန်ကို တဖြည်းဖြည်း ဆွဲတင်လိုက်

လေ၏။

'ဟာ.. လေးလှချည်လားကွ'

'ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးကြီး'

'ဟာ.. ပိုက်ထဲ ဘာများပါလာလို့လဲမသိဘူးဟေ့၊ အတော့်တို့ လေးတာကွ'

'ကေန္တ မိကျောင်းကြီးများလား မသိဘူး'

'ကြုံကြုံဖန်ဖန်ကွာ၊ ပေါက်ကရမပြောနဲ့ဟေ့၊ မင်းစကားကို မြစ်စောင့်နတ်တွေ မကြိုက်လို့ ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်'

'ဪ.. ကန်တော့.. ကန်တော့.. ကန်တော့ ဦးကြီး'

ထိုအချိန်တွင် ဦးဘအိုသည် ပိုက်ကြီးကို အားကုန်ဆွဲတွင် နေ၏။ စောခိုင်သည် ဦးဘအိုဘေးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ပိုက်ကို ဝင်၍ ဆွဲလိုက်၏။

'ဆွဲစမ်းပါကွ'

'ဆွဲပါတယ် ဦးကြီးရာ၊ ပိုက်က အတော်ကိုလေးတာဇွဲ'

'ဆွဲ.. ဆွဲ'

ပိုက်က ရေပေါ်တဖြည်းဖြည်းပေါ်လာ၏။ လှိုင်းဂယက်တွေ တလည်း မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် တဝဲဝဲ တလိမ့်လိမ့်လူးခတ်သွား၏။

နစ်ဦးသား ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ဆွဲတင်ခဲ့ကြရာ၊ ပိုက်ထဲတွင် ငါးတွေက ခုန်လျက်နေ၏။

ဦးဘအိုမှာ မထင်မှတ်သည့်မြင့်ကွင်းကြောင့် တအံ့တဩ

ဖြစ်နေ၏။

'ဟာ... ငါး အတော်ပါ ပါသားကွ'

'ဟုတ်ပါဗျာ'

'ဆွဲဟေ့'

နှစ်ဦးသား ဝမ်းသာအားရနှင့် ပိုက်ကိုဆွဲတင်လိုက်ကြ၏။

ငါးမှာ အမျိုးစုံလှပြီး ငါးမြင်း၊ ငါးသလောက်၊ ငါးအုပ်ဖားက-အစ ငါးလှသလို၊ ပုဇွန်ကျော၊ ပုဇွန်ထုပ်တွေပါ စုံလင်နေ၏။

ဦးဘအိုမှာ သူ့တွက်ကိန်းလွဲသွားပြီမို့ တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း ပိုက်အနားများကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆွဲယူလိုက်၏။

ထိုစဉ် တဖျတ်ဖျတ်ခုန်နေသော ငါးကြီးတွေထဲတွင် ရွံ့တွေ နန်းတွေ အထပ်ထပ်ဖုံးနေသော ဖြူဖပ်ဖြူ ချ် အရာကြီးတစ်ခုကို စောခိုင် မြင်လိုက်ရ၏။

'ဟာ... ဟို... ဟိုမှာ ဘာကြီးလဲဗျ'

'ဟင်... ဘာမြင်လို့လဲကွ'

'ဟိုမှာလေ'

'ဟင်... ဘာပါလိမ့်၊ ကဲ... ပိုက်သာဆွဲတင်ဓမ္မာ'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကွ'

နှစ်ဦးသား ပိုက်ကြီးကို လှေဝမ်းထဲ အတင်းဆွဲတင်လိုက်ကြ၏။ ငါးကြီးငါးငယ်များကတော့ တဖျတ်ဖျတ်နှင့် ခုန်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြဆဲ။ ဦးဘအိုတို့နှစ်ဦးမှာ ငါးကြီးကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ ပိုက်ထဲတွင်

ပါလာသော အရာကြီးကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေ၏။

အချိန်ကလည်း မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် နေရောင်ပင် မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး ပိုက်ထဲမှ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် နန်းတဖွေးဖွေးအရာကြီးကို ကြည့်ရင်း ပိုးတိုးဝါးတားဖြစ်နေ၏။

'စောခိုင်'

'ဗျာ... ဦးကြီး'

'မီးခွက်သွားယူစမ်းကွာ၊ ငါတော့ ပိုက်ထဲပါလာတဲ့ အရာကို မသင်္ကာသူးကွ'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကွ ဦးကြီး'

စောခိုင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှေပေါ်ထိုင်ကာ တအောင်မျှ အကြာတွင် မီးခွက်တစ်လုံးကို မီးညှို့ပြီး

'ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး'

'နေဦး... ဦးကြီးရဲ့'

စောခိုင်သည် ခါးကြားတွင် ထိုးထားသော ငါးခွက်ထဲတွင် တို့နှင့် ဖြူဖပ်ဖြူရော် အတုံးကြီးပေါ်တွင် ဖုံးနေသော နန်းတဖွေးဖွေး ဖယ်လိုက်၏။

'ဟာ... အောင်မယ်လေးဗျ'

'ဘာကြီးလဲကွ'

'ဟို... ဟို... ဟို... လူကြီးပါလား'

'ဟင်'

www.burmeseclassic.com

ဦးဘအိုသည် မီးခွက်ကို မြင့်ကိုင်ကာ စောခိုင်ပြသည့် နေရာကို ကြည့်လိုက်၏။

'ဟင်... မိန်းမ တစ်ယောက်ပါလား'

'ဟာ... ကိုယ်တစ်ပိုင်းပြတ်ကြီးဗျ... ရွံစရာကြီးဗျ'

'ဟင်... လည်ပင်းမှာလည်း မနီလာကြီးတွေနဲ့'

'ဟုတ်ပါ... အဲဒီကြီးတွေက သူတစ်ကိုယ်လုံးကို အုတ်ခဲကြီး

နဲ့ပတ်ပြီး ချည်ထားတာဗျ'

'ခုကွပ် စောခိုင်ရေ ဒါ... လူသတ်မှုကွ၊ အရေးထဲကွာ ဘယ်လို လာကြုံရပါလိမ့်... ဘုရား... ဘုရား'

ဦးဘအိုမှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းနှင့် လူသေအလောင်းကြီးကို ကြည့်ရင်း တအံ့တဩဖြစ်နေ၏။ စောခိုင်မှာလည်း တံတွေးတဗျစ်ဗျစ်ထွေးရင်း နှာခေါင်းကို ပုဆိုးနှင့် ပိတ်နေ၏။

ဦးဘအိုလည်း အလောင်းကြီးကို ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်၏။ ထိုစဉ် စောခိုင်က...

'ရေထဲ ပြန်ပစ်ချလိုက်မလား'

'ဟာ... မလုပ်နဲ့ကွ၊ ခု ဥစ္စာက လူသတ်မှုဆိုတော့ ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားရမယ်'

'ဟာ... ကျွန်တော်တို့ကို အမှုပတ်နေပါဦးမယ် ဦးကြီးရာ'

'အို... ဘာလို့ ပတ်ရမှာလဲကွ၊ ငါတို့က တာဝန်သိသိနဲ့ လာအပ်တဲ့ ကိစ္စပဲဟာ၊ ကဲ ပြောနေကြာတယ်ကွာ မြစ်ဆိပ်ကို အရောက်

သာ လှော်'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နှစ်ဦးသား ပိုက်ထဲက ငါးကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတော့ဘဲ မြစ်ဆိပ်သို့ အရောက်လှော်ခတ်ခဲ့ကြလေသည်။

ကမ်းနားဆီရောက်သည်နှင့် လှေကြီးကို မြစ်ဆိပ်ရှိ ငှက်တိုင်တွင် ချည်လိုက်ပြီး နှစ်ဦးသား ဘောတံတားပေါ် တက်ခဲ့ကြ၏။

ခရီးသည်များမှာတော့ အသွားအလာ မပြတ်ကြပေ။

ထိုစဉ် သူတို့နှစ်ဦး ဘောတံတားဝင်ပေါက်မှ ထွက်ကာ မြစ်ဆိပ်ရဲစခန်းရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြစ်ဆိပ်လုံခြုံရေးကျနေသူ ဒုရဲအုပ် ကြီးမြင့်သည် စားပွဲအနောက်ဘက်ရှိ ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အမှုတွဲမိုင်တစ်ထပ်ကို လှန်လျော့ဖတ်ရှုနေ၏။

ဦးဘအိုတို့ နှစ်ဦးသည် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာရင်း စခန်းထဲသို့ မရဲတရဲဝင်ခဲ့ကြ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် စာင့်ဖတ်နေသော ဒုရဲအုပ်ကြီးမြင့်သည် အခန်းဝမှ ခြေသံကြောင့် ဖျပ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းနှင့် လူနှစ်ဦး၊ ညစ်ထေးနေသော အဆီးများကို ခေါင်းပေါ်မှာ ဖြစ်သလို စည်းထား၏။ အသားအရည်ဆလည်း ရေလေစားထားသည်မို့ မည်းမည်းကြုတ်ကြုတ်နှင့် မီးသွေးဆောင်ပေါက်နေ၏။

ကြီးမြင့်သည် သူတို့နှစ်ဦးကို မြင်သည်နှင့် တံငါသည် နှစ်ဦး

၁၆ စော်ထက်အောင်

မန်းသိလိုက်၏။ သူတို့ အသွင်က မဝံ့မရဲအသွင်။ မျက်လုံးပုတ်ခတ်
ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း သူ့အနီးသို့ ကပ်လာ၏။ ကြီးမြင့်သည် လက်ဆဲက
ဖိုင်ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်ပြီး မျက်မှန်ချွတ်ရင်း မေးလိုက်၏။

'ဘာကူညီရမယ် ပြောပါဦး'

'ဟို. . . ဟို. . . လူ. . . တွေလို့'

'ဗျာ. . . လူတွေလို့ ဟုတ်လား။ က. . . ထိုင်ကြပါဦးဗျာ'

'ဟို. . . ကျွန်တော်တို့ တစ်ကိုယ်လုံးပေကျနေတော့. . .'

'ရပါတယ်ဗျာ၊ ရဲရဲသာ ထိုင်စမ်းပါ'

ကြီးမြင့်သည် သူတို့၏ နိုးသားလှပုံကို ကြည့်ပြီး ပြုံးငွေ့ငွေ့

ဖြစ်သွား၏။

ဦးဘအိုနှင့် စောခိုင်တို့ နှစ်ဦးမှာတော့ နှုတ်တွင် မဝံ့မရဲ
နှင့် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ကြီးမြင့်သည် သူတို့နှစ်ဦးကို အကဲခတ်
ရင်း မေးလိုက်၏။

'က. . . ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေ ဖြစ်လာကြတာလဲ'

ဦးဘအိုသည် ကြီးမြင့်ကို မဝံ့မရဲအကဲခတ်ရင်း ထစ်ထစ်ငေါ့
ငေါ့နှင့် ပြောလိုက်၏။

'ဒီ. . . ဒီလိုပါ ဆရာလေးရယ်။ ဟို. . . ကျွန်. . . ကျွန်တော်တို့က
တံငါသည်တွေပါ'

'ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး'

'ဒီ. . . ဒီလိုပါ ဆရာလေး။ ဟို. . . ကျွန်တော်တို့ မြစ်ထဲမှာ

ပိုက်ချနေတုန်း ပိုက်အဆွဲမှာ မိန်းမအလောင်းတစ်လောင်းပါလာလို့
ဗျ ပြီးတော့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပြတ်ကြီး ဆရာ'

'ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို အလောင်းကရော'

'ဟို... လှေ... လှေပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ် ဆရာ'

'ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်မယ်လေ'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့'

ကြီးမြင့်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ထလိုက်၏။

'ကဲ... ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံးသွားကြစို့'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... သွားမယ်လေ'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးဘအိုနှင့် စောခိုင်တို့လည်း ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်ပြီး ဒုရဲအုပ် ကြီးမြင့်နှင့်အတူ မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

အချိန်အခါမှာလည်း မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုက ဖုံး
လွှမ်းနေပြီဖြစ်၏။ ဒုရဲအုပ် ကြီးမြင့်သည် ဘောတံတားပေါ်ရောက်သည်
နှင့် လုံခြုံရေး အစောင့်ကျနေသော ရဲသားသုံးဦးကိုပါ သူနှင့်တပါ
တည်းခေါ်ခဲ့ပြီး လက်နှိပ်ခါတ်မီး တဝင်းဝင်းနှင့် မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ ဆင်း
ခဲ့ကြလေ၏။

'ဘယ်မှာလဲဗျာ'

'ဟို... ဟို... လှေပေါ်မှာပါ ဆရာ'

'ဟုတ်လား'

ဦးဘအိုက ညွှန်ပြသည်။ ရေစပ်ဘေးမှ လှေကလေးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အနီးသို့ရောက်သည်နှင့် လှေဦးပေါ်ခုန်၍ တက်လိုက်ကြပြီး ပေါင်းမိုးအနောက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

'ဟို...ဟိုမှာ ဆရာ'

'ဟုတ်လား'

ဦးဘအို လက်ညှိုးထိုးပြသော နေရာကို ကြည့်လိုက်ရာ တဖျပ်ဖျပ်ခုန်နေသော ငါးတွေကြား တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့လိုက်ကြရသဖြင့် လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ခါတ်မီးနှင့် ပိုင်းထိုးလိုက်ကြ၏။

'ဟင်... အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါလား'

'ကိုယ်တစ်ပိုင်းပြတ်ကြီးဗျ'

'ညီလိုက်တာကွာ'

သူတို့ လူစု မြင်ကွင်းကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ဆံပင်တွေ အုပ်နေပြီး ပါးတစ်ဘက်တွင်လည်း သွေးစသွေးနုကလေးများ ထွက်နေ၏။

ကြီးမြင့်သည် အသင့်ယူလာသော ကင်မရာနှင့် ခါတ်ပုံရိုက်လိုက်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှ ဖုံးအုပ်နေသော ဆံပင်များကို စောခိုင်ဆီမှ စားတောင်းကာ ဖယ်ရှားလိုက်၏။

'အောင်မယ်လေးဗျ'

'ဟာ... မင်းကလဲ... အသည်းကြောင်လိုက်တာ'

'ဟို... မျက်... မျက်လုံးတွေမရှိတော့ မြင်ရတာ ကြောက်စ

ရာကြီးဗျ'

စောခိုင်က အထိတ်တလန့်နှင့် အော်ဟစ်လာပေရာ၊ ကြီးမြင့်သည် စောခိုင်ကို ငေါက်ငမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆီးစပ်အနားမှ ပြတ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သယ်ယူရန် အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်၏။

ထို့အပြင် အလောင်းကို ဦးဆုံးတွေ့ရှိသော ဦးဘအိုနှင့် ဗောခိုင်တို့နှစ်ဦးအားလည်း တာဝန်အရ စစ်ဆေးမေးမြန်းကာ မှတ်တမ်းတင်လိုက်၏။

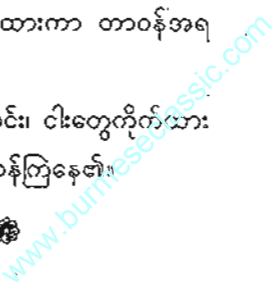
ထိုစဉ် အလောင်းတင်သည့် ကားမှ လူများ ရောက်ရှိလာပြီး လှေထဲမှ အမျိုးသမီးအလောင်းကို ကားရှိရာသို့ သယ်ယူသွားကြလေတော့၏။

ကြီးမြင့်မှာ အလောင်း၏ မျက်နှာကို မသယ်ခင် ခါတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့လူစု ဘောတံတားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကြီးမြင့်၏ စိတ်ထဲတွင် ယခုလို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အလောင်းကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။ မြင်ခါစက အော်ကလီဆန်ချင်လောက်အောင် ပျို့တက်လာသေး၏။

သို့ပေသည့် စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထားကာ တာဝန်အရ အသေးစိတ် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခဲ့၏။

မိန်းမပျို၏ အလောင်းက မြင်မကောင်း။ ငါးတွေကိုက်သားသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အသားတွေ ဖွာလန်ကြနေ၏။

ကြောက်စရာအတောင်းဆုံးမှာ သူမ၏ မျက်နှာပင်ဖြစ်၏။
အက်စီနစ်လုံးမရှိတော့။ မျက်ကွင်း ဟောက်ပက်ကြီးဖြစ်ကာ သွေးတ
နီနီစိမ့်ထိုးနေ၏။

ထို့အပြင် လည်ပင်းတွင်လည်း မနီလာကြိုးများ၊ အုတ်ခဲ
အကျိုးအပံ့များကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်၊ အလောင်းကိုသတ်ပြီး ဖျောက်
ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားသည့် အမှုဟု ယူဆလိုက်၏။

ထို့နောက် စခန်းရောက်သည်နှင့် မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ ရေး
သွင်းလိုက်ပြီး အလောင်းထားရှိသည့် စခန်းအနောက်ဘက် ကိုဒေါင်
ကလေးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့၏။

ကြီးမြင့်သည် ဂိုဒေါင်ပေါက်ဝရောက်သည်နှင့် လုံခြုံရေး ခံ
သားကို မေးလိုက်၏။

'အလောင်းအထဲရောက်နေပြီလား'

'ဟုတ်ကဲ့. . . ဆရာ'

သူမေးမြန်းရင်း အထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ မီးရောင်အောက်တွင် ပိုး
စိုးပက်စက် သေဆုံးသော အမျိုးသမီးအလောင်းကို ကျောက်ခုတ်
ပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရ၏။

မြင်လို့လည်း လုံးလုံးမကောင်းတော့ချေ။ ကြီးမြင့်သည် အ
လောင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း အသေးစိတ် စစ်ဆေးလိုက်၏။

အမျိုးသမီး အရွယ်က ရှိလှ နှစ်ဆယ်ပင် မကျော်နိုင်သေး။
အရပ်အမောင်းကလည်း အနည်းဆုံးငါးပေလေးလက်မခန့် ရှိနိုင်၏။

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်တော့ ကုတ်ရာခြစ်ရာမတွေ့ရ။

ထို့နောက် လည်ပင်းတစ်ဝိုက်ရှိ မနီလာကြိုးကို ဖြုတ်ရင်း
ကြည့်လိုက်ရာ ကြီးမားသော အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်ကို တွေ့လိုက်
ရ၏။

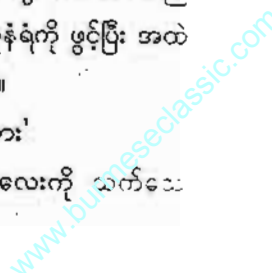
• အပေါက်ထဲတွင် ရွံ့တွေ နန်းတွေ ဝင်နေသဖြင့် သွေးလပ်
တွေ တစ်စိတ်စိတ်ထွက်နေ၏။ ကြီးမြင့်သည် သွေးရောင်ကို ကြည့်ရင်း
လုပ်ကြံခံရသည်မှာ အနည်းဆုံး ငါးရက်ခန့်ရှိပြီဟု တွက်လိုက်၏။
ဆိုပြင် လည်ပင်းမှ အပေါက်ကြီးကို ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိုးသတ်
ခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ်၊ ဖောက်ထွင်းခြင်း ခံရလိမ့်မည်ဟု ယာယီမှတ်
ချက်ချလိုက်၏။ ခါးစပ်ပိုင်းတွင် အူတွေက ဟင်းလင်းပွင့်နေ၏။ ငါး
များကိုက်ဖြတ်စားသောက်ထား၍လည်း အလျားလိုက် ခွေနေသော
အူကြီးမှာ အပြင်သို့ တထွေးကြီး ပြူးထွက်နေပြီး၊ အစာအိမ်နေရာမှာ
မည်း ဟင်းလင်းပွင့်နေ၏။

ကြီးမြင့်သည် လက်ထဲက လက်နှိပ်ခါတ်မီးကလေးနှင့် အစာ
အိမ်ကို ထိုးကြည့်လိုက်ရာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မည်းမည်းအလိပ်ကလေးတစ်ခု မြင်ကွင်းတွင် မသင်္ကာသည်
အလောင်းဘေးတွင် ရှိသော သံချောင်းနှင့် အူနံရံကို ဖွင့်ပြီး အထဲ
မည်းမည်းအလိပ်ကလေးကို ယူကြည့်လိုက်၏။

'ဟာ. . . ဖလင်လိပ် သေးသေးလေးပါလား'

ထူးဆန်းလွန်းလှသည်မို့ ဖလင်လိပ်ကလေးကို သက်သေ

သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး၊ ဂိုဒေါင်အပြင်သို့ ထွက်

'ဟေ့ကောင်... စိုးနိုင်'

'ဗျာ.. ဆရာ'

'ဒီအလောင်းကို အခု ချက်ချင်း ဆေးရုံအရောက်ပို့ပေးတော့
ဟေ့'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဆရာ မှတ်တမ်းယူပြီးပြီလား'

'အေး... ယူပြီးပြီ'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဒါဆို ထွန်းနှောင်တို့ ရောက်လာတာနဲ့ အ
လောင်းကို ဆေးရုံပို့လိုက်ပါမယ်'

'အေး.. အေး.. ဂရုလည်းစိုက်ဦး၊ ပြီးတော့ တာဝန်ခံ ဆေး
ဝန်တွေဆီကို ငါ မနက်ဖြန် စောစော အရောက်လာခဲ့မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ'

ကြီးမြင့်သည် တာဝန်ကျနေသော ရဲသားစိုးနိုင်ကို နှုတ်ဆက်
ပြီး စခန်းဘက်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ ထူးဆန်းလွန်း
လှသည် လုပ်ကြံမှုဟု အမျိုးမျိုးတွေးတောနေမိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်
လေသည်။

စခန်း(၂)

မာကျူရီစီးရောင်များနှင့် သစ်လွင်နေသော လမ်းမကြီးပေါ်
တွင် ကားကြီး ကားငယ်တို့က တစ်ဝိုက်နှင့် အော်ရင်း မောင်းနှင်နေ
ကြ၏။

လမ်းတစ်ဘက် တစ်ချက်တွင်လည်း ဆောက်လုပ်ပြီးခါစ
တိုက်တာကြီးများက မိုးထိမတတ်မြင့်မားလှ၏။ လမ်းဘေး ပလက်
ဖောင်းပေါ်တွင်တော့ လူသူများ ဥဒဟို သွားနေကြ၏။

ထိုအချိန် လမ်းမကြီးတစ်ဘက်ရှိ ဆယ့်နှစ်ထပ် အဆောက်
အဦး၏ ရှေ့တွင် နောက်ဆုံးပေါ် ကားများတန်းစီ၍ ရပ်လာ၏။
အဆောက်အဦး၏ ဆင်ဝင်အောက်တွင်လည်း အဝတ်အဖားတောက်
တောက်ပပ ဝတ်ဆင်ထားကြသော လူတစ်စု ရပ်ကာ စကားစမြည်

သုတေသနကြမ်း

သူတို့၏ အသွင်အပြင်များမှာ နိုင်ငံခြားသားများအလား အောင်းမေ့ရပေ၏။ ဝတ်စားထားသည်မှာလည်း အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံများဖြစ်ပြီး ရိုးရာဝတ်စုံတူ၍ တစ်ဦးတစ်လေမျှ မမြင်ရချေ။

တအောင့်မျှ အကြာတွင် ဆင်ဝင်တံခါးကြီး ပွင့်လာကာ ပြင်ပမှ လူစုလူဝေးကြီးကို အထဲသို့ ခေါ်သွင်းလိုက်၏။ သူတို့သည် လက်ထဲမှ လက်မှတ်ကလေးများကို ဝိတ်ဝတွင် ရပ်နေသူကို ပေးလိုက်ပြီး အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

အထဲရောက်သည်နှင့် အဆင်သင့် စောင့်ကြည့်နေသော ဓါတ်လျှောက်ကြီးနှစ်စင်းပေါ်ကို လူစုခွဲ၍ ဝင်လိုက်ကြ၏။ ဓါတ်လျှောက်ကြီး နှစ်စင်းမှာ အဆောက်အဦး အလယ်တွင် အပြိုင်တပ်ဆင်ထားပြီး ဟည်ဆောက်ထားပုံကလည်း ခေတ်မှီလှ၏။

တအောင့်မျှအကြာတွင် ဓါတ်လျှောက်နှစ်ချပ် ဝေါခနဲ အလိုအလျောက် ပိတ်သွားပြီး မီးစိမ်းကလေး လင်းလာသည်နှင့် ငြိမ့်ခနဲ ထိုးတက်သွားလေတော့၏။

တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ်၊ တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ်နှင့် အဆင့်ဆင့် တက်ခဲ့ရာ ဆယ်နှစ်ထပ် အဆောက်အဦးအရောက်တွင် ငြိမ့်ခနဲ ထိုးချင်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ အလျားအလိုက် တံခါး လျော့ခနဲ ပွင့်သွားကာ အထဲမှ လူအုပ်စုကြီး နှစ်စု ဝေါခနဲ ပြုထွတ်လာကြပြီး၊ ခန်းမကြီး ကျယ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

ခန်းမအလယ်ခေါင်တွင် အလူမီနီယံထိုင်ခုံများကို အစီအစဉ်ခင်းကျင်းထားပြီး၊ ခန်းမရှေ့တည့်တည့်တွင် အစိမ်းရောင် တတ္တိပိကန်လန်ကာကြီး ချထားသော စင်မြင့်တစ်ခုလည်းရှိ၏။

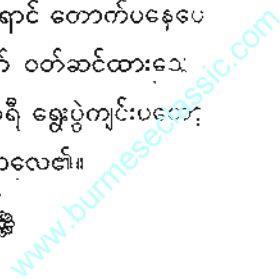
ခန်းမကျယ်ကြီးထဲ ဝင်လာသော လူစုအဝေးများမှာ ထိုင်ခုံများတွင် ဝင်၍ အသီးသီးထိုင်လိုက်ကြ၏။ တအောင့်မျှ အကြာတွင် လူ တစ်စု ထပ်မံရောက်ရှိ လာပြီး လွတ်နေသော နေရာတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ကြပြန်၏။

သူတို့ရှေ့တည့်တည့်ရှိ စင်ပေါ်တွင် ရွှေဖလားမီးဆလိုက်က ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိ၏။ စင်ကြီး၏ နဖူးစည်းတွင်ကော ငွေရောင် စာလုံးကြီးများနှင့် 'ရေးထိုးထားသော စာတမ်းကြီး ချိတ်ဆွဲထား၏။

ထိုစာတမ်းပါ စာလုံးများကတော့ 'အရှေ့တိုင်း အလှူဧကရီ ရွေးချယ်ပွဲ' ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ရောက်ရှိလာကြသော ပရိသတ်ကြီးမှာလည်း ရွှေရောင်စိန်ရောင်တွေနှင့် လင်းလက်ဆောက်ပနေသော

ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲတွင် အများဆုံးလာကြသူများမှာ အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ကျော်ကာစ မိန်းမပျိုကလေးများသာဖြစ်ကြ၏။

သူတို့၏ ဆံနွယ်စကလေးများမှာ ကြေးနီရောင်တောက်ပနေပြီး၊ နှုတ်ခမ်းအစုံကလေးတို့မှာလည်း မဟူရာရောင် တောက်ပနေပေ၏။ ထိုအချိန်တွင် စင်ကြီးပေါ်သို့ ကြိုးကြီးချိတ် ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာကာ အလှူဧကရီ ရွေးပွဲကျင်းပတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း လေသံအေးလေးနှင့် ကြေညာလေ၏။

ထိုအသံနှင့် မရှေးမနှောင်းတွင် ပရိသတ်ကြီးထံမှ လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်လာလေ၏။ အတက်ကြွဆုံးမှာ ကြေးနီရောင် ဆံပင်နှင့် မိန်းမပျိုကလေးများပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် စိမ်းရင့်ရင့် ကတ္တီပါကြီးကို ပွင့်လာလိမ့်နိုးနိုးနှင့် တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေကြ၏။

အချိန်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် အနောက်တိုင်း တေးဂီတတီးသံသဲ့သဲ့ကလေး ထွက်လာကာ စိမ်းရင့်ရင့် ကတ္တီပါလိုက်ကာ ကြီးလည်း တဖြည်းဖြည်း အပေါ်သို့ တက်သွားလေတော့၏။

ပရိသတ်ကြီးမှာ စင်ပေါ်သို့ ခေါင်းစာမော့မော့နှင့် ဖြစ်နေကြ၏။ ထိုစဉ် စင်၏ တစ်ဘက်ထောင့်မှနေ၍ ကာလာစုံ အမျိုးသမီးငယ်ကလေးများ ကျောကျော့မော့မော့နှင့် ထွက်လာကြလေသည်။

အားလုံး ဆယ့်နှစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး၊ ကာလာရောင်စုံကို ထက်အောက်ဆင်တူဝတ်ထား၏။ သူတို့လေးတွေမှာ ပြာလဲ့လဲ့ ဆလိုက်မီးအောက်တွင် နတ်မိမယ်လေးတွေလားပင် ယိုးမှားလောက်၏။

အရပ်အမောင်းကလည်း တူညီလှသလို၊ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားကလည်း ပြေပြစ်တင့်တယ်လှပေ၏။ သူတို့လေးတွေအားလုံး ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဆင်မယဉ်သာ လျှောက်လာကြရင်း၊ စင်ကြီး အနောက်ဘက်တွင် မခိုးတရို့ ရပ်လိုက်၏။

တအောင်မျှ အကြာတွင် တစ်ဦးချင်း၏ နာမည်နှင့် ကိုယ်ရေးအကျဉ်းချုပ်ကို အစီအစဉ်ကြေညာသူမှ အေးချမ်းသာယာလှသော အသံကလေးနှင့် ကြေညာလိုက်ရာ၊ ပရိသတ်ရှေ့သို့ တစ်ဦးချင်း ထွက်

၍ ရပ်ပြုကြ၏။

ပရိသတ်ကြီးမှာ သူတို့လေးတွေကို ကြည့်ရင်း လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် အားပေးချီးမြှင့်နေကြ၏။ သို့နှင့် ပရိသတ်ကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးသောအခါ တစ်ဦးချင်း ထွက်၍ သူတို့၏ လှသွေးလှရိပ်ကလေးများကို အစွမ်းကုန် လှစ်၍ ကိုယ်ဟန်အနေအထား အမျိုးမျိုးနှင့် မခိုးတရို့ အလှပြုကြလေတော့၏။

ပရိသတ်ကြီးမှာ သူတို့အလှကလေးတွေကို အကဲခတ်ရက်လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ဖြစ်နေကြ၏။ အချိန်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် သူတို့၏ အလှရိပ်ပြိုင်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားကာ စင်အောက်ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်နေကြသော အကဲဖြတ်ခိုင်များက အမှတ်များပေါင်းရင်း၊ အလှဆုံး အမျိုးသမီးငယ်ကလေး သုံးဦး၏ အမည်ကို ကြေညာလိုက်၏။ ပရိသတ်ကြီးမှာ ရင်တဖိုဖိုနှင့် ဖြစ်နေကြပေရာ၊ အလှမယ်သုံးဦး၏ အမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရနှင့် အော်ဟစ်ဂုဏ်ပြုနေကြလေ၏။

ထိုစဉ် စင်၏ ညာဘက်မှ မစ်အောရှာ့့ရ အမျိုးသမီးငယ်ကလေး ထွက်လာ၏။ အရပ်အမောင်းက ငါးပေငါးလက်မ၊ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကလည်း ငါးရဲ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလေးဖြစ်ပြီး၊ ရွှေဖလားရောင် ကတ္တီပါ ဝတ်စုံကလေးကို ထက်အောက်ဆင်တူဝတ်ထား၏။

ရိုက်ကြီး ဖိုငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် ပြေပြေပြစ်ပြစ်ရှိလှသော

မိန်းမငယ်ကလေးဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်ကလည်း ပြစ်မျိုးမှဲ့မတင်ဟု ဆိုရပေမည်။

နက်မှောင်သွယ်တန်းသော ချက်ခုံးကလေးတစ်စုံ၊ ချွန်မြသော နှာတံ၊ သမင်မ၏ မျက်လုံးအစုံနယ် ဝင်းတောက်ရွန်းလှနေသော အကြည့်၊ မှီအစ်အစ်ပါးအစုံ၊ ရယ်လိုက်လျှင် ပါးချိုင့်ကလေးကလည်း အထင်းသားပေါ်လွင်နေ၏။

နီထွေးအိတွဲနေသော နှုတ်ခမ်းအစုံကလည်း ကြာင့်ကလေးအလားပင်။ သူ့အမည်မှာ 'ပန်းနုကုဏ္ဍိ' ဖြစ်ပေသည်။ အရွယ်မှာ ဆယ်ရှစ်နှစ်မပြည့်တပြည့်။ တက္ကသိုလ်တက်နေသော ကျောင်းသူကလေးတစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။

ပန်းနုကုဏ္ဍိ၏ အလှဟန်ကို ပရိသတ်ကြီးက မှင်သက်မိနေ၏။

ရှိုက်ကြီးဖိုငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် လှပသော မနုဿ ပန်းပု ရုပ်ကလေးနယ်ပင်။ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းတိုင်း အလှလှိုင်းကလေးတွေ တစ်ဝဲ တဝဲဝဲကျန်ခဲ့၏။ ပြူးဖွေးညီညာသော သွားကလေးတွေကလည်း ပြူးလိုက်လျှင် ပုလဲလေးတွေ သီတန်းထားသည့်အလားပင်။

ပရိသတ်ရှေ့တွင် အမျိုးမျိုးသော အလှရိပ်လေးများဖြင့် လိပ်ပြာ လေးတစ်ကောင်လို ရစ်ဝဲလှည့်ပတ်ရင်း ဟန်ချောပြလိုက်၏။

ပရိသတ်ကြီးမှာ နတ်မိုးသူကလေးဟု ထင်မှတ်ကာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩစွာဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။ ပန်းနုကုဏ္ဍိ၏ အလှည့်ပြီးဆုံးသွား

သော်လည်း ပရိသတ်ရင်ထဲတွင် ယစ်မူးခံစားနေရဆဲ။

ဒုတိယထွက်လာသူမှာ 'တာရာဒေဝီ'။ သူ့အလှက 'ပန်းနုကုဏ္ဍိ' နှင့် မတိုမားမယိုမိ။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတွင် အလှဆုံးတ၊ ခြေဖျား ထိလှနီးပါး မဟူရာဆန္ဒယစ်များပင်ဖြစ်၏။ ဘော်ငွေရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး၊ အပြုံးက ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေ ခုန်ထွက်လာသည့် အလားပင်။

တာရာဒေဝီ၏ အလှက နု၏။ နွဲ့၏။ ရွန်းသစ်ဝေဆာ၏။ မခိုတရို့အကြည့်။ ခပ်ဖွေဖွေအပြုံး။ ကြယ်စင်ကြယ်ပွင့်ကလေးများ ခုန်ထွက်လာသည့် အလှဟန်ကလေးကြောင့် ပရိသတ်ကြီးမှာ တံတံအံ့ဩဖြစ်နေ၏။

လက်ခေါက်မှုတ်သံ၊ လက်ခုပ်တီးသံတွေက ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ပွက်ပွက်ညှစ်နေ၏။ တာရာဒေဝီပြီးသွားသည်နှင့် တတ်ယမင်းသမီးကလေး၏ အမည်မှာ 'မဒီငြိမ်းချမ်း' ဖြစ်၏။

သူကလေး၏ အလှကလည်း ပြစ်မျိုးမှဲ့မတင်အလှ၊ မြင်သူကကာ ရင်ဖိုဖွယ် ယစ်မူးဖွယ်ကောင်းသောအလှ။

နံနက်ခင်း ပွင့်သစ်စ ကြာဖူးကြာင့်ကလေးနယ်ပင်။ နုနုရွှေဖွေးဖွေးပဲ့ပဲ့။ အလှရိပ်ကလေးတွေက တလဲ့လဲ့ဝေဝေနေ၏။

သူတို့သုံးဦး၏ အလှက ပရိသတ်၏ နှလုံးသားကို ချုပ်နှောင်ဖမ်းစားလိုက်သလိုပင်။ ပွဲသာ ပြီးဆုံးသွားပေမယ့်၊ အလှကလေး၏ ထဲတွင် တံရစ်ဝဲဝဲ ပါသွား၏။ ပရိသတ်၏ ပါးစပ်ဖျားတွင်လည်း

၃၂ ဇော်ထက်အောင်

သုံးဦး၏ အမည်က ငြိတွယ်ဝေဝဲပါသွား၏။

အဖိုးအခ-တစ်ထောင်ငါးရာပေးရသော်လည်း၊ ပရိသတ်အား လုံးကျေနပ်နေ၏။ ပွဲပြီးသည်နှင့် ပရိသတ်အားလုံးမပြန်ချင် ပြန်ချင် နှင့် ထပြန်သွားကြ၏။

ပန်းနုကုဏ္ဍိမှာ မစ်အောရှု ဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သည့်အတွက် ရင်ဆဲတွင် ကြည့်နူးရိပ်တွေ နေရာအနှံ့ဖူးပွင့်နေ၏။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်ပုလဲဥကလေးများပင် သီဝေလာ၏။

သူ့ နံဘေးတွင် မိတ်ဆက်လာသူတွေကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေ၏။ အော်တိုတွေလည်း လက်ညောင်းမတတ် ထိုးခဲ့ရ၏။ လက် ဆောင်တွေကလည်း သယ်လိုပင် မနိုင်ချေ။

ပရိသတ်များ ပြန်သွားသည်နှင့် ဟောလိခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး ဓါတ်လှေကားအခန်းထဲဝင်လိုက်၏။ သူနှင့်အတူ မိခင်ကြီးနှင့် ညီမလေး သိရိကြာဖြူ ပါလာ၏။ သူတို့မိသားစုနှင့်အတူ အမျိုးသမီးကလေး တစ်ဦးလည်း ဓါတ်လှေကားပေါ်တွင် ပါလာ၏။ ဓါတ်လှေကားကြီး ကား အောက်သို့ တငြိမ်ငြိမ်ဆင်းနေစဉ် သူတို့မိသားစုမှာ ပြောလို့ မဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် ခြောက်ထပ်မြောက်အရောက်တွင် ဓါတ်လှေကား အမိုးပေါ်ရှိ မီးအုပ်ဆောင်းကလေးမှ နေ၍ မီးခိုးငွေ့များ ဖြာထွက် လာ၏။

‘ဟဲ့... ဘာငွေ့တွေလဲ’

'အဟွတ်. . အဟွတ် လုပ်ပါဦး'

'အဟွတ်. . အောင်မယ်လေး'

မိသားစု သုံးဦးစလုံး အချီးအငွေများကြား ဒယ်မ်း ဒယ်ိုင်ဖြစ်
တုန်၏။ ထိုစဉ် သူတို့ဘေးတွင် ပါလာသော ဖြူသွယ်သွတ် အချိုး
သမီးကလေးသည် တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကိုင်ထားသော ပန်းစည်းများ
ကြားမှ ဓါတ်လှေကား မျက်နှာဖုံးကို အမြန်စွပ်ချလိုက်၏။

ထိုစဉ် ဓါတ်လှေကားကြီးက လေးထပ်မြောက်အထောက်တွင်
နပ်သွား၏။ တံခါး ဝေါခနဲ ပွင့်သွားသည်နှင့် အဖြူရောင် မာစီဒီဂျာ
ဆစ်စီးက ဓါတ်လှေကားတံခါးဝတွင် ဆီးကြိုနေ၏။

ထိုစဉ် ကားထဲမှ လူနှစ်ဦး အပြေးထွက်လာကာ အခန်းထဲ
တွင် မူးမေ့လဲကျနေသော ပန်းနုကန္တေ ကို ပွေ့ချီလိုက်ပြီးကားဝှံရာ
သို့ အမြန်ဆုံး သယ်ယူသွား၏။

ဖြူဖြူသွယ်သွယ် ဝိန်းကလေးကလည်း သူတို့နောက်မှ လိုက်
လာပြီး ကားထဲအမြန်ဝင်လိုက်၏။ တံခါးပိတ်ပြီးသည်နှင့် ကားစက်
အမြန်နှိုးလိုက်၏။

'မောင်း မောင်း အမြန်မောင်း'

'ဝူး. . ဝေါ. . ဝေါ'

စက်နှိုးသည်နှင့် အဆောင်အဦးထဲတွင် မောက်လုပ်ထားသော
အလမ်းအတိုင်း ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားလေ၏။

ပန်းနုကန္တေ၏ မိခင်ကြီးနှင့် ညီမလေးသိရှိကြာပြန်သောအခါ

မှာတော့ ဓါတ်လှေကား ခန်းမထဲတွင် မေ့မြောနေဆဲ။

ကားကြီးထွက်သွားပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် သူတို့ နှစ်ဦး၏ အဖြစ်ကို လူတွေ မြင်သွား၏။

'ဟာ.. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ'

'မူးတာထင်ပါရဲ့'

'အပြင်ခေါ်ထုတ်လေ'

လူကြီးသုံးလေးဦးက သူတို့သားအမိကို ပွေ့ချိုပြီး နီးရာ အခန်း ထဲရှိ ခုတင်ပေါ် တင်လိုက်၏။ ထိုနောက် ဆရာဝန် ချက်ချင်းခေါ် ပြီး ပြလိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ ပန်းနုဣန္ဒြေ၏ မိခင်ကြီးက ဦးဆုံးသတ် ရလာ၏။

'ဟင်.. ကျွန်.. ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်'

'အစ်မကြီးတို့ ဓါတ်လှေကားအခန်းကြီးမှာ လဲကျနေတာ တွေ့

လို့ ဒီကို ခေါ်ပြီး ဆေးကုနေတာပါ'

'အို.. ဟုတ်လား၊ ဒုက္ခပါပဲ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ဟင်..

ကျွန်.. ကျွန်မ.. သ.. သမီးလေး တွေကော'

'ဟိုမှာလေ.. သူလဲ နည်းနည်း သတိရလာပါပြီ'

'ဒါ.. ဒါဆို သမီးကြီး ပန်းနု'

'ဗျာ.. ဘယ်က ပန်းနုလဲဗျ'

မေးနေသော လူကြီးနှစ်ဦးမှာ သူ့စကားကြောင့် ကြောင်စီစီ ဖြစ်သွား၏။

'အို.. ကျွန်.. ကျွန်မ သမီးကြီး ရှိသေးတယ်ရှင်'

'ဟာ.. မတွေ့မိပါလားဗျ'

'အို.. ကျွန်မထို့နဲ့ အတူပါလာတာ'

'ဟုတ်ရဲ့လားဗျ'

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အို.. ဟိုအငွေ.. ဟိုအငွေတွေ ရှုမိပြီး

အွန်မတို့ မူးသွားတာ မဟုတ်လား'

'ဘယ်အငွေတွေသဲဗျ'

သူတို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် သီရိကြာဖြူ သတိရလာ၏။ သတိ ရလျှင် ရခြင်း ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲထကာ မိခင်ကြီးကို အတင်းပွေ့ ထုတ်လိုက်၏။

'မေမေ'

'သမီးလေး'

'ဟို.. သမီးတို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်'

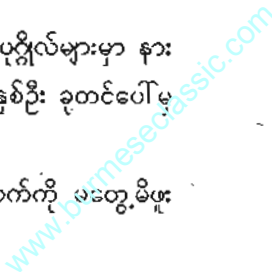
'ပြောတတ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီး မမလဲ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း

သိဘူး'

'ဟင်.. မမ ပန်းနု ဟုတ်လား'

သူတို့နှစ်ဦးပြောဆိုနေသည်ကို နံဘေးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ နား သည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။ ထိုစဉ် သားအမိနှစ်ဦး ခုတင်ပေါ်မှ ခုတ်ကြပြီး အနီးရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို မေးလိုက်၏။

'ရှင်.. ရှင်တို့ ကျွန်မ သမီးကြီးတစ်ယောက်ကို မတွေ့မိဖူး

၃၈ ဇော်ထက်အောင်

လားဟင်

မတွေ့မိပါဖူး အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခါတ်လှေကားစီးဖို့ ဝင်အလာမှာ အစ်မကြီးတို့သားအမိ အခန်းထဲမှာ မူးလဲနေတာပဲ တွေ့လိုက်ရတာပါ။

ဟင်. . ဟုတ်လား. . ဒုက္ခပါပဲ။

အို. . အိမ်များ ပြန်ရောက်နေလား မသိဘူး။

သမီးလေးကလဲကွယ်၊ မေမေတို့ကို ထားပြီး ပြန်သွားပါမလား။

ဒုက္ခပါပဲ။ ကဲ. . ဒုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး။

ဟာ. . ဖြစ်ပါမလားဗျာ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ သက်တောင့် သက်သာ လှုံ့နေလို့ရပါတယ်။

ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ သက်သာသွားပါပြီ။

သားအမိနှစ်ဦး အခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ သမီးကြီး ပန်းနု

ကုန်ကြွေကို တွေ့လို တွေ့ငြား တစ်ထပ်ဝင်တစ်ထပ်ထွက်နှင့် လိုက်ဖွေရှာပါသော်လည်း ပန်းနုကုန်ကြွေ၏ အချိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရဘဲ နောက်ဆုံး အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်သော်လည်း အခန်းနံပါတ်နဲ့ နောက်ဆုံးတွင် သားအမိနှစ်ဦး ဦးထူးဝေမြင့် ရှိရာ ရတနာကုမ္ပဏီသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

နောက်ဆုံး အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်သော်လည်း အခန်းနံပါတ်နဲ့

နောက်ဆုံးတွင် သားအမိနှစ်ဦး ဦးထူးဝေမြင့် ရှိရာ ရတနာကုမ္ပဏီသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

ဦးထူးဝေမြင့်မှာ ရတနာကုမ္ပဏီကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီး နှစ်

တွင် အချိန်ပြည့်ထိုင်ရ၏။ ယခုလည်း နိုင်ငံခြားမှ ရောက်လာသော

စင်ရန်နိုင် နှင့် စကရီရဲ့မြား

၃၉

ကုန်ပစ္စည်းစာရင်းများကို စစ်ဆေးနေစဉ် ဇနီးသည်ဖြစ်သူ ဒေါ်သီတာနု နှင့် သမီးငယ် သီရိကြာဖြူတို့ ရောက်ရှိလာလေရာ စာရင်းစာအုပ်ကို ဘေးချပြီး အံ့ဩစွာ နှင့် မေးလိုက်၏။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နုရဲ့၊ အရေးတကြီး ကိစ္စရှိလို့ လိုက်လာတာလား။

ဟုတ်တယ် အဖေကြီး၊ ရှင့်သမီး ပန်းနုလေ။

ဟင်. . ပန်းနုဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဦးထူးဝေမြင့်မှာ သမီးကြီးဆိုသည့် စကားကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။ သမီးကြီး ပန်းနုကုန်ကြွေက သူ့အသည်းစွဲ။ ဇနီးသည်က မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် ပြောလာသည်မို့ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ နှင့် မေးလိုက်၏။

ပြောစမ်းပါဦး နုရဲ့၊ သမီးကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဟို. . သ. . သမီးကြီး ပျောက်သွားလို့။

ဘာ. . သမီးကြီး ပျောက်သွားတယ် ဟုတ်လား၊ ဟာ မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ မင်းတို့နဲ့ ကုမ္ပဏီရောင်စုံ အလှမယ်ရွေးပွဲသွားကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ဟုတ်တယ်ရှင်. . ဒါပေမယ့်. . အခု သမီးကြီးကို ဘယ်လို

မှ ရှာလို့မတွေ့ဘူးဖြစ်နေတယ်။

ဪ. . သူငယ်ချင်းတွေနဲ့များ ပါသွားသလား မသိဘူး။

မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုထူးရဲ့။

'ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ ပြောပါဦး'

'ဒီလို ကိုထူးရဲ့'

ဒေါ်သီတာနု သည် ပန်းနုထွန်း ဖျောက်ဆုံးသွားပုံကို အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်ပေရာ၊ ဦးထူးဝေမြင့်မှာ စဉ်းစားလို့ မရ အောင်ဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံး ပန်းနုသွားတတ် လာတတ်သည့် သူငယ်ချင်းများ ထံ ဖုန်းနှင့်တစ်မျိုး၊ လူလွတ်၍ တစ်မျိုး ရှာဖွေပါသော်လည်း မတွေ့နိုင်ဖြစ်နေကြ၏။

ဦးထူးဝေမြင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ သူတို့ သမီးကြီးကို တွေ့လို့ တွေ့ငြား တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရှာဖွေပါသော်လည်း တစ်ရက်မှ နှစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မှ သုံးရက်သို့ပင် ကူးလာ၏။

'ဒုက္ခပါပဲ ကိုထူးရယ်၊ သမီးကြီးတော့ ဘာများဖြစ်နေပြီလဲ မသိဘူး၊ ဘုရား.. ဘုရား.. ဘုရား.. ကယ်တော်မူပါ'

'နေပါဦး နုရယ် ကိုယ်စုံစမ်းပါဦးမယ်'

'အို.. အခုပဲ သုံးရက်တောင် ရှိလာပြီ ကိုထူးရဲ့၊ သွားတတ် လာတတ်တဲ့ နေရာတွေ စုံစမ်းတာ နဲ့နေပြီ'

'ဟုတ်ပါကွာ၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပါလိမ့်'

'အို.. ဘာမှ ရှာမနေနဲ့တော့၊ ရဲစခန်းမှာ လူပျောက်မှု ဖွင့် တော့မယ်'

'အေး.. မင်း အကြံဉာဏ် မဆိုးဘူး မနု၊ သမီးကြီး တစ်ခုခု

ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ ရဲစခန်းကို အမြန်သွားကြစို့'

'ကျွန်မလဲ လိုက်မယ်'

'လိုက်ခဲ့ပါကွယ်'

သူတို့နှစ်ဦး ဂိုဒေါင်မှ ကားထုတ်ကာ သက်ဆိုင်ရာ ရဲစခန်း သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဒုရဲအုပ်ကျော်နိုင်သည် စခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော ဦးထူးဝေမြင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံအား နဂိုကလည်း သိနေသည်မို့ မြင်မြင် ချင်း ဖော်ရွေစွာ ဧည့်ခံလိုက်၏။

'ဟာ.. ဦးလေးထူးတို့ပါလား၊ ကြွပါ.. ကြွပါ'

'ကိစ္စရှိလို့ ဆရာကျော်ရေ'

'ထိုင်ပါ.. ဦးလေးထူး.. ထိုင်ပါ'

သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ထိုင်ခဲ့တွင် ဝင်ချထိုင်လိုက်ကြပေ၏။ ဒုရဲအုပ် ကျော်နိုင်သည် လာရင်းကိစ္စကို မေးမြန်းလိုက်၏။ ဦးထူးဝေ မြင့် သည် သူ့ဇနီးသည်နှင့်သမီးကြီးတို့ ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက် များကို စနစ်တကျ ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ကျော်နိုင်သည် ဦးထူးဝေမြင့်တို့၏ စကားကို ခေါင်းတညိတ် ညိတ်နှင့် နားစွင့်ရင်း အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် စဉ်းစားနေ၏။

'အင်း.. ဦးလေးထူး ပြောသလိုဆိုရင်တော့ ဦးလေးထူး သမီးဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်မှုကို ခံလိုက်ရပြီ ဆင်တယ်'

'ရှင်.. ဟုတ်ပါမလား ဆရာလေးရယ်'

ဒေါ်သီတာနုသည် ကျော်နိုင်၏ မှတ်ချက်ကြောင့် မျက်လုံး
ဖြူ မှက်ဆန်ပြုဖြစ်ကာ မေးလိုက်၏။ ကျော်နိုင်သည် တအောင့်
ဦးစားပြီး လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဒါအဖြစ်နိုင်ဆုံး ကောက်ချက်ချကြည့်တာပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတာ
ဒါ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်ပဲလို့ ယူဆရမယ်၊ ပြီးတော့ ဒေါ်ဒေါ်
သမီးလေးဟာ ‘မစ်အောရှ်’ မယ်ကလေးမို့ အတော့်ကို စဉ်းစားစရာ
ကောင်းတဲ့ အချက်ကလေးဖြစ်နေလို့ပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်’

‘ဒုက္ခပါပဲကွယ်... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်’

‘ကျွန်တော် ကြီးစားကြည့်ပါဦးမယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဘာမှ စိတ်
မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ တွေ့အောင် အမြန်ဆုံးရှာပေးပါမယ်’

ဦးထူးဝေမြင့်သည် ကျော်နိုင်၏ စကားကို နားထောင်ရင်း
ခေါင်းတညိုတညိုလှုပ်နေရသော်လည်း၊ ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်တွေ
က မီးတောက်မီးလျှံတွေလို လောင်မြိုက်နေပေ၏။ ဒေါ်သီတာနု ခမာ
မှာလည်း သမီးကြီးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အကြီးအကျယ် လှုပ်လှုပ်
ရှားရှားဖြစ်နေ၏။

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ပြန်သွားသည်နှင့် ကျော်နိုင်တစ်ယောက်
အလုပ်ရှုပ်သွား၏။ ဦးဆုံး သူဦးတည်ရမည့်နေရာမှာ ‘ရွှေအာရှ’ ဟု
အမည်ပေးထားသော အဆောက်အဦးကြီးဆီသို့ ပင်ဖြစ်သည်။

စင်စစ် ရွှေအာရှ ခန်းမကြီးမှ ကုမ္ပဏီပေါင်းစုံ၏ ထူးမြင့်

စုပေါင်းဝယ်ယူထားသော ခန်းမကြီးဖြစ်၏။ ကုမ္ပဏီကိစ္စ၊ စီးပွားရေး၊
လူမှုရေး၊ သားရေးနားရေး အစရှိသည့် ကုမ္ပဏီပေါင်းစုံ၏ ကိစ္စများကို
ယင်းခန်းမတွင်သာ ကျင်းပခဲ့၏။

ပြီး ဦးထူးဝေမြင့်၏ သမီး ပန်းနုကုဏ္ဍေတို့ အလှမယ်ရွေးပွဲ
ကိုလည်း ယင်းခန်းမတွင်သာ ကျင်းပခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ‘ကျော်နိုင်သည်
ဝီလီဂျစ်ကားကလေးကို အဆောက်အအုံကြီးရှေ့ရပ်လိုက်ပြီး အ
ဆောက်အအုံ အောက်ထပ် ခန်းမထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

လူ ဦးဆုံးအခင်းဖြစ်ပွားသည့် နေရာကို စုံစမ်းရမည့်မို့ ဓါတ်
လှေကားဝတွင် ရပ်နေသော ဧည့်ကြိုကလေးတစ်ဦးကို မေးလိုက်ရာ
ဧည့်ကြိုကလေးက အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ညာဘက်ဓါတ်လှေကား
အခန်းကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြခဲ့၏။

ကျော်နိုင်သည် အခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး၊ အမိုးပေါ်မော့
ကြည့်လိုက်၏။ မီးသီးပြောင်းလဲတပ်ဆင်ထားဟန်ရှိပြီး၊ အုပ်ဆောင်း
အတွင်းဘက်တွင် ပြုညစ်ညစ်အမှုန်များ ကပ်ငြိနေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရ၏။

ထိုအခါထိုင်ခုံတစ်ခုတောင်းပြီး မီးအုပ်စလောင်းအတွင်းပိုင်း
တွင် ကပ်ငြိနေသော အမှုန်များကို ခြစ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် စက္ကူ၊
တစ်ရွက်နှင့် ထုပ်ပြီး အိတ်ထဲထည့်လိုက်၏။

ပြီးသည်နှင့် အဆောက်အဦး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ဓါတ်လှေ
ကားနှင့် တက်ခဲ့၏။ ‘ရွှေအာရှ’ ခန်းမကြီးမှာ ပေရှစ်ဆယ်ပတ်လည်

အကျယ်ရှိပြီး ပြင်ဆင်ထားပုံမှာလည်း တခမ်းတနားရှိလှ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခန်းမကြီးကို ဖြတ်ခဲ့ပြီး ရွှေအာရှကြီးကြပ်ရေး
ဦးစီးဌာနကလေး တပ်ထားသော အခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

အခန်းထဲတွင် အသက်ငါးဆယ်အရွယ် အမျိုးသားကြီးတစ်ဦး
ထိုင်နေ၏။

သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာပေးနှင့် နှုတ်ဆက်
လိုက်၏။

'ကျွန်တော့်နာမည် အောင်ချိန်ပါ။ ဘာများ ကူညီရမလဲ
ပြောပါ'

'ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်က ဒုရဲဒုပင် ကျော်နိုင်ပါ'

'ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲပြောပါ'

'ဒီလိုပါ... ဦးအောင်ချိန်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က ဒီအဆောက်
အဦးကြီးမှာ အမှုတစ်ခုဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်'

'ဪ... ဟို... မစ်အေရှမယ်ဘွဲ့ရ... ဟို... ပန်းနုကုဏ္ဍ
ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ် ဦးအောင်ချိန်၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး...
ဦးအောင်ချိန်တို့ဆီမှာ ထူးခြားတဲ့ အခြေအနေတွေများ ရှိမလားလို့ပါ'

'ဪ... ဒါလား... အင်း နေဦးဗျ'

ဦးအောင်ချိန်သည် ဒီဂရီထုထဲလှသော မျက်မှန်ကြီးကို ချွတ်
ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဆေးလိပ်ခွက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို

မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း စဉ်းစားနေ၏။

တအောင်မျှအကြာတွင် သူ သတိရလာပြီး ကျော်နိုင်ကို ကြည့်
၍ ပြောလိုက်၏။

'နေဦးဗျ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်'

'ဘာများလဲ ဦးအောင်ချိန်'

'ဒီလိုဗျ... ကျွန်တော်တို့ဟာ မစ်အေရှ ရွေးပွဲကို ကျင်းပဖို့
စီစဉ်နေတုန်းမှာ ကြီးကြပ်ရေးအခန်းထဲကို ဖုန်းသုံးလေးခါ ဆက်လာ
တဲ့ကိစ္စရှိတယ်ဗျ'

'ဟင်... ဘယ်လို အကြောင်းလဲဗျ'

'အင်း... ဖုန်းထဲက ပြောသံကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ရဲ့ အသံပါပဲ၊ အသံက ခပ်ဩဩ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် လေးဆယ်နှု
ငါးဆယ်အတွင်းရှိနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့အသံပဲဗျ'

'ဪ... ဟုတ်လား... ပြောပါဦး'

'ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီလူဟာ မစ်အေရှရွေးပွဲကို ဘယ်တော့ လုပ်
မှာလဲ... လုပ်ဖြစ်မှာသေချာရဲ့လား၊ အမှတ်ပေး ခိုင်တွေဘယ်သူတွေ
လဲ နောက်ပြီး ဘယ်သူတွေ ပြိုင်မှာလဲနဲ့ စုံနေတာပဲဗျ'

'နောက်တော့ကော ဦး'

'အဲဒီအသံနဲ့ပဲ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် မေးလာတာဗျ... နောက်
ဆုံး အချိန်က အစ မေးတာ သတိထားမိလိုက်တယ်ဗျ'

'ဟုတ်လား... ဒါဆို စဉ်းစားစရာပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကျော်နိုင်၊ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီဖုန်းပြော
လို့ကို မသင်္ကာဘူးဗျ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးအောင်ချိန်၊ နောက် ဘာများ သိထား
သေးလဲဗျ'

'နေဦးဗျ၊ အဲဒီ မစ်အော့ရှပ်မှာ ဆုချီးမြှင့်ဖို့အမည်ဝှက်နဲ့ အလှူ
ရှင်တစ်ဦးဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း လှူဖူးတယ်ဗျ'

'ဟုတ်လား.. ဘယ်လောက်လှူတာလဲ ဦးအောင်ချိန်'

'ဟို.. ဆရာတဲ့ လူကို သိန်းသုံးဆယ်ချီးမြှင့်ပေးမိတဲ့ဗျ'

'များလှချည်လားဗျ'

'အေးဗျ.. အဲဒါလဲ စဉ်းစားစရာပဲ'

'နေပါဦးဗျ.. ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီအဖွဲ့အစည်းထဲက လူများ
လား ဦးအောင်ချိန်၊ အဲဒီလူကို သတိမထားမိဘူးလား'

'ဟာ .. ဆရာကျော်နိုင်ကလဲ ပိုက်ဆံလာလှူတာက သူ့ရဲ့
လှူယုံတော် တစ်ဦးဗျ.. သူ့ကိုယ်တိုင် လာတာမဟုတ်ဘူး'

'ဟင်.. ဒါဆို ဦးအောင်ချိန်ကို သူက ဘယ်လို ဆက်သွယ်လဲ'

'အင်း.. ဖုန်းထဲက ပြောတာပဲဗျ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုထူးခြား
တာက.. အဲဒီလို လှူဖို့ ပြောတဲ့ အလှူရှင်ရဲ့ အသံနဲ့ စောစောက

ကျွန်တော့်ကို တမေးထဲမေးနေတဲ့ လူရဲ့ အသံက အတော့်ကို ဆင်နေ
တာ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတယ်ဗျ'

'ဟုတ်လား'

'အဲဒါ.. ကျွန်တော်သိရသမျှပါပဲ.. ဆရာကျော်နိုင်'

'ကျေးဇူးပါပဲ ဦးအောင်ချိန်.. ခုလောက်သိရတာပဲ ကျေးဇူး
တင်လှပါပြီဗျာ.. ကဲ.. ကျွန်တော့်ကို မြန်ခွင့်ပြုပါဦး'

'ဟုတ်ကဲ့.. သွားဦးမယ်နော်'

ကျော်နိုင်သည် ဦးအောင်ချိန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဧည့်အာရှ
ခန်းမထဲမှ ထွက်ခဲ့ကာ ဓါတ်လှေကားဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့
၏။

အောက်သို့ရောက်သည်နှင့် ကားစက်နှိုးကာ မြို့ထဲဘက်သို့
ထွက်ခဲ့ပြီး သူ့မိတ်ဆွေ ကိုမြတ်ဇော်ဆီ ဝင်ခဲ့၏။

ကိုမြတ်ဇော်က ဓါတုဗေဒပညာရှင်တစ်ဦး၊ အမှုအခင်းနှင့်
ဆက်သက်ပြီး ဓါတုဗေဒဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးမှူးလည်း ဖြစ်ရာ၊

အတွဲသည်နှင့် အိတ်ထဲမှ စက္ကူထုပ်ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

'ကဲ.. ဟောဒါလေး စစ်ဆေးပေးစမ်းပါဦး ကိုမြတ်ဇော်ရေ'
'ရပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီမှာ ခဏစောင့်.. ကျွန်တော် စမ်းသပ်

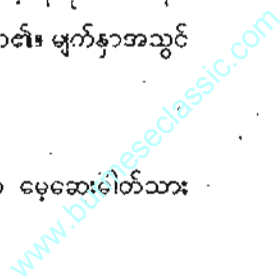
ခန်းထဲ ဝင်လိုက်ဦးမယ်'

ကျော်နိုင်သည် ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်ကာ စောင့်နေလိုက်၏။ မိနစ်
နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် ကိုမြတ်ဇော် ပြန်ထွက်လာ၏။ မျက်နှာအသွင်

အပြင်ကလည်း ရှုံ့မဲ့နေ၏။

'ဘယ်လိုလဲ ကိုမြတ်ဇော်'

'ဟာ.. ဆရာသမား ယူလာတဲ့ ဟာက မေ့ဆေးမိတ်သား

၄၈ ဇော်ထက်အောင်

တွေပါလားဗျ'

'ဟင်.. ဟုတ်လား.. ဘယ်လိုအာနီသင်ရှိသလဲဗျ'

'အတော်ပြင်းတဲ့ မေ့ဆေးပဲ၊ သူ့အငွေကို ရှုမိတာနဲ့ စက္ကန့်
ဝက်အတွင်း မူးမေ့သွားနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ သတိ
မရနိုင်ဘူးဗျ'

'ဟုတ်လား ကျေးဇူးပဲ ကိုမြတ်ဇော်ရေ၊ ကျွန်တော့် အတွက်
အတော့်ကို အထောက်အကူတော့ ရပါပြီဗျာ'

'ဘယ်လိုကျေစိမ့်လဲဗျ'

'ဒီလို ကိုမြတ်ဇော်ရေ'

ကျော်နိုင်သည် အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ကိစ္စ နှင့် သက်သေခံ
ပစ္စည်းတွေခဲ့သည့် ကိစ္စကို ရှင်းပြလိုက်၏။ ကိုမြတ်ဇော်သည် မျက်လုံး
အပိုင်းသားနှင့် နားထောင်ရင်းပြောလိုက်၏။

'ဟာ.. ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ.. ဘယ်နည်းနဲ့မှ မေ့ဆေးမှုန်တွေ
ဟာ မီးစလောင်းမှာ ကပ်မနေနိုင်ဘူးဗျ၊ ဒါဆို လုပ်ကြံမှုကြီးပဲ ကိုကျော်
နိုင်ရေ'

'ဟုတ်တယ် ကိုမြတ်ဇော်၊ ကျွန်တော့်အတွက် အတော့်ကို စိတ်
ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့အဖြစ်ပေါ့ဗျာ'

'အေးဗျာ.. ထူးဆန်းလိုက်တာ'

'ကဲ.. ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ် ကိုမြင့်ဇော်'

'ဟင်.. ပြန်တော့မလို့လားဗျ.. လက်ဖက်ရည်လေး ဘာ

လေးသောက်သွားပါဦးဗျ'

'ဟင်း ဟင်း ခင်ဗျားက နောက်နေပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော်က တိုက်ရမှာပါဗျ'

'ရပါတယ်ဗျာ'

'ကဲ... ဒါဆိုလဲ သွားပြီဗျို'

ဒုရဲအုပ် ကျော်နိုင်သည် မြတ်ဇော်ဆီမှ အဖြေရသည်နှင့် စခန်းဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ပေတော့၏။ အခြေအနေက ထူးခြားလှပြီမို့ အမှုသွားအမှုလာကို အငိုက်ဖမ်းမိရန် စုံစမ်းရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် စခန်းရောက်သည်နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို ဒိုင်ယာရီထဲ ရေးသွင်းလိုက်၏။

ဦးအောင်ချိန်၏ ထွက်ဆိုချက်။

ဒေါ်သီတာနု၏ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့သည့်အဖြစ်။

ပြီး ကိုမြတ်ဇော်၏ အဖြေ။

အထက်ပါ အခက်အလက်များကို စဉ်းစားရင်း နောက်ဆုံးတော့ မစ်အေရှုမယ်ဘွဲ့ရ ပန်းနုဣန္ဒြေကို တစ်ဦးတစ်ယောက် ယောက် က ပြန်ပေးဆွဲ လိုက်သည်ပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ဒုရဲအုပ်ကျော်နိုင် အစ်ယောက် သတ္တုချမိ လိုက်လေတော့၏။

သူ့အတွက်တော့ ညသည်ပင် ရွှေချချင်စရာကောင်းလှသော ရွှေညကလေးဟု ထင်မြင်နေမိ၏။

သူ့မျှော်လင့်ခဲ့ရသည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်၏။ မစ်အေရှဖြစ် ဖို့အတွက် အစားအသောက် အနေအထိုင်က အစ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ကျင့်ကြံခဲ့ရ၏။

ကောင်းပေ ညွန့်ပေဆိုသော အစားအစာတွေကိုလည်း အရမ်းကာရာ မစားရဲ၊ ထိုက်သင့်သလောက်သာ စားခဲ့ပြီး နေ့တစ်နေ့လည်း ကိုယ်အလေးချိန်ကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ရ၏။

ခန္ဓာကိုယ်အလှပျက်သွားမှာစိုးသဖြင့် ထမင်းတင်း စားသောက်သည့်နေရာတွင်လည်း ဆီပြားတစ်စက်ကလေးပင် မထည့် မေမေနှင့် ဖေဖေတို့ကလည်း သမီးငယ် တာရာဒေဝီ၏ ရည်မှန်းချက်ကို သိထားကြသဖြင့် အစစအရာရာ ဝိုင်းဝန်းကူညီခဲ့၏။

တာရာမှာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်သည်ကိုပင် သတိထား နေရ၏။ နေပူမိမှာ စိုး၏။ လေစိမ်းတိုက်ခံရမှာ ကြောက်၏။

နောက်ဆုံး နှာချေသည်ကိုပင် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ပြသကာ ကျန်းမာရေးအတွက် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေခဲ့ရ၏။

ထိုပြင် အရေးကြီးဆုံးမှာ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အလှပင် ဖြစ်သည်။ လိုချင်သည့်လက်မတွေ့ရအောင်၊ ပေါင်ချိန်တွေပြည့်အောင် မနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လည်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် ကြိုးစား ကျင့်ခဲ့ရ၏။

အခန်း(၃)

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကြားတွင် တာရာဒေဝီ တစ်ယောက် ဗျာများနေ၏။ အချိန်အခါက ညခင်းအချိန်အခါဖြစ်သော်လည်း ဝါညက်ညက် နဖူးပြင်ကလေး တစ်ဝိုက်တွင် ချွေးစချွေးနကလေးများ စိန်ပွင့် စိန်ခက်ကလေးများ နှယ် သိခိုနေကြ၏။

တာရာမှာ မမောနိုင် မပမ်းနိုင်။ သူ့အလိုချင်ဆုံးဆုကို စိတ်တိုင်းကျ ရရှိခဲ့သည်မဟုတ်သော်လည်း၊ ဒုတိယမစ်အေရှမို့ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတွင် သူ့လောက် ပျော်မည်သူမရှိ။

ယခုလည်း ဖခင်ကြီး ဦးပန်းမောင်က သမီးငယ်အတွက် လူပြုပါတီပွဲလေး စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ တာရာဒေဝီမှာ ရွှေအတိပြီးသော သရဖူလေးကို ခေါင်းတွင် ဆောင်းကာ လာသမျှ သူငယ်ချင်းတွေ ညှော်ခဲနေ၏။

ဖေဖေကလည်း နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၌ မန်နေဂျာ အဖြစ် ထာဝန်ထမ်းဆောင်နေခဲ့ရာမှ အငြိမ်းစားယူပြီး မြန်မာပြည် သို့ ပြန်လာတာ မကြာသေး။ သမီးငယ်တာရာအတွက် အားကစား ပစ္စည်းအစုံအလင်ကို ငွေကြေးအမြောက်အမြားပေးကာ ဝယ်ယူခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း တာရာဒေဝီတစ်ယောက်ကိုယ်ဖြစ်ချင်သည် အရာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံး လက်သည်းခွကလေးပဲ့ တာ ရှတကအစ ဝရစိုက်ခဲ့ရ၏။ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝက်ခြံဖုကလေး ပေါက်တာက အစ ခိုးရိမ်တကြီးနှင့် စောင့်ရှောက်ခဲ့ရ၏။

ထိုသို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ရှောက်ခဲ့ ၍လည်း ယခုတော့ ဒုတိယမစ်အေရှတွဲကို ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အတွက် ငွေမလို့။ သူလိုချင်သည်က အလှဆုံးဆိုသော အလှစကရီဘွဲ့ပင်ဖြစ်သည်။ ယခုနှစ်တော့ ပန်းနုဏ္ဍေကို နှာတဖျား စာ နှင့် အရှုံးပေးခဲ့ရ၏။

လာမည့်နှစ်သည် တာရာဒေဝီ၏ နှစ်ဖြစ်ရမည်ဟု ကြုံးဝါး ထားခဲ့၏။ ယခုလည်း ဒုတိယမစ်အေရှ သရဖူကလေးဆောင်းပြီး အိမ်ဝင်း၊ ပန်းခြံကြီးထဲတွင် လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်လိုပျံ့ဝဲလှုပ်ရှား နေ၏။

သူလှုပ်ရှားမှုတိုင်းက အနုပညာဆန်လှ၏။ ခြေကလေးလှုပ် ပုံ၊ လက်ကလေးလှုပ်ပုံကအစ မြင်သူတိုင်းရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ ကြရ၏။

ရွှေမွန်စား၍ မွေးလာလေသလားပင် အောင်မေ့ရသူကလေး မို့ အားလုံး၏ အကြည့်တွေက သူ့ထံတစ်ရစ်ရစ်ဝဲဝဲရှိနေကြ၏။

ရောက်ရှိလာသည့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများမှာလည်း ပါး စပ်ဖျားတွင် 'တာရာ... တာရာ'ဖြစ်နေကြ၏။ ညဉ့်နက်လာလေလေ ပရိသတ်က တဖွဲဖွဲရောက်လာလေလေပင်။

ခြံထဲတွင်လည်း ကားကြီးကားငယ် အသွယ်သွယ်ရပ်ထား ၏။ တာရာဒေဝီ၏ ဖခင် ဦးပန်းမောင်နှင့် မိခင်ကြီး ဒေါ်မိုးဖြူ တို့ နှစ်ဦးမှာ သမီးလေး၏ အလှနှင့် ပရိသတ်အလယ်တွင် ကြားကြား ဝင့်ဝင့်ဖြစ် နေ၏။

အိမ်သားအားလုံး၏ မျက်နှာမှာလည်း အချို့ပေါ် သကာ လောင်းလိုက်သည့်ပမာနှယ်ပင်။ ပြုံးလို့၊ ရွှင်လို့၊ အားလုံးပျူပျူ ငှာငှာ သွက်သွက်လက်လက် ဖြစ်နေကြ၏။ အနောက်တိုင်း တီးလုံးကလည်း ပုဏ္ဏား ရိပ်ပန်းခြံဘေးမှ တလူးလူး တလိမ်လိမ်ထွက်လာ၏။

နောက်ဆုံး ပရိသတ်များ စုံညီသည်နှင့် တာရာဒေဝီထံသို့ နာမည်ဝှက်နှင့် ပို့လိုက်သော ကိတ်မုန့်ကြီးထားရှိရာ စားပွဲစင်ကလေး ခိုရာသို့ စုဝေးလိုက်ကြ၏။

ရွှေဖလားရောင် ကိတ်မုန့်အပိုင်းကြီးမှာ အချင်းနှစ်ပေခန့် ရှိပြီး အလယ်တွင် သရဖူပုံကရင်တုံးကလေးများကို အစီအရီခြယ်ခံ ထား၏။ အရောင်အသွေးစုံလင်လှပြီး ကိတ်မုန့်ကြီးပေါ်တွင် ရွှေ အိုးရောင် ဖရောင်းတိုင်ကလေးများစိုက်ထား၏။

ထွန်းညှိထားသော မီးရောင်ကလေးများမှာလည်း လေအငွေ့တွင် ဟိုဒီလွန်လူးနေကြ၏။ ထိုစဉ် ခြံကြီးတစ်ခြံလုံးရှိ မီးများကို ငြိမ်းသတ်လိုက်၏။ ပရိသတ်အားလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် ကိတ်မုန့်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်ပရိသတ်အလယ်သို့ ဘော်ငွေရောင်ကာလာ ဝတ်စုံကလေး ဝတ်ဆင်ထားသော တာရာဒေဝီ ရောက်ရှိလာ၏။ လက်ထဲတွင်လည်း တလက်လက်တောက်ပနေသော ငွေခွေးကလေးတစ်လက် ကိုင်ထား၏။

ကိတ်မုန့်ကြီးပေါ်မှ မီးရောင်ကလေးက မှောင်မိုက်နေသော ခြံကြီး၏ အလယ်တွင်လင်းလက်နေ၏။ ထိုစဉ် တာရာဒေဝီသည် ကိတ်မုန့်ကြီးပေါ်မှ ဖရောင်းထိုင်မီးကလေးများကို ဖူးခနဲ မှုတ်လိုက်၏။ ထိုသို့ မှုတ်လိုက်သည်နှင့် လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်းအုတ်အော်သောင်းနင်းထွက်လာလေ၏။

ထိုစဉ် ပရိသတ်ထဲမှ အော်သံဟစ်သံများ ထွက်လာ၏။

‘မီးဖွင့်လိုက်တော့ဗျို့’

‘ဟုတ်တယ်ဟေ့... မီးဖွင့်ပါဗျို့’

အသံဗလံတွေ ထွက်လာစဉ် မိန်းဆွစ်ခလုတ်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဖြုတ်ခနဲ ဆွဲချလိုက်၏။

‘ဟင်... မီးပြတ်သွားပြီလား’

‘ဖွင့်ပါဗျို့’

‘အို... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘ဟာ... အရေးထဲကွာ’

မီးကလုံးလုံး ပြန်လင်းမလာ။ ခြံအလယ်တွင် တစ်ခုတစ်ဝေး ခုပ်နေကြသော ပရိသတ်များမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ၏။

‘မီးဖွင့်လို့မရဘူးဟေ့’

‘ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘အို... ဘာမှလဲမမြင်ရပါလား’

အသံဗလံတွေ ဆူညံလာ၏။ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုင်ခုံတွေကြား ဖရိုဖရဲဖြင့် ဝင်တိုက်သူကတိုက်၊ လဲသူကလဲနှင့် ချုပ်ထွေးကုန်၏။

တအောင်မျှအကြာတွင် တတ်သိနားလည်သူတစ်ဦးက မိန်းဆွစ်ခလုတ်ကို ချောက်ခနဲ ပြေးဖွင့်လိုက်ရာ ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး မီးဒိန်ထိန်လင်းသွားလေတော့၏။

‘ဟာ... တော်မါသေးရဲ့’

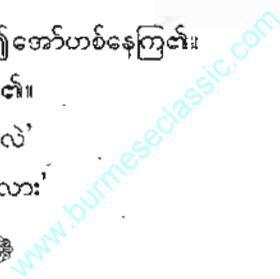
‘ကဲ... ကိတ်မုန့်... ဖီးဟေ့’

‘ဟုတ်တယ်ဟေ့’

အားလုံးတစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်း၍ အော်ဟစ်နေကြ၏။ ထိုစဉ် ကျယ်လောင်သော အသံတစ်သံပေါ်လာ၏။

‘ဟာ... တာရာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ’

‘ဟင်... ဟုတ်ပါ... ရှာလို့လဲမတွေ့ပါလား’

၅၈ ဇော်ထက်အောင်

'ကေန္တပုန်းနေပြီထင်တယ်'

'တာရာ... တာရာ'

တာရာဒေဝီကို ပရိသတ်ကြီးက တကြော်ကြော်အော်ဟစ်၍ ခေါ်နေ၏။ ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ဦးပန်းမောင်နှင့် လူကြီးလူကောင်း တစ်သိုက်မှာ ခြံထဲဆင်းလာ၏။

'ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ'

ခြံထဲတွင် ဖရိသတ်တွေ ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်နေ၏။ ဦးပန်းမောင်သည် ခြံအလယ်သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာစဉ်၊ အမျိုးသမီးငယ်လေးများက သူ့အနားသို့ အပြေးရောက်ရှိလာ၏။

'အန်ကယ်... အန်ကယ်'

'ဟေ... ဘာလဲကွ'

'ဟို... တာရာရောဟင်'

'အို... ခြံထဲမှာပဲလေ၊ သမီးတို့နဲ့ အတူတူပဲမဟုတ်လား'

'အို... မရှိပါဘူး အန်ကယ်ရဲ့... မီးလဲလာရော၊ ဟာရာ'

ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး၊ ကေန္တ အိမ်ပေါ်တက်ပုန်းနေပြီထင်တယ်'

'ဟာ... မဟုတ်နိုင်တာကွာ'

ထိုအချိန်တွင် သူတို့အနီးသို့ တာရာဒေဝီ၏ မိခင်ဒေါ်မိုးမြ ရောက်လာ၏။

'ဘာ... ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ ဒါလင်'

စစ်ရန်နိုင် နှင့် ဧကရီရဲမြား

'ဟာ... မင်း သမီး တာရာ ပျောက်နေလို့ဟေ့'

'ဟောဒီ သမီးလေးတွေကတော့ အိမ်ပေါ်မှာ ပုန်းနေကြတယ် ပြောတာပဲ'

'အို... မမဟုတ်တာကွယ်... အိမ်ပေါ် လုံးလုံးမတက်လာပါဘူးကွယ်'

'တင်... ဒါဆို ခြံထဲရှာဦးမှ'

'အေး... ရှာကြပါဦး'

တာရာဒေဝီ၏ မိတ်ဆွေများသည် ခြံထဲအနှံ့လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း ရှာမတွေ့နိုင်ဖြစ်နေကြ၏။ မိခင်ကြီးဒေါ်မိုးမြမှာလည်း ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားသည်မို့၊ အံ့အားသင့်ကာ စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် မျက်ရည်ကလေး တစမ်းစမ်းဖြစ်နေ၏။

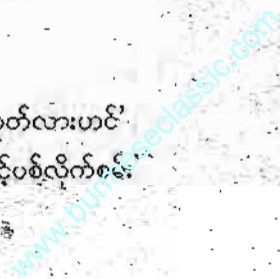
ရှိသမျှ လူအားလုံး တစ်ခြံလုံးပတ်၍ မွေနှောက်ဖွေရှာသော်လည်း တာရာဒေဝီ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရ။ ထိုစဉ် ကိတ်နုနုလှီးသည် မဟော်ဂန်စားပွဲကြီးအောက်မှ မိန်းမကိုင် လက်ကိုင်ပုလင်းတစ်ကည်ကို ခြံထဲမှ အိမ်ဖော်ကလေးတစ်ဦးက တွေ့လိုက်သဖြင့် ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဒေါ်မိုးမြကို ပြလိုက်၏။

'ကြီးကြီးဖြူ'

'ဘာတုန်းဟဲ့'

'ဒါ... မမတာရာရဲ့ လက်ကိုင်ပုလင်းမဟုတ်လားဟင်'

'အို... ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ... လွင့်ပစ်လိုက်လေ'

'ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့'

အိမ်ဖော်မလေးသည် လက်ထဲက လက်ကိုင်ပုဝါလေးကို မြက်ခင်းပေါ် ပြန်၍ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

'ဟင်. . ဆံထိုးလေးပါလား'

သူ လွှင့်ပစ်လိုက်သည့် လက်ကိုင်ပုဝါလေးဘေးတွင် တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော ဆံထိုးလေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကောက်ယူ ကာ ဒေါ်မိုးဖြူကို ပြလိုက်ပြန်၏။

'ဒါ. . မမ ဟာလားဟင်'

'ဟယ်. . အဲဒါ သမီးလေးရဲ့ စိန်ဆံထိုးလေးဟဲ့'

'ဟင်. . ဟုတ်လား'

'အို. . ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်. . ဒါလင်. . ဒါလင်'

'ဟေ'

'လာပါဦး. . လာပါဦး'

ဒေါ်မိုးဖြူသည် ဦးပန်းမောင်ကို အော်ဟစ်ခေါ်ကာ လက်ထဲမှ စိန်ဆံထိုးလေးကို ပြလိုက်၏။

'ကြည့်ပါဦး. . ဒါလင်ရယ်. . ဒါသမီးရဲ့ စိန်ဆံထိုးလေးလေ'

ပြုတ်ကျခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့'

'ဟင်. . ဟုတ်လား၊ အင်း. . သမီးလေး တစ်ခုခုများဖြစ်ပြီ'

လား မသိဘူး'

'အို. . ခုကွပါပဲ ဒါလင်ရယ်၊ ကဲ. . ရဲကို အမြန်ဖုန်းဆင်'

စမ်းပါ'

'အေး. . ဟုတ်တယ်. . ကိုယ် ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်'

ဦးပန်းမောင်သည် ခြံဝင်းထဲမှနေ၍ အိမ်ကြီးပေါ်သို့ အမြန်ပြေးတက်လာခဲ့ပြီး ဆိုင်ရာ ရဲစခန်းသို့ အမြန်ဆုံး ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

ဖုန်းကိုင်သူမှာ ဒုရဲအုပ်လော်မျိုးဖြစ်သည်။ ဦးပန်းမောင်၏ စကားကို ကြားသည်နှင့် ဖုန်းချကာ ရဲသားသုံးလေးဦးခေါ်ပြီး ဦးပန်းမောင်တို့ နေထိုင်ရာ ကန်ပတ်လမ်း၊ အေးမြသုခခြံကြီးရှိရာသို့ ကားတစ်စီးဖြင့် အမြန်ဆုံး ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ -

ခြံထဲရောက်သည်နှင့် ကားထိုးရပ်ပြီး အောက်ဆင်းလိုက်၏။ ထိုစဉ် သူ့အနားသို့ ဦးပန်းမောင်တို့ လင်မယားရောက်ရှိလာပြီး အဖြစ်အပျက်အစုံကို အသေးစိတ်တင်ပြလိုက်၏။

လော်မျိုးသည် ဦးပန်းမောင်ပြောသမျှကို အာရုံစိုက် နားထောင်ပြီးသည်နှင့် ပရိသတ်သုံးလေးဦးကို ခေါ်မေးလိုက်၏။

အားလုံးအဖြေကို ခြုံငုံသုံးသပ်ပြီးသည်နှင့် ထူးဆန်းလှသည့် အဖြစ်အပျက်ကို နားလည်လိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ခြံတစ်ခုလုံးပတ် ပြီးခြေရာလက်ရာရှာခဲ့၏။

ထိုခဏခါ စားပွဲကြီးနဘေးရှိ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှ မိန်းမကိုင် လက်ကိုင်ပုဝါလေးတစ်ထည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လက်ကိုင်ပုဝါ၏ ထောင့်စွန်တွင် တရွတ်နဂါးရုပ်ကလေးကို ဇာထိုးထားတာတွေ့လိုက်ရ၏။ ထူးဆန်းလှသည်မို့ သက်သေခံပစ္စည်း

၆၂ ဇော်ထက်အောင်

အဖြစ် သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

ထို့နောက် မေးသင့်သည်လူများကို ခေါ်မေးရင်း မှတ်တမ်း ပြုစုလိုက်၏။ တာရာဒေဝီ၏ မိခင်ကြီး ဝေါမိုးဖြူမှာတော့ မျက်ရည် အရွှ်သားဖြစ်နေ၏။ ဦးပန်းမောင်မှာလည်း မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ အဖြေရှာမရအောင်ဖြစ်နေ၏။

ဇော်မျိုးသည် သူတွေ့ရှိသမျှနှင့် ကြားသမျှအရာအားလုံးကို မှတ်တမ်းပြုစုပြီးသည်နှင့် ဦးပန်းမောင်တို့ကို နှုတ်ခွာကာ ခြံကြီးထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ စိတ်ထဲတွင်တော့ အဖြစ်အပျက်က ထူးဆန်းဖွယ်ရာမို့ ဟိုဟိုဒီဒီ တွေးတောနေမိ၏။

ထိုစဉ် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းလာသော မိန်းမကိုပုဝါလေးကို သတိရလှ၏။ ထို့ကြောင့် သိမ်းဆည်းရာမှ ထုတ်ယူကာ အနှံ့ခံကြည့်လိုက်၏။

'အား... ပြင်းလှချည်လား... တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ'

ထူးဆန်းလှသည်မို့ စခန်းဘက်သို့ မမောင်းတော့ဘဲ မှုခင်းဘက်ဆိုင်ရာ ဓါတုဗေဒရုံးခန်းသို့ ဝင်ကာ ပြသကြည့်ခဲ့၏။

တာဝန်ခံ ဦးအောင်မိုး၏ စကားအရတော့ လက်ကိုင်ပုဝါတွင် သုတ်ထားသည့် အရည်မှာ ဓေ့ဆေးရည်ဖြစ်ကြောင်း အနိုင်အမာသိလိုက်ရသောအခါ တာရာဒေဝီဆိုသော မစ်အေဂျဒတ်ယ မယ်ကလေးကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဖမ်းဆီးသွားပြီးဆိုတာ ဇော်မျိုးအတတ်သိလိုက်လေတော့၏။

စင်ရန်နိုင် နှင့် စကရီရဲခြား

ထိုအချိန်တွင် အပူမီးတောက်နေသူ နှစ်ဦးမှာ ဦးပန်းမောင်နှင့် ဒေါ်မိုးဖြူတို့ဖြစ်၏။ နှစ်ဦးစလုံး ဧည့်ခန်းထဲတွင် ငူငူကြီးထိုင်နေ၏။

ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းထောင့်မှ ဖုန်းခေါ်သံကလေးပေါ်လာသဖြင့် ဦးပန်းမောင်သည် ကဗျာကယာထကာ ဖုန်းစင်အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

'ဟလို... ဦးပန်းမောင်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်...'

'ကျွန်တော် ရတနာကုမ္ပဏီက ဒါရိုက်တာ ဦးထူးဝေမြင့်ပါ'

'ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့ ပြောပါဦး... ဘာကိစ္စလဲ'

အလုပ်ကိစ္စဆိုရင်တော့ နောက်မှပြောကြတာပေါ့ဗျာ'

ဦးပန်းမောင်က သမီးကလေးကိစ္စအတွက် စိတ်ရွှင်နေသဖြင့် ပြောလိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် ဦးထူးဝေမြင့်ထံမှ အသံထွက်လာ၏။

'မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်သိချင်တာ... ကျွန်တော့်'

သမီးကလေး ပန်းနုနု ခင်ဗျားသမီးလေး တာရာတို့က သူငယ်ချင်းတွေ့ဆိုတော့ အဲဒါသမီးလေး တာရာနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါဗျာ'

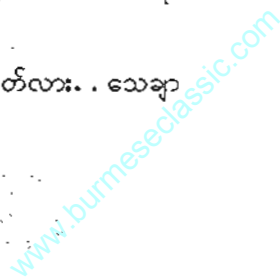
'ဟာ... ဦးထူးဝေမြင့်ရေ... ကျွန်တော့်သမီးလေး တာရာ'

ဘာကိစ္စသွားလို့ဗျ'

'ဘာ... တာရာပျောက်သွားတယ် ဟုတ်လား... သေချာ'

အားဗျာ'

'သေချာတယ်... ဦးထူးဝေမြင့်'

‘ဟာ.. ဒါဆို ခုကွပါပဲ.. ကျုပ်.. ကျုပ်သမီးလေး ပန်းနဲ့
ပျောက်သွားလို့ဗျ’

‘ဟင်.. ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျ’

‘တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဗျာ.. ကျွန်တော့် သမီးကလေးက လူ
ခွဲတဲ့ ငါးရက်ခန့်က ပျောက်သွားတာဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း သမီး
လေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလုပ်ကောင် မဆင်းနိုင်ဘူးဗျာ၊ ပြီးတော့
ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း ဘာမှ အကြောင်းမကြားနိုင်ပါဘူးဗျာ.. ခုတော့
ဦးပန်းမောင်ရဲ့ သမီးကလေးကလဲ ထပ်ပျောက်သွားပြီဆိုတော့
တော့်ကို ထူးဆန်းနေပြီဗျီ’

‘ခုကွပါပဲဗျာ.. သူ့အမေလဲ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်ဗျ’

‘ဟုတ်ပါဗျာ.. ကျုပ် မိန်းမကလည်း ပန်းနဲ့.. ပန်းနဲ့
ဖျား လွမ်းနာကျနေပြီဗျာ၊ အင်း.. ကျုပ်သမီးနဲ့ ခင်ဗျား သမီး
မစ်အေဂျမယ်တွေဗျ.. အင်း.. စဉ်းစားစရာပဲဗျီ’

‘ဪ.. ကိုထူးဝေမြင့်ပြောမှပဲ သတိရတော့တယ်ဗျ
ဟုတ်ပါဗျာ.. နှစ်ယောက်စလုံးကလဲ မစ်အေဂျမယ်တွေဆိုတော့
စုံတစ်ရာ ပယောဂအနှောက်အယှက်ရှိပြီထင်တယ်’

‘ဖြစ်နိုင်တယ်.. ဦးပန်းမောင်’

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဦးထူးဝေမြင့်ရေ’

‘အို.. ဒီကိစ္စပေါ့သေးသေးတော့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး
ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေကြီး ဘဗျုပ်ဆိုတာရှိတယ်လေ’

စဝ်ရန်နိုင် နှင့် စကရီရဲမြား

'ဪ... ဟုတ်သားပဲ... သူ့ဆီ ကျွန်တော်တို့ အကူအညီ
တောင်းရင်ကောင်းမလားဗျ'

'ကောင်းတာပေါ့ဗျာ... သူဟာ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး
အေးဂျင့်ကို ကိုင်ထားတာဗျ၊ သူ့ဆီမှာ ထောက်လှမ်းရေး အကျော်
အမော်တွေ ရှိတယ်လေဗျာ'

'အေး... ဟုတ်ပေသားပဲ... ကဲ... ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့
အချက်ချင်း သွားရအောင်'

'သွားလေ'

'ဒါဆို... ဘချုပ်တို့ အေးဂျင့်ရုံးခန်းအဝကပဲ စောင့်နေမယ်'

'ကောင်းပြီ'

နှစ်ဦးသား အချိန်အချက်လုပ်လိုက်ပြီး ဦးပန်းမောင်သည်
အိမ်ထဲသို့ပြန်လာပြီး ထိုနောက် ဇနီးသည် အနီးသို့ လျှောက်ခဲ့ပြီး...

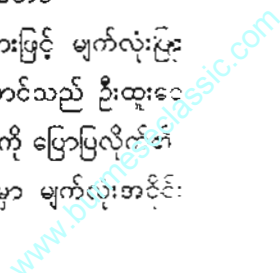
'ဖြူ'

'ဘာလဲ ဒါလင်'

'ဟိုကိစ္စကသေးသေးဖွဲဖွဲတော့ မဟုတ်ဘူး ဖြူရေ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... ဖုန်းက ဘယ်သူလဲဟင်'

ဒေါ်မိုးဖြူသည် ဦးပန်းမောင်၏ စကားဖြင့် မျက်လုံးပြင်း
ထက်ဆီဖြူနှင့် မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးပန်းမောင်သည် ဦးထူးဝေ
၏ သမီးကလေး ပန်းနုကုန် ပျောက်သွားပုံကို ပြောပြလိုက်၏
သူ့စကားကြားရသောအခါ ဒေါ်မိုးဖြူမှာ မျက်လုံးအငိုင်း

အပြစ်နေ၏။

'ဟင်.. တိုက်ဆိုင်လှချည်လား ဒါလင်ရယ်၊ ဒါဆို သမီးတွေက တစ်ယောက်ယောက်ကများ လုပ်ကြံချင်လို့လား မသိဘူးအိ. . ဘုရား.. ဘုရား.. သမီးလေး ဘေးအန္တရာယ်ကင်းပါစေကွ..

'ကဲ.. ဖြူနေခဲ့ဦး၊ ကိုယ်.. ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ဘချုပ်ဆီ သွားဦးမယ်'

'အိ. . ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ဒါလင်'

'ဟာ.. သူက လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး အေးဂျင့်ရဲ့ အကြံအကဲလေ၊ သူ့ဆီ အကူအညီတောင်းကြည့်ဦးမယ် ဖြူရယ်'

'အိ. . ဒါဆို မြန်မြန်သွားပါ ဒါလင်ရာ'

'အေးပါ'

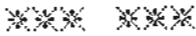
ဦးပန်းမောင်သည် ဂိုဒေါင်ထဲမှ လင်းခရုဇာကားကြီးထုတ်ကာ၊ ဘချုပ်တို့ရုံးစိုက်ရာ ထောက်လှမ်းရေး အေးဂျင့်သို့ ကားမောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။

စိတ်ထဲမှာတော့ သမီးငယ် တာရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမျိုးမျိုး တွေးတောနေမိ၏။ ဦးထူးဝေမြင့်ပြောသလိုဖြစ်နေလျှင် သလေးတို့၏ အဖြစ်က မတွေးရဲစရာပင်။

စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝေလျှံစွာဖြင့် ကားမောင်းထွက်ခဲ့ပြီး၊ ထောက်လှမ်းရေးအေးဂျင့်ရုံးခန်းရှေ့အရောက်တွင် ဝေါခနဲ ထိုးရပ် လိုက်စေသူနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အဖြူရောင် မတ်ခဲတူးကားကြီး

ဦးရပ်လာကားကားပေါ်မှ ဦးထူးဝေမြင့်ဆင်းလာ၏။

နှစ်ဦးစလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဆဲမကောင်းဖြစ်နေကြ၏။ နောက်ဆုံး ဘချုပ်ရုံးခန်းရှိရာသို့ ခေါင်းမတ်စိုက်ဖြင့် ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

အခန်း(၄)

လူဆိုးထိန်း ကြွယ်မြင်တို့ အုပ်စု လုံခြုံရေးမော်တော်နှင့် တွင်း ကင်းလှည့်နေ၏။ အချိန်အခါမှာ ညချမ်းချိန်အခါဖြစ်ပြီး မြင်ပေါ်တွင် သင်္ဘောအသွားအလာ နည်းပါးလှ၏။

တစ်ခါ တစ်ခါ မီးခွက်ကလေးမှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် လာနေကြသော ငါးဖမ်းလှေငယ်အချို့ကိုသာ တွေ့ရတတ်၏။ လူစုသည် စကားတပြောပြောနှင့် မြစ်ဦးအတိုင်း ဆန်တက်ခဲ့ကြ မြစ်လယ်ဘက် အရောက်တွင် ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာကို လိုက်ကြရ၏။

ထိုအရာကား အခြားတော့ မဟုတ်ပါပေ။ မြစ်ထဲတွင် ချင်ရာ မျောနေသော လှေကလေးတစ်စင်းပင်ဖြစ်၏။ သူတို့ တော်လာနေသည်ကိုပင် မရှောင်နိုင်။

❀ မိုးဆမ်းပန်းစာပေ ❀

လှိုင်းအပုတ်တွင် ဟိုမျော သည်မျော ဖြစ်နေ၏။
'ဟာ. . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟေ့. . လှေက လှုပ်ပါရဲ့လားကွ'
'ဟုတ်ပါ. . ဆရာကြွယ်မြင့်ရေ. . ကေန္တလှေသမား အရက် မူးပြီး အိပ်ပျော်နေပြီထင်တယ်'

'ဖြစ်နိုင်တယ် အောင်ကြီးရေ. . ကဲ. . မီးထိုးစမ်းကွာ'
'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြွယ်မြင့်'

ရဲသားအောင်ကြီးသည် လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ခါတ်မီးကြီးနှင့် လှေကလေးကို ဖမ်းထိုးလိုက်၏။ ဖြာကျသွားသော အလင်းရောင် ကြောင့် လှေကလေးမှာ အထင်သွားပေါ်လာ၏။

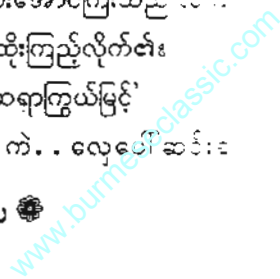
'ဟာ. . လူမရှိဘူး ဆရာကြွယ်မြင့်ရေ'
'ဟင်. . ဒါဆို ကြိုးပြုတ်ပြီး မျောလာတာနဲ့တူတယ်'

'ဖြစ်နိုင်တယ် ဆရာ'
'ဒါဆို သင်္ဘောတွေ ဘာတွေနဲ့ တိုက်မိပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ဒုက္ခပဲ. . ကဲ. . သမ္ဗန်နားကပ်မောင်းစမ်းကွာ'

'ဟုတ်ကဲ့'
မော်တော်မောင်းနေသူ ရဲသားလေးသည် လှေကလေးအနီး သို့ ကပ်၍ တဝေါဝေါမောင်းလိုက်၏။ ရဲသားအောင်ကြီးသည် လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ခါတ်မီးနှင့် မော်တော်ဝမ်းထဲထိုးကြည့်လိုက်၏။

'ဟာ. . ဘာထုပ်ကြီးလဲ မသိဘူး ဆရာကြွယ်မြင့်'
'အင်း. . မသင်္ကာစရာပဲဟေ့. . ကဲ. . လှေပေါ်ဆင်း. .

❀ မိုးဆမ်းပန်းစာပေ ❀

အောင်ကြီး

'ဟုတ်ကဲ့'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှေနား ကပ်မိသည်နှင့် လှေဦးကြီးကို မော်တော်နှင့် တွဲချည်လိုက်ကြပြီး လှေဝမ်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။

'ဟာ. . ပလပ်စတစ်အိတ်အနက်ကြီးနဲ့ ထုပ်ထားပါလား ဘာကြီးလဲ မသိဘူး'

'အရမ်းမကိုင်နဲ့ အောင်ကြီး. . နေဦး'

'ဟုတ်ကဲ့. . ဆရာကြွယ်မြင့်'

နှစ်ဦးသား အိတ်ကြီးအနားသို့ လျှောက်ခဲ့ကြပြီး၊ လူဆိုးထိန်း ကြွယ်မြင့်သည် ခါးကြားမှ အသင့်ဆောင်လာသော ကွန်မန်ဒိုဓားနှင့် အိတ်ကို စုချည်ထားသော မနီလာကြီးကို ဖြတ်လိုက်၏။

'ကဲ ဖြည့်ပေတော့. . ဖြည်းဖြည်းလုပ်ဟေ့'

'ဟုတ်ကဲ့. . ဆရာကြွယ်မြင့်'

အောင်ကြီးသည် ပလပ်စတစ်အိတ်အနက်ကြီးကို ဖွင့်ပြီး အထဲသို့ လက်နှိပ်ခါတ်မီးထိုးကာ ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

'အောင်မယ်လေးဗျ'

'ဟ. . ဘာဖြစ်တာလဲ အောင်ကြီးရ'

'ဟို. . ဟို. . လူ. . လူ. . လူသေကြီးဗျ'

'ဟေ. . ဟုတ်လား'

အောင်ကြီးက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့် ပြောလိုက်

သဖြင့် လူဆိုးထိန်း ကြွယ်မြင့်သည် အိတ်ကို ခါးနှင့်ခွဲချပြီး ကြည့်လိုက်၏။

'ဟာ. . အမျိုးသမီးကလေးရဲ့ အလောင်းတစ်လောင်းပါလား'

'ဟုတ်ကဲ့. . ဟုတ်တယ် ဆရာ'

'ဒါ. . တစ်ယောက်ယောက် ပစ်ထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်'

'ဟင်. . မျက်နှာကို ခါးတွေနဲ့ ပွမ်းထားပါလား'

'ဟုတ်သားပဲ. . ဟာ. . လက်. . လက်မှာ'

'ဟင်. . အပ်ကြီး တန်းလန်းနဲ့'

'ဘယ်လို သဘောတွေလဲ မသိဘူး'

'ကဲ. . ပြောနေတာ ကြာတယ်ဟေ့. . အလောင်းကို မော်တော်ပေါ် အမြန်သယ်ကွာ'

'ဟာ. . ဖြစ်ပါမလား. . ဟို. . ကျွန်. . ကျွန်တော် ဒီ. . .

စိတ်မရဲဘူး'

'ဟာ. . အရေးထဲ . . အောင်ကြီးက တမော့နှင့်. . မင်းက

ခေန်ထမ်းလုပ်နေပြီး လူပြက်ပဲလုပ်စားချင်တဲ့ကောင်ပါလား'

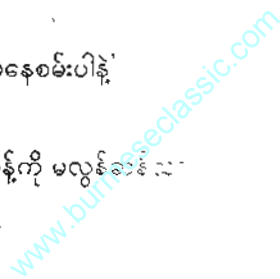
'မ. . မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်. . ကျွန်တော် လန့်. . လန့်

နေလို့ပါ'

'ဟာ. . မလန့်စမ်းပါနဲ့ကွာ. . ကြောင်မနေစမ်းပါနဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့. . ဟုတ်ကဲ့ဆရာ'

ရဲသားအောင်ကြီးမှာ ကြွယ်မြင့်၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်သ

ခလား ဝင်စစ်အောင်ကြီးက ရဲသားတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း စခန်း တွင် အနေများ၏။ ထို့အပြင် အခါကြီးရက်ကြီးများတွင်လည်း လူပြစ် အဖြစ် အသုံးတော်ခံတတ်ပေရာ၊ သူထွက်လာလျှင် ပရိသတ်အားလုံး က တဝါးဝါးမွဲကျတတ်ပေ၏။

ယခုတော့ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ အလောင်းကို ကိုယ်တွေ့ ငြိ လိုက်ရသဖြင့် အောင်ကြီးတစ်ယောက် ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ ၏။ သို့ပေသည့် ပေါက်တုနဖူးမထူးတော့ပြီဆိုသည့် ဥပမာအတိုင်း မျက်စိမှိတ်ပြီး အလောင်းကြီးကို မလိုက်၏။

‘ဟေ့ကောင် မျက်စိဖွင့် မနော်၊ တော်ကြာနှစ်ယောက်စလုံး ရေထဲပြုတ်ကျနေဦးမယ်’

‘ဟာ. . .ဟို. . . ကျွန်. . . ကျွန်တော်’
‘တိတ်စမ်းကွာ. . . သတိထားလျှောက်ဟေ့’
‘ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ’

သို့နှင့် ရဲသားအောင်ကြီးနှင့် လူဆိုးထိန်းကြွယ်မြင့်တို့ နှစ်ဦး အလောင်းကိုအိတ်အနက်ကြီးနှင့် ထုပ်ကာ မော်တော်ပေါ် သို့ သယ် ကြလေ၏။

မော်တော်ပေါ်တွင် ရပ်စောင့်နေကြသော ရဲသားသုံးဦး လည်း သူတို့လက်ထဲမှ အထုပ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေ ဖို့နေကာ ကြွယ်မြင့်သည် မော်တော်ကို ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ပြန်မော ခိုင်းလိုက်၏။

ထို့ပြင် ဆယ်လူလာဖုန်းနှင့်လည်း စခန်းတာဝန်ခံဒုရဲအုပ် ဝေမြင့်ကိုကြို၍ အကြောင်းကြားခဲ့၏။ သူတို့စီးနင်းလာသည့် မော်တော် ကလေးဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်သည်နှင့် ဒုရဲအုပ်ဝေမြင့်နှင့် သတင်း ထောက်တစ်ဦးရောက်လာ၏။

နှစ်ဦးစလုံး အလောင်းကြီးအနားသို့ ရောက်ရှိလာပြီး အိတ် ဖွင့်ကာ စစ်ဆေးလိုက်၏။

အမျိုးသမီးငယ်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ပင် မကျော်သေး။ အသားအရည်ဖြူဆွတ်နေပြီး မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ခါးရှုရာတွေ ထပ်နေ၏။

‘ခါးနဲ့မွမ်းထားသလိုပဲ’
‘ဟုတ်တယ် ဆရာဝေ’
‘လက်မှာလဲ ဆေးထိုးအပ်ကြီးနဲ့ပါလား’
‘စဉ်းစားစရာပဲကွ’
‘ဟုတ်တယ် ဆရာဝေ’

သူတို့အားလုံး ပဟေဠိဆန်လွန်းလှသည့် ပတ္တာကို ဖတ်လိုက်ရ သည့် အလားပင်။

သေဆုံးနေသော အမျိုးသမီးမှာ ကြေးရည်တတ်အမျိုးသမီး ဖြစ်နိုင်ပြီး၊ ရတနာပစ္စည်းများ ဆင်ယင်ထားပုံကလည်း သူ့နဂို အလှိုင်း ပင်။ နောက်ဆုံးဆိုးထားသည့် မဟူရာရောင်ချွတ်ခမ်းနီ ဆိုးငှားလေး ပင် အရောင်မပြယ်သေး။

ဆံပင်တွေကတော့ ဖို့ရို့ဖားရားဖြစ်နေ၏။ မျက်စိနှစ်ဖက် စလုံးမှာ ပွင့်နေ၏။ ဝေမြင့်သည် သတင်းထောက်ကြော်ငြိကို ခါတ်ပုံ အမျိုးမျိုးရိုက်ခိုင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ အမြန် ဆုံး သယ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

ထိုအခါ ရဲသားအားလုံး မော်တော်ဝမ်းထဲမှ အမျိုးသမီးငယ် ၏ အလောင်းကို ဆိပ်ကမ်းတွင် ရပ်ထားသော ကားပေါ်သို့ ယူသွား ကြ၏။

ဝေမြင့်၏ စိတ်ထဲတွင် သူ့စစ်ဆေးတွေ့ရှိသမျှကို လမ်း လျှောက်ရင်း စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။

အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်နှင့် နှစ်ဆယ်အကြား အမျိုးသမီးငယ် ကလေးတစ်ဦး။

ပြီးတော့ မျက်နှာပေါ်တွင် ဓါးတွေနှင့်မွှမ်းထား၏။ ထူးဆန်း သည်မှာ ညာဘက်လက်မောင်းတွင် ဆေးထိုးအပ်တန်းလန်းနှင့် သေ ဆုံးနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဘိန်းဖြူထိုး၍ သေဆုံးသွားသည်ဟု ယာယီသုံးသပ်နိုင်သော် လည်း မျက်နှာပေါ်ရှိ ဓါးဒဏ်ရာများက မသင်္ကာစရာပင်။

ကိုယ်တိုင်မွှမ်းသည်တော့ မဖြစ်နိုင်။ ဆေးမထိုးရသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဓါးနှင့်မွှမ်းခဲ့သည်လား၊ ထိုအချက်ကို ဝေမြင့်ငြင်းပစ် လိုက်၏။

မဖြစ်နိုင်။ ဆေးပေါက်တယ်ပဲ ထားဦး၊ မျက်နှာကို ဓါးနှံ

မွှမ်းမှာတော့ လုံးလုံးမဖြစ်နိုင်ချေ။

သို့ဆိုလျှင် တစ်ဦးတစ်ယောက်က သူ့ကိုလုပ်ကြံပြီး အကွက် ဆင်သတ်ပစ်ခဲ့လေသလား။ ခေါင်းထဲတွင် မေးခွန်းတွေ အစီအရီ ပေါ်လာ၏။

နောက်ဆုံးအမျိုးသမီးငယ်၏ အလောင်းနှင့် အတူ ဆေးရုံ သို့ ရောက်ခဲ့၏။ တာဝန်ခံမှုခင်း ဆရာဝန်များကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်၏။ ထိုအခါ မှုခင်းဆရာဝန် နှစ်ဦးက အမျိုးသမီးငယ်၏ အလောင်းကို အသေးစိတ်စစ်ဆေးလေတော့၏။

အမျိုးသမီးငယ်သေဆုံးခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ခန့်ပင် ရှိချေပြီ ဖြစ်၏။ သွေးထဲတွင် ဘိန်းဖြူရည်များ စိမ့်ဝင်နေသော်လည်း ထိုဘိန်း ဖြူရည်များက သုံးစွဲသည်ထက် သုံးဆခန့် ပိုနေကြောင်း စစ်ဆေး တွေ့ရှိရ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို သုံးသပ်ရင်း တစ်စုံတစ်ဦး၏ ပယောဂ မကင်းနိုင်ကြောင်း အားလုံးက မှတ်ချက်ချလိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ် ဝေမြင့် အကြောင်းအရာ တစ်ချက်ကို သတိရလေ၏။

'ဟာ... ကျွန်တော် သတိရပြီဗျာ'
'ဘာလဲဗျ... ခင်ဗျားကလဲ အထိတ်တလန့်နဲ့'
'ဒီလို... ဒေါက်တာရဲ့ ကျွန်တော်တို့ စခန်းကို ရိပို့တစ်ခုဝင် သားတယ်ဗျာ'
'ဘာရိပို့လဲ ကိုဝေမြင့်'

'ဖီလို ဒေါက်တာ... ဟဲဒီမြစ်ဆိပ်မှာပဲ... ကိုယ်တစ်ပိုင်းပြတ်
အမျိုးသမီးအလောင်းတစ်လောင်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ လစက်ခန့်က ဆယ်ယူ
ရရှိထားတယ်လို့ နိပိုဝင်ထားတယ်ဗျ'

'ဟင်... အဲဒါနဲ့ ဆိုင်လို့လားဗျ'

'ဖြစ်နိုင်တယ် ဒေါက်တာ... ဒီအဖြစ်က အတော့်ကို ထူး
ဆန်းတဲ့အဖြစ်ဗျ'

'ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် ကိုဝေမြင့်၊ ဒါးမား ဒါးခကွပ်ဖြစ်နိုင်
တယ်ဗျ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘိန်းဖြူရည်တွေဟာ အတော့်ကို
အဆများနေတယ်ဗျ... ပြီးတော့ ခင်ဗျား ပြောသလို မြစ်ထဲမှာ
အမျိုးသမီး အလောင်းနှစ်လောင်းကို တစ်ပတ်ခြားပြီး တွေ့တယ်
ဆိုတော့... ဆက်စပ်တွေးတောစရာပဲ'

'ဖြစ်နိုင်တယ် ဒေါက်တာ... ဒီကိစ္စကို အထက်အစီရင်ခံမှ
ဖြစ်မယ်'

'ကောင်းတယ်... ကျွန်တော်တို့ မှုခင်းဘက်ကလည်း စစ်ဆေး
တွေ့ရှိချက်တွေကို တင်လိုက်မယ်'

'ကျေးဇူးပဲ ဒေါက်တာ... ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဒုရဲအုပ် ဝေမြင့်သည် ဆေးရုံပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့၏။ စိတ်ထဲ
တွင် အမှုနှစ်ခုစလုံးကို မသင်္ကာတော့။ နှစ်ခုစလုံးကလည်း မိန်းကလေး
တွေဖြစ်နေ၏။'

ပထမအမှုကလည်း ခုထိ လက်သည်မပေါ်ဆေးကြောင်း
ဒုရဲအုပ် ကျော်နိုင်က အစီရင်ခံထား၏။ သို့ဆိုလျှင် ယခုတွေ့ရှိ
လာသော အမျိုးသမီးမှာလည်း ပထမအမျိုးသမီးငယ်လို အသတ်ခံ
ရခဲ့လေသလား။ သို့ဆိုလျှင် ဘာကြောင့် လက်မှာ အပ်တန်းလန်းနှင့်
ဖြစ်နေရသနည်း။

စဉ်းစားစရာမေးခွန်းတွေ တန်းစီလာ၏။

နောက်ဆုံးတွေ့ရှိသမျှ အကြောင်းအချက်အားလုံးကို အ
ထက်သို့ အမြန်ဆုံး အစီရင်ခံစာတင်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစား
မိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စခန်းဘက်သို့အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့လေတော့
၏။

အခန်း(၅)

နယ်မြေမှူး ခင်မောင်စိုးမှာ ဒုရဲအုပ် ကျော်နိုင်ထံမှ သတင်းကြောင့် ကားတစ်စီးနှင့် ရောက်ရှိလာ၏။

ကျော်နိုင်သည် ဖြစ်ပျက်သမျှ အလုံးစုံသော အကြောင်းအရာတို့ကို ရှင်းပြခဲ့၏။ ခင်မောင်စိုးသည် အလောင်းထားရာ လိုက်ခဲ့ပြီး အသေးစိတ်မေးလိုက်၏။ ထိုစဉ် ကျော်နိုင်က သေခံပစ္စည်းဖြစ်သော ဖလင်လိပ်ကလေးကို ထုတ်ပြခဲ့၏။

‘အတော့်ကို ထူးဆန်းတဲ့အမှုပဲ ကိုကျော်နိုင်’

‘ဟုတ်တယ်... ဆရာခင်မောင်... ကျွန်တော်ခုထိ လာသည်ကို... လိုက်လို့မရသေးဘူးဗျာ’

‘နေဦးဗျ... ကျုပ်ဆီမှာ သတင်းတစ်ချို့ရထားတယ်ဗျ’

‘ဟင်... ဘာသတင်းလဲ ဆရာခင်မောင်’

❀ မိုးဆန်းပန်းစာပေ ❀

'ဒီလိုဗျ'

နယ်မြေများ ခင်မောင်စိုးသည် သူ့ထံဝင်လာသော ပန်းနု ကျွန်းနှင့် တာရာဒေဝီတို့ ပျောက်ဆုံးသွားပုံသတင်းကို ကျော်နိုင်အား ပြောပြလိုက်၏။

'ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာခင်မောင်'

'အဲဒါပြောတာပေါ့ဗျာ... စဉ်းစားစရာကောင်းတာက အခု ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမှာ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲဗျ၊ ပြီးတော့ အသက်နှစ်ဆယ် မကျော်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေပဲ ဆိုတော့ အတော် စဉ်းစား စရာ ပဲ ဗျို'

'အေးဗျာ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ'

'ဟာ... ဒီကိစ္စလျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး အေးဂျင့်တို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် အစီရင်ခံမယ်လေ'

'အကောင်းဆုံးပဲ ဆရာ ခင်မောင်စိုး... အမှုက ကြီးထွား လာရင် မလွယ်ဘူး'

'အဲဒါပြောတာပေါ့... လက်သည်ကို အမြန်ဆုံးဖော်နိုင်မှပဲ ဖြစ်မယ်'

'ကောင်းပြီလေ... ဒါ ဆို ကျွန်တော်တို့လဲ တတပ်တအား တူညီပါမယ်'

'ကဲ... ခင်ဗျား ဖလင်လိပ်ကလေး ကျွန်တော်ယူသွားမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ခင်မောင်'

နယ်မြေများခင်မောင်စိုးသည် စခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကာ ဘချုပ် ရှိရာ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်သို့ ကားမောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘချုပ်မှာ မဟော်ဂနီစားပွဲကြီးပေါ်တွင် အစီရင်ခံစာ ဖိုင်တွဲကြီးကို ဖွင့်ကာ သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေချိန်ဖြစ်၏။

အမူက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလွန်းသဖြင့် လက်ထဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးပင် မီးသေနေ၏။ အစီရင်ခံစာအရဆိုလျှင် အခြေဆုံး လက်သည်ပေါ်အောင် ရှာဖွေဖော်ထုတ်မှုဖြစ်ပေတော့မည်။

ထိုစဉ် ကျွဲခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ကျွန်းတံခါးပွင့်လာသဖြင့် ခေါင်းမော်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟာ. . . ဆရာခင်မောင်စိုးပါလား။’

‘ဟုတ်တယ်. . . ဆရာကြီးဆီ မလာမဖြစ်တော့လို့ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့တာပါ။’

‘ထိုင်ဗျာ. . . ဘာတွေများဖြစ်နေလို့လဲဗျ’

ခင်မောင်စိုးသည် စားပွဲကြီးရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံကလေးပေါ်တွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဘချုပ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ဘချုပ်သည် ဒီကရီထူထဲလှသော စာကြည့်မှန်မှန်ကြီးကို ချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်ချထားလိုက်၏။ ထို့နောက် လက်မမှ ဆေးပြင်းလိပ်တိုကြီးကို ပါးစပ်တွင် တေ့လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ကြေးဝါမီးခြစ်ကြီးယူကာ တချောက်ချောက်နှင့် မီးညှိလိုက်၏။

မီးညှိပြီးသွားသည်နှင့် ခင်မောင်စိုးကို မျက်လုံးလှန်၍ ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

‘ကဲ. . . ဆိုပါဦး ဆရာခင်မောင်စိုး။’

‘ဒီလိုပါ ဆရာ’

ခင်မောင်စိုးသည် သူ့ထံဝင်လာသော အမူတွဲ အခြေအနေများကို အသေးစိတ် အစီရင်ခံလိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားသော သက်သေခံမှတ်တမ်းဖိုင်နှင့် သက်သေခံ ပစ္စည်းများကို ပေးအပ်လိုက်၏။

ဘချုပ်သည် သူ့လက်ထဲရောက်လာသော သက်သေခံ မှတ်တမ်းဖိုင်ကို စားပွဲပေါ် ဟင်လိုက်ပြီး ဖလင်လိပ်ကလေးကို ကြည့်လိုက်၏။

ဖလင်လိပ်ကလေး၏ အရှည်မှာ တစ်လက်မခန့်ပင်ရှိ၏။

ပြီးတော့ ရရှိလာပုံကလည်း ထူးဆန်းလှသဖြင့် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသော အမူဟု မှတ်ချက်ပြုလိုက်၏။

ထို့နောက် နယ်မြေများ ခင်မောင်စိုးကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

‘အင်း. . . အမူကတော့ အတော့်ကို ထိတ်လန့်စရာလဲကောင်း သလို ပဟေဠိလဲ ဆန်လွန်းတယ်ဗျ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး. . . ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အနေနဲ့လဲ. . . အမူကို ခြေရာခံနေဆဲပါ. . . ဒါပေမယ့် ပိုပြီး ထိထိမိမိ

၈၆ ဇော်ထက်အောင်

နဲ့ လက်ရဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ အတွက် ဆရာကြီး ဆီကို အစီရင်ခံရတာ ပါပဲ'

'ဒါပေါ့ဗျာ. . ကျုပ်စဉ်းစားမိသလောက်ကတော့ ဒီအမှု ဟာ ရုပ်တန်သွားလိမ့်မယ် မထင်ဘူးဗျာ၊ ဖြစ်ပွားလာစရာအကြောင်းအရင်း တွေရှိနေတယ်၊ ပြီးတော့ ဟောဒီဖလင်လိပ်ကလေးရယ်၊ နောက်ပြီ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်လဲ ပြောစရာရှိတယ်ဗျ'

'မြောပါ ဆရာကြီး'

ဘချုပ်သည် သူ့ရှေ့မှ ဖိုင်ကို ခင်မောင်စိုး ထံလှမ်းပေး ရင်း. . . .

'ဒီလို ဆရာခင်မောင်စိုးရေ၊ ခင်ဗျား ဒီကို မလာခင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ခန့်ကပဲ ကျုပ် မိတ်ဆွေ ဦးထူးဝေမြင့်နဲ့ ဦးပန်းမောင် ဆိုတာ လာသွားတယ်ဗျာ၊ သူတို့တဲတွေက ကုမ္ပဏီ အသီးသီးက ဝါရိုက်တာကြီးတွေ ပေါ့ဗျာ. . . အဲဒီလူတွေဟာ ကျုပ်ဆီကို မျက်စိ မျက်နှာပျက် နဲ့ ရောက်လာကြပြီး သူတို့ဒုက္ခတွေကို တင်ပြခဲ့တယ်လေ'

'ဟင်. . ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲ ဆရာကြီး'

'ခင်ဗျားဆီ ဝင်လာတဲ့ ရီပို့နဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပေါ့ဗျာ'

'ဪ'

'အဲဒီလူကြီးတွေရဲ့ သမီးတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က. . မစ်အေရှုပြိုင်ပွဲမှာ မစ်အေရှု အလှမယ်ဘွဲ့ ရခဲ့တယ်၊ ကလေးမလေး တွေပေါ့ဗျာ. . အဲဒီ ပြိုင်ပွဲလဲ ပြီးရော ပျောက်ဆုံးသွားကြတယ်လေ'

စင်ရန်နိုင် နှင့် ကေရီရဲမြား

၈၇

'ဪ. . ဒါဆို ပန်းနုကုန်ကြွေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တာရာ ဒေဝီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတွေပေါ့'

'ဟုတ်တယ် ဆရာခင်မောင်စိုး၊ ပြီးတော့ ဒုရဲအုပ်ဝေမြင့်ရဲ့ အစီရင်ခံစာလဲ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရထားတယ်ဗျ'

'ဟုတ်လား. . ဒါဆို'

'အဲဒါပြောတာပေါ့ ဆရာခင်မောင်စိုး၊ အခုဆိုရင်. . အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဟာ လက်သည်မပေါ်ပဲ အသတ်ခံရတယ်၊ နောက် အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ သတင်းက ခုထိမကြားရသေးဘူးဗျာ ဒီအကြောင်းအချက်တွေကို သုံးသပ်ရရင် အမှန်တွေထပ်ပြီး ခေါ်ပေါက်လာစရာရှိတယ်ဗျ'

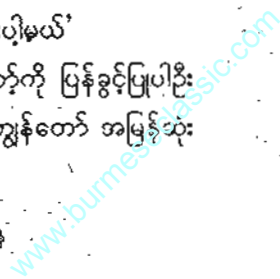
'ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာကြီး'

'ကဲ. . ကျုပ်တော့. . ဒီအမှုအကြောင်း လေ့လာမိသလောက် ပြောရရင်. . ဘိန်းဖြူကေစံတွေနဲ့လဲ ဆက်နွယ်နေတယ်လို့ ထင်တာ ဗျာ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ'

'ဟာ. . ဝမ်းသာစရာပါပဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ဆက်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီပါမယ်'

'အေးဗျာ. . အကူအညီလိုရင် တောင်းပါမယ်'

'ဟုတ်တဲ့ ဆရာကြီး. . ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ဒီစွဲရှိရင်လဲ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ဘာခဲ့ပါမယ်'

ကောင်းပါပြီ ဆရာခင်မောင်စိုး'

'ဒါဆို သွားဦးမယ် ဆရာကြီး'

နယ်မြေများ၊ ခင်မောင်စိုးသည် ဘချုပ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွါသွား၏။ ဘချုပ်မှာ ခင်မောင်စိုး၏ ကျောပြင်ကို ငေးတေးတေးကြည့်ရင်း အတွေးကြွယ်နေခဲ့ရ၏။

အမှုက ရှင်းမလိုလို့နဲ့ ရှုပ်နေသော အမှု။ အမှုသွား၊ အမှုလာအရဆိုလျှင် အသတ်ခဲ့ရသည်မှာ ငယ်နေသော မိန်းကလေးတွေ ဖြစ်ကြပြီ။ ဒုတိယ တွေ ရှိခဲ့သော အမျိုးသမီးငယ်၏ အလောင်းမှ ထူးခြားလှ၏။

မျက်နှာပေါ်တွင် ခါးရာတွေနှင့် မွမ်းထားသလို တစ်ဘက်လည်း လက်မောင်းတွင် ဘိန်းဖြူရည်ထိုးသွင်းခဲ့သော အပ်တန်းလေးကြီးနဲ့မို့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဆန့်လှသည့် အကြောင်းအရာနှစ်ခုကို ဆင်စပ်ပြီး အဖြေရှာနေရသလိုဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဒုတိယရရှိထားသော အစီရင်ခံစာနှင့် သက်သေခံခါတ်ပုံများကို အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်ကာကြည့်လိုက်၏။

မျက်နှာပေါ်မှ မွမ်းထားသော ဒဏ်ရာများကို ဖယ်လိုက်သည့် ပန်းနုကုန်ဆီသော အမျိုးသမီးကလေးမှလွဲ၍ တစ်ခြားသူ မဖြစ်နိုင်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဦးထူးဝေမြင့်ကို အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားရန် စိတ်ကူးပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဆယ်လူလာထုတ်ခါ ဦးထူးဝေမြင့်ပေးခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း ကောက်နှိပ်လိုက်၏။

တအောင့်မျှ အကြာတွင် တဘက်မှ အသံပေါ်လာ၏။ ဘချုပ်သည် ဦးထူးဝေမြင့်ကို ဌာနချုပ်သို့ အမြန်ဆုံးလာရောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

စိတ်ထဲတွင် မပြောပြချင်သော်လည်း သိုဝှက်ထားလို့ မဖြစ်သေးချေ။ ပြောစရာရှိတာပြောပြီး သေဆုံးသူ မိန်းကလေး၏ နောက်ကြောင်းကို သုံးသပ်ရပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးထူးဝေမြင့်ကို အမြန်ဆုံးခေါ်ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

တအောင့်မျှအကြာတွင် ဦးထူးဝေမြင့်တစ်ယောက် သူ့နဲ့ခန်းထဲသို့ အူရားဖားရားနှင့်ရောက်ရှိလာလေ၏။

စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝေဆိုင်းနေသော အသွင်အပြင်နှင့် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရင်း ဘချုပ်ကို အမောတကောမေးလိုက်၏။

'သတင်းထူးလို့လား ဆရာကြီး'

'ကိစ္စတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာလို့ပါ . ဦးထူးဝေမြင့်'

'ဟင် . ဘာကိစ္စလဲ ဆရာကြီး'

'ဒီလိုပါ ဦးထူးဝေမြင့် . ဟောဒီ ခါတ်ပုံကလေးကို ကြည့်ပါဦး! တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဦးထူးဝေမြင့်၊ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ထားပြီး ကြည့်ပေါ့ဗျာ'

'ဟင်'

ဦးထူးဝေမြင့်မှာ ဘချုပ်၏ စကားကြောင့် မျက်လုံးအပြူးသားဖြစ်သွား၏။ ခါတ်ပုံကို တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော လက်နှင့်

ကိုင်တွယ်ရင်း စာကြည့်မျက်မှန်ကို တပ်၍ ကြည့်လိုက်၏။

ဦးဆုံးတော့ မှန်တိမှန်ဝါ။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနှင့် စိတ်ထဲတွင် တင်းကြပ်လာ၏။ အမျိုးသမီးငယ်ကလေးတစ်ဦး၏ မျက်နှာဆံနွယ်စများက မျက်နှာပေါ်တွင် ဝေ့ဝဲဖြာကျနေသော်လည်း ခြစ်ရာရှုရာတွေက ပါးပြင်နှစ်ဘက်လုံး ဖွဲ့၍ဖြစ်နေ၏။

ဦးထူးဝေမြင့်မှာ ဓါတ်ပုံကလေးကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာ၏။

'ဟင် . . ဒါ . . ဒါ . . ကျွန်တော့် . . သ . . သမီးလေး ပန်းနုပါလားဗျာ . . ဘယ် . . ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲ . . ဒုက္ခပါပဲဗျာ'

'ဟုတ်ပါတယ် . . ဦးထူးဝေမြင့် . . ကျွန်တော်လဲ မပြောမဖြစ်လို့သာ ပြောရတာပါဗျာ . . ဒုက္ခက ပိုပြီး နက်နဲလာသလိုပါပဲ'

'ဟင် . . သမီးလေး . . အဖြစ်က ဆိုးလှချည်လားဗျာ . . ပြောကြစမ်းပါဦး ဆရာကြီးရယ် . . တယ်လိုများ ဖြစ်တာလဲဟင်'

'ဒီလိုပါ ဦးထူးဝေမြင့်'

ဘချုပ်သည် ဒုရဲအုပ်ဝေမြင့်၏ အစီရင်ခံစာပါ အကြောင်းအရာများကို အသေးစိတ်ရှင်းပြလိုက်၏။ ဦးထူးဝေမြင့်ခမျာ မျက်လုံးအပြူးသားဖြစ်နေ၏။ ဘချုပ်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မျက်ရည်တစ်ခမ်းစမ်းလုပ်ရင်း ပေါက်ကွဲစွာ ပြောလိုက်၏။

'မ . . မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်သမီးလေးဟာ ဘယ်တော့မှ ဘိန်းဖြူမထိုးပါဘူးဗျာ၊ သူဟာ ကျန်းမာရေးကို

မိုးမွေးသလို မွေးနေရတဲ့ ကလေးပါ။ ခုခုစွာ သက်သက်မယ့် လုပ်ကြံတာပဲ ဖြစ်ရမယ်ဗျ'

'ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဦးထူးဝေမြင့်၊ ဒုက္ခစွမှာလည်း ကျွန်တော်ဦးထူးဝေမြင့်ပြောသလိုပဲ ယူဆပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ အချိန်ယူပြီး တောက်လှမ်းရမှာပါ။ ဦးထူးဝေမြင့်ကိုလဲ ကျွန်တော်အသိပေးပေမယ့် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်ပါမယ်လို့လဲ ဂတိပြုပါတယ်၊ ဒုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကလေးတွေလဲ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ စစ်ဆင်ရေးသွားနေတာမို့ ခဏသည်းညည်းခံပါလို့ ပြောပါရစေ'

'ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော့် . . သမီးလေးက ဆိုးပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်သူကများ ယုတ်ယုတ်မာမာနဲ့ လုပ်ရက်ပါလိမ့်ဗျာ၊ တော့ကံမိတ်ရိုင်းလိုက်ပါတိ'

ဦးထူးဝေမြင့်မှာ ဒေါသထွက်နေသလို ကြေကွဲရိပ်တွေကလဲ သူ့မျက်ဝန်းအစုံတွင် ယုတ်သန်းနေပေ၏။ ဘချုပ်မှာ ယခုလို နုနယ်သူပညာ ပန်းနုကုန်လို့ အမျိုးသမီးငယ်ကလေးများ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံခံရသည်ကို တွေးရင်း တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်နိုင်မှ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။

သို့သော် လက်ရုံးတစ်ဆူလို အားကိုးအားထားပြုနေရသော စင်ရန်နိုင်တို့ လူစုက ဌာနချုပ်တွင် မရှိ။ သူတို့အားလုံး စစ် ဆင်ရေးဆင်းနေကြ၏။

ကိစ္စကလည်း အရေးကြီးလှသည်မို့ ဌာနချုပ်ကို ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်လို့မဖြစ်ပေ။

လောလောဆယ်အနေနှင့် စခန်းအားလုံးကို သတိပိရိယဖြင့် အဆိုပါသတင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နားစွင့်ထားရန် နှိုးဆော်ထားလိုက်လေ တော့၏။

ထိုအချိန်တွင် အရူးမီးပိုင်းသလိုဖြစ်နေသည်မှာ ဦးပန်းမောင် ပင်ဖြစ်၏။ ဦးထူးဝေမြင့်ထံမှ ကြားလိုက်ရသော သတင်းက သူ့နှလုံး သားကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလိုပင်။

ဇနီးသည် ဒေါ်မိုးဖြူကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောရဲသော ဒေါ်မိုးဖြူမှာနှလုံးရောဂါအခံရှိသူမို့ ရောဂါပိုဆိုးသွားမှာဆိုးရ၏။

ထို့ကြောင့် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ငူငူကြီးထိုင်ရင်း သမီးလေး အကြောင်းကို တွေးနေမိ၏။ ဦးထူးဝေမြင့်၏ သမီးငယ် ပန်းနုကုန် လိုသာဖြစ်ခဲ့ပါမှ။ သူ ဆက်ပြီး မစဉ်းစားရဲတော့။

အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့လာသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ စိတ် ကူးတွေ ဖရိုဖရဲဆန်သွား၏။ မျက်လုံးထဲတွင် သမီးကလေးတာရာ ဒေဝီ၏ အသွင်နှင့်အမူအရာတွေကိုသာ မြင်ယောင်နေမိ၏။

ရင်ထဲတွင် တိတ်တဆိတ် ဆုတောင်းနေမိ၏။ မခံမရပ်နိုင် သော ခံစားမှုများကြောင့် ခေါင်းတွေနောက်ကျီလာ၏။ ထို့ကြောင့် စာကြည့်အံ့ဆွဲထဲမှ ဝီစကီအပြားကလေးကို ထုတ်ကာ တစ်ငုံမော့လိုက် ပြီး အိတ်ကပ်ထဲမှ မာဘိုရီ ဖောက်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ

ဖွာရှိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် သူ့လှုပ်ရှားမှု အစုံစုံကို တိတ်တခိုးအကဲခတ် နေသူမှာ ဒေါ်မိုးဖြူပင်ဖြစ်၏။ ခင်ပွန်းသည်၏ ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေသော အမူအရာကို ကြည့်ရင်း စိုးရိမ်စိတ်တွေ တင်းကြပ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ခင်ပွန်းသည်နားကပ်လာကာ တီးတိုးပြောလိုက် ၏။

'ဒါလင်'

'ဟင် . . . ဖြူပါလား မအိပ်သေးဘူးလား ဖြူရယ်'

'အို . . . ဘယ်လိုအိပ်လို့ရမှာလဲ ဒါလင်ရယ်။ သမီးကလေး ကိုဦး ချီသေးတယ်လေ'

'ဖြူကလဲကွာ။ ကိုယ်အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးပမ်းရှာဖွေပါမယ် ဖြူသာ ကျန်းမာအောင်နေပါကွာ'

'စိတ်ချပါ ဒါလင်ရယ် . . . ဖြူ နေလို့ကောင်းပါတယ်။ ဒါ့ထက် အာတွေ သတင်းထူးသေးလဲဟင်'

'မထူးသေးပါဘူး ဖြူရယ်'

ဦးပန်းမောင်၏ စကားကို ဒေါ်မိုးဖြူ မယုံ။ သူ့ မျက်လုံးတွေ တို့ အကဲခတ်ရင်း ဒေါ်မိုးဖြူ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ခင်ပွန်းသည်ပုံစံကို ဖက်ရင်းတီးတိုးမေးလိုက်၏။

'ဒါလင်'

'ဘာလဲဖြူ'

၉၄ စော်ထက်အောင်

ဖြူကို . အမှန်အတိုင်းပြောပါလား၊ သမီးလေး ဘာတွေ
ဖြစ်နေပြီလဲဟင်'

ဪ . . . ဖြူကလဲ . . . ကိုယ့်ကို မယုံသလိုပါတဲလား၊ စိတ်
ပါ ဖြူရယ်၊ ခုထိသတင်းမရသေးတာအမှန်ပါ . . . ဖြူရယ်'

အို . . . အိမ်ထဲမှာချည်းပဲ ဘယ်လိုနေလို့ဖြစ်ပါမလဲ'

'မပူပါနဲ့ဖြူရယ် . . . ကိုယ် ကိုယ်တိုင် ထောက်လှမ်းရေးအေး
ကိုပါ သတင်းပေးထားပါတယ် ဖြူရယ်'

ကျွန်မက မွေးထုတ်ရတာပါ ဒါလင်ရယ် . . . မပူနဲ့ဆိုပေမ
မိခင်ပဲ . . . ဒါလင်ရယ်'

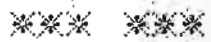
'ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ဖြူရယ် . . . ကဲ . . . လာ . . . လာ . . . ကို
မင်းကို ဆေးမတိုက်ရသေးဘူးလေ'

'ဆေးတောင် မသောက်ချင်တော့ဘူး'

'ဘယ်ဖြစ်မလဲဖြူရယ် . . . ကဲလာပါကွယ်'

ဦးပန်းမောင်သည် ဇနီးကို ချော့မော့ကာ စာကြည့်ခန်းထဲ
ခေါ်ထုတ်ခဲ့ပြီး စိတ်ငြိမ်ဆေးနှင့် နှလုံးဆေးများကို တိုက်လိုက်
အိပ်ခန်းထဲ တွဲပို့လိုက်၏။

စိတ်ထဲတွင်တော့ သမီးငယ်အတွက်ရော၊ ဇနီးအတွက်
ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း(၆)

စစ်ရန်နိုင်တို့၏ 'လက်ပွားစစ်ဆင်ရေး' က ယနေ့နိဂုံးချုပ်
တော့မည်ဖြစ်၏။ သူတို့ရောက်ရှိနေသည်မှာ ကြီးမားလှသော ပုဂ္ဂလိက
သံမဏိစက်ရုံဟောင်းကြီးတစ်ခုထဲတွင်ဖြစ်၏။

သတင်းကို အနံ့ခံခဲ့သည်မှာ သုံးပိတ်ခန့်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး
ဖြစ်၏။ အဓိက သူတို့လိုချင်သည်မှာ 'ပင်လယ်ဖြူချေမှုန်းရေး'ပဲဖြစ်
သည်။

ပင်လယ်ဖြူဆိုသည်မှာ လျှို့ဝှက်နာမည်ဖြစ်ပြီး၊ တစ်နည်း
အားဖြင့် ဆိုရလျှင် တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးကို ကောင်းကောင်းကြီးဒုက္ခပေး
နေသည့် နံပါတ်ဖိုးခေါ် ဟီးရိုးဖောင်းချေမှုန်းရေးပင်ဖြစ်၏။

သတင်းအရဆိုလျှင် ဤစက်ရုံဟောင်းကြီး၏ ဓြေအောက်
ခန်းတွင် ဘိန်းဖြူဂိုဏ်းကြီးနှစ်ဂိုဏ်းဆုံစည်းကာ ပစ္စည်းမလွယ်ကြ

သိန်မညီဟု သတင်းရထား၏။

သူတို့ဖမ်းမိခဲ့သည့် လူပုကလေးဘလန်တီနီမှာ ပင်လယ်ဖျော်
ဘဝဦးဖြစ်ပြီး၊ ပင်လယ်ထဲတွင် မော်တော်ကိုယ်ပိုင်ရှိသူဖြစ်၏။

သူသည် ယင်းမော်တော်ဖြင့် သတင်းပေး၊ သတင်းယူလုပ်
သလို ဟီးရီးအင်းကဏ္ဍတွင်လည်း အခွင့်ရလျှင် ရောင်းဝယ်ဖောက်
ကားတတ်သူဖြစ်၏။

အရပ်က လေးပင်ပင် မပြည့်ချင်သော်လည်း လုပ်သည့်
အလုပ်က လူသားအားလုံးမျိုးပြုန်းနိုင်မည့် ကိစ္စဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
လည်း ဘလန်တီနီ ဆိုသော လူပုကလေးကို အမိအရခြေရာခံခဲ့ရ၏။

စင်စစ် ဘလန်တီနီက ကပြားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ မိဘများက
ဘိုင်းတစ်ပါးတွင်ရှိ၏။ သူတွင်ငွေကြေးဥစ္စာတောင့်တင်းလှပြီး၊ အရပ်က
လူစဉ်မမီသော်လည်း မိန်းမချောလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသူဖြစ်၏။

ထို့ပြင် သူ့တွင် သက်တော်စောင့်များစွာ ထားရှိပြီး၊ သွား
လေ့ရာ တရုန်းရုန်းဖြစ်နေတတ်၏။ တစ်ချိန်တွင် ပင်လယ်ထဲသို့
မော်တော်နှင့် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စစ်ရန်နိုင်တို့ လူ
နောက်မှ ခြေရာခံခဲ့ကြ၏။

အားလုံး တံငါသည်ယောင်ဆောင်ကာ မော်တော်အိုကြီး
တစ်စင်းနှင့် ဘလန်တီနီ၏ မော်တော်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ် အသံဖမ်းစက်ထဲသို့ ဘလန်တီနီ၏ အသံသေးသေး
ကလေး ဝင်လာ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် အသံဖမ်းစက်တွင် တပ်ဆင်

ထားသော အိမ်ယားဖုန်းကို နားကြပ်တွင် တပ်ပြီး ဘလန်တီနီ၏ စကားကို ကြားဖြတ်နားထောင်ခဲ့၏။

ထိုအခါ သံမဏိစက်ရုံဟောင်းကြီးအတွင်း 'ဘလန်အင်စိုက်' ဟု လျှို့ဝှက်အမည်ပေးထားသော ဘိန်းဖြူဂိုဏ်းကြီး နှစ်ဂိုဏ်း အလဲအလှယ်လုပ်ကြမည်ကို သိလာခဲ့ရ၏။ သူပြောသမျှကို အချိန်ကအစ ချုတ်သားပြီး၊ ဘလန်တီနီကို မော်တော်ပေါ်တက်ကာ အမိအရဖမ်းဆီးခဲ့၏။

ဦးဆုံးတော့ ဝန်သားက ငြင်းချက်ပေး၏။ သို့ပေသည့် အသံဖမ်းစက်ဖွင့်ပြလိုက်သည့်အခါတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ ဝန်ခံခဲ့ရ၏။

ထိုအခါ ဘလန်တီနီပြောပြလိုက်သော သံမဏိစက်ရုံဝင်းကြီး၏ မြေအောက်ခန်းသို့ စဝရန်နိုင်တို့ လူစု စွန့်စွန့်စားစား ဝင်ခဲ့ကြပေ၏။

သို့ပေသည့် သူတို့ဝင်ရောက်စီးနင်းခဲ့သည့် အချိန်မှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် နောက်ကျသွားခဲ့၏။ သူတို့ရောက်ရှိသွားသည့်အချိန်တွင် မြေအောက်ခန်းမကြီးထဲတွင် သွေးရဲရဲ သံရဲရဲနှင့် အသက်ပျောက်နေသော လူငါးဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျည်ဆံခွဲတွေကလည်း ပြန်ကျနေ၏။ အခြေအနေက အုပ်စုချင်း ပြန်လည်တိုက်စစ်ဆင်သွားသည့်အသွင်အပြင်။

စဝရန်နိုင်တို့ လူစုသေဆုံးနေသူများကို ဓါတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်ပြီး သက်သေ အထောက်အထားများကို ရှာလိုက်၏။

သုံးသပ်ပြီးသမျှတော့ ပစ်ခတ်ပြီး ပြေးလွှားသွားကြပုံပင်။
ခြေပြင်ပေါ်တွင် ခြေရာတွေ ရှုပ်ထွေးနေပြီး၊ သေဆုံးသူများမှာလည်း
လမ်းမကြီးထောင့်ရှိ ဂိုဒေါင်ပျက်ကြီးများကြားတွင် ဖြစ်၏။

သူတို့လိုချင်သည်မှာ 'ကလက်ဂရုဒို' ဟု အမည်ပေးထား
သည့် ပင်လယ်ဘက်မှ ဝင်လာသော ဂိုဏ်း၏ ခြေရာပင်ဖြစ်သည်။
ထိုဂိုဏ်း၏ အခြေအနေကပေါ့သေးသေးမဟုတ်။ တိုင်းတစ်ပါးနှင့် ရေ
ကြောင်း ခရီးမှ ဆက်သွယ်ကာ ဘိန်းဖြူများကို တင်သွင်းလာသည့်
ဂိုဏ်းဖြစ်၏။

ဂိုဏ်း၏ သတင်းကို ကြားသိနေရသော်လည်း ဂိုဏ်းသား
များကို အရှင်မမိသေး။ ထို့ကြောင့်လည်း လိုက်ရခက်နေခြင်းဖြစ်၏။
ထို့ပြင် သူတို့က လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းများကိုပင် အန္တရာယ်ပေးမည့်အနေ
အထားရှိနေသည်မို့ အမိအရဖမ်းလိုသော်လည်း ယခုအထိ လက်လွတ်
နေ၏။

စစ်ရန်နိုင်မှာ ထိုအခြေအနေကြောင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရဖြစ်
နေ၏။ သေဆုံးသူများကို တစ်ယောက်ချင်း အသေးစိတ်စစ်ဆေးကြည့်
လိုက်ရာ၊ ထူးဆန်းလှသော အခြင်းအရာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအရာကား တစ်ခြားတော့ မဟုတ်ပါချေ။ သေဆုံးသူများ
၏ ညာဘက်လက်တွင် ခေါင်းသုံးလုံး နဂါးရှပ်သေးသေးလေးကို တွေ့
လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် သေဆုံးသူတို့နှင့် ပတ်သက်သည်ဟု
ယူဆရသော ဟစ်တာချီကွေစ်သုံးလုံးကို ဟာလာဟင်းလင်းတွေ့လိုက်

ရ၏။

နောက်ဆုံး သူတို့လူစု သက်သေခံအထောက်အထားနှင့်
သေဆုံးနေသူများကို သယ်ဆောင်ကာ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ စစ်ရန်နိုင်၏ စိတ်
ထဲတွင်တော့ လိပ်ခဲတင်းတင်းဖြစ်နေ၏။

သတင်းအရ အမိအရလိုက်ခဲ့သော်လည်း အခြေအနေအား
တစ်ဘက်မှ လက်ဦးမှ ရယူသွားပြီမို့ မကျေမနပ်ဖြစ်မိတာ အမှန်ပင်။

ထို့ကြောင့် တွေ့ရှိသမျှ အရာအားလုံးနှင့် သေဆုံးသူများ၏
သတင်းကို ဘဇျပ်ထံ အစီရင်ခံစာ တင်ပို့ရန်စီစဉ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်အတွင်း သေဆုံးသူများ၏ နောက်ကြောင်းကို
အမြန်ဆုံး ခြေရာကောက်လိုက်၏။

ဝါတ်ပုံရိုက်ပြီးသည်နှင့် ထွက်ရှိလာသည့် ဝါတ်ပုံများကို မှုခင်း
တပ်ဖွဲ့နှင့် ဆိုင်ရာစခန်းများကို ဖြန့်လိုက်၏။

ထို့နောက် လူဆိုးငါးဦး၏ အချက်အလက်များကို ကွန်ပျူတာ
ထဲထည့်ကာ ဖော်ပြစဉ် ဖွေရှာလိုက်၏။

ငါးဦးစလုံးမှာ ဘိန်းဖြူနှင့် ထောင်မှ လွတ်လာကြသည့်
အင်္ဂလိပ်များဖြစ်ပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ဘိန်းဖြူသုံးစွဲနေသည်ဟု သိရ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့ငါးဦးစလုံးမှာ ကြေးစားများအသွင်နှင့်
အင်္ဂလိပ်များအသွင် သိလာခဲ့ရ၏။ လိုချင်သည့် အချက်ထွက်မလာသဖြင့်
အင်္ဂလိပ်များသော ဘလန်တီနိုကို စစ်မေးရပေဦးမည်။

ကိစ္စများအားလုံး ပြီးဆုံးသည်နှင့် အစီရင်ခံစာများနှင့် အတူ

၁၀၂ စော်ထက်အောင်

ဘချုပ်ရှိရာ ငှာနချုပ်စခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

သူနှင့်အတူ မွေးကြီးနှင့် စိုင်းနွတ်တို့ပါ ပါလာ၏။ သူ့သုံးဦးစလုံး၏ စိတ်ထဲတွင် မကျေမချမ်းစိတ်များ ပေါက်ကွဲနေသကဲ့သို့ သုံးဦးစလုံး မှန်မှန်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေကြ၏။

သူတို့အားလုံး ဘချုပ်ရှိရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ဘချုပ်ကတော့ မျှော်လင့်နေသလို စစ်ရန်နိုင်တို့ လူစုကို မြင်သည်နှင့် သာအားရဖြစ်သွား၏။

'ဟာ... သားတို့ ပြန်လာပြီလား'

'ဟုတ်ကဲ့... အဘ'

'ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေကြပြီလား'

'နောက်ကျသွားတယ် အဘရေ'

'ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ... ကဲ... ထိုင်ကြပါဦးကွ'

'ဟုတ်ကဲ့'

သူတို့သုံးဦးစလုံး ဘချုပ်ရှေ့ရှိ ခုံများတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ဘချုပ်သည် တစ်ဦးချင်း မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း အရေးတယုံ အကဲမလှလာကြောင်း တွက်မိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း အားပေးသော အပြုံးနှင့် ပြုံးကာ လိုက်၏။

'ကဲ... ဆိုပါဦးကွ... ဘာတွေဖြစ်လာလို့လဲ'

'ဒီလို အဘ'

စစ်ရန်နိုင် နှင့် စကရီရဲ့မြား

စစ်ရန်နိုင်သည် လေသံအေးအေးနှင့် သူတို့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်များကို ရှင်းပြလိုက်၏။

ဘချုပ်မှာ စစ်ရန်နိုင် ပြောစကားကို နားစွင့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်နေ၏။ တအောင့်မျှအကြာတွင် စစ်ရန်နိုင်၏ ပြောစကား အဆုံးသတ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဘချုပ်သည် စစ်ရန်နိုင်၏ စကားများကို ပြန်လည်သုံးသပ်ရင်းပြောလိုက်၏။

'အင်း... ဒီကိစ္စဟာ သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးကွ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းတို့ ဖမ်းထားတဲ့ ဘလန်တီနီဆိုတဲ့ လူကို ပြန်စစ်ကွာ'

'ဟုတ်ကဲ့ အဘ'

'အေး... နောက်တစ်ခုပြောချင်တာရှိသေးတယ်'

'ဘာများလဲ အဘ'

'ဒီလို သား'

ဘချုပ်သည် သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသည့် အစီရင်ခံစာနှင့် သက်သေခံပစ္စည်းများကို ထုတ်ကာ ပန်းနက္ကန္တေအမျိုးသမီးတစ်ဦး အသတ်ခံရပုံ၊ တာရာဒေဝီကို ခုထိရွာမတွေ့သေးပုံများကို ပြောပြလိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်တို့ သံဃာတို့မှာ အထက်ပါ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ပို၍ စဉ်းစားရကြပေလိမ့်။ ထို့အပြင် ပို၍ထူးခြားသည်မှာ တာရာဒေဝီဆိုသော အမျိုးသမီးကလေး ပျောက်ဆုံးသွားမှုနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ရရှိလာသည့် အထောက်အထားလေးကိုစွပ်ပြစ်၏။

ထိုကိစ္စမှာ အခြားတော့ မဟုတ်ပါချေ။ ထောင့်စွန်းတွင်
သုံးလုံးရေးထိုးထားသော မိန်းမကိုင် ပုဝါလေးပင်ဖြစ်၏။

စဝ်ရန်နိုင် ပုဝါလေးကို ဖြန့်ကြည့်ရင်း ပုဝါ၏ အနံ့အသံ
ကို ရှုကြည့်လိုက်၏။

'အေး... ကော်ကော်နိုင်းတဲ့ ပုဝါကလေးပါလား အကူ
ပုတ်လောင် အနံ့က ပပြယ်ချင်သေးဘူး'

'ဟုတ်တယ်သား... ဒါပြန်ပေးဆွဲမှုပဲ ဖြစ်ရမယ်ကွာ ပြီး
ပန်းနုကွေ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလို ဖြစ်လာမှာလဲ ဆိုးရတယ်ကွာ

သားတို့အနေနှင့် အမြန်ဆုံးလက်သည်ကို ဖော်ထုတ်ပေးစေချင်တယ်
'ဟုတ်ကဲ့ အဘ... ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုး

ပါမယ်'
'အင်း... ငါ့သားတွေကို ခိုင်းကာခိုင်းရတယ်ကွာ... အဘ
လှပါပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ တစ်မှုက မပြတ်သေးဘူး၊ အခု

ကပေါ်လာပြန်ပြီဆိုတော့'

'ရပါတယ် အဘ... ကျွန်တော်တို့ လူခွဲပြီး သေရဲလွှက်ပါ
'အေး... ဒါလဲ ကောင်းတာပဲ... အကူအညီလိုရင် စခန်း

မှာ တောင်းလေ၊ အဘ အားလုံး ကွန်ဇက်လုပ်ထားပြီးပြီကွာ'

'ဒါဆိုကောင်းပါတယ် အဘ... ဒါထက် ကျွန်တော် တို့
သိချင်တယ် အဘ'
'အဘယ့်လဲ သားရဲ့'

'ဟဲ့... မစ်အေရှ ခွေးပွဲမှာ ခုဆို ပထမရော၊ ဒုတိယ အမျိုး
သမီးကလေးပါ တစ်ဘက်ရန်သူရဲ့ ညွတ်ကွင်းထဲ ရောက်သွားပြီဆို

တော့ တတိယ မိန်းကလေးအတွက်...'
'အေး... ဟုတ်ပါကွာ... အဲဒီအချက်က ပျဉ်ပဲသားရဲ့... က

... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲပြော'

'ဖြစ်နိုင်ရင်... အဲဒီ တတိယမိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဖေဝင်
အကျဉ်းနှင့် သူ့အခြေအနေကို ကျွန်တော်တို့ သိချင်ပါတယ် အဘ

ပြီးတော့ သူ့အနားမှာ အနီးကပ်စောင့်ကြည့်ရမယ်လို့ ထင်တာပဲ'
'အေး... သား အကြံမဆိုးဘူး၊ ဒါဆို... အမြန်ဆုံး ဖြစ်

အောင် အကောင်အထည်ဖော်မဲ့ပဲ'
'ဟုတ်တယ် အဘ... အမှုက ထပ်ပြီးပေါ်ပေါက်လာနိုင်စရာ

ရှိနေတယ် အဘ'
'ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... အမြန်ဆုံး စီစဉ်မဲ့ပဲ... က...
အဘလဲ တစ်ဘက်ကလူတွေကို သားတို့အဝင်အထွက်ကောင်းအောင်

စီစဉ်ထားပါမယ်'
'ကျေးဇူးပါပဲ အဘ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ

ဦး'

'ကောင်းပြီလေ... အကြောင်းထူးရင် မင်းတို့လည်း ဖုန်းကွန်
ဇက်မပြတ်စေနဲ့'
'စိတ်ချပါ အဘ'

က... ဒါဆို... အဲဒီအချိန်က စပြီး လှုပ်ရှားကြပေတော့
ဟုတ်ကဲ့ အဘ

စဝ်ရန်နိုင်တို့ သုံးဦး ဘဇျပ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲ
ထွက်ခွါသွား၏။ ဘဇျပ်မှာ စဝ်ရန်နိုင်၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်းဖြင့်
ဖွဲ့ဖွဲ့ဖြစ်သွား၏။

စဝ်ရန်နိုင်ကို ဘဇျပ်ယုံကြည်၏။ အရာရာကို ရေဆုံးကန်
ဆုံးလိုက်တတ်သည်။ စဝ်ရန်နိုင်၏ ဉာဉ်ကို ဘဇျပ်လေးစား၏။

တာဝန်တစ်ခုပေးနေပြီဆိုလျှင်လည်း ဘယ်တော့မှ နောက်
ဆုတ်သည်မရှိ။ တဘက်ရန်သူကို ဘယ်တော့မှ အထင်မသေးတတ်
သို့ပေသည့် ကိုင်တွယ်ပြီဆိုလည်း တစ်ဘက်ရန်သူ ဝပ်သွားအောင်
ကိုင်တွယ်တတ်သူဖြစ်၏။

ဒုစရိုက်လောကကလည်း စဝ်ရန်နိုင်ကို ဖိနှိပ်ဖိနှိ ဖုန်အောင်
ကြောက်ကြ၏။ စဝ်ရန်နိုင် အမှုတစ်ခုကိုင်တွယ်လိုက်ပြီဆိုလျှင်လည်း
ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်နေသည့် ဒုစရိုက်သမားအားလုံး ဘုရားတနေကြ
ရ၏။

ဘဇျပ်အနေနှင့် ညာလက်ရုံးတစ်ဆူ အနေဖြင့် အားကိုး
သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ချေပြီ။ ဘဇျပ်က လူတစ်မျိုး။ ရဲဝင့်သော၊ စွန့်စား
ရဲသော စိတ်ကို နှစ်သက်သလိုလို ထိုအချင်းအရာများနှင့် ယှဉ်
ဆင်ခြင်တုံတရားပြည့်ဝသည် လူမျိုးကိုမှ ဘဇျပ်သဘောကျ၏။

အဓိပ္ပါယ်မဲ့ စွန့်စားခြင်းကို ဘဇျပ်မနှစ်မြို့။ စွန့်စားသည်

ရဲဝင့်သည်ဆိုသော စကားရပ်နှင့်အတူ လူမျိုးအတွက်၊ နိုင်ငံတော်
အတွက်ပါ ယှဉ်တွဲပါဝင်ပေးချင်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စဝ်ရန်နိုင်ဆိုသော သူရဲကောင်းကို မွေး
ထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စဝ်ရန်နိုင်၏ အိုင်ကျူက အဆင့်မြင့်အိုင်ကျူ
လှုပ်ရှားပုံကလည်း သိမ်းငှက်ကြီးတစ်ကောင်အလားမျိုး တော်ရုံတန်ရုံ
ဒုစရိုက်သမားများမှာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့မကျူးလွန်ရဲကြ။

ယခုလည်း ပဟေဠိဆန်လှသော အမှုကိစ္စပေါ်ပေါက်လာ
ပြန်ချေပြီ။ ဘဇျပ်၏ ရင်ထဲတွင် စဝ်ရန်နိုင်တို့ လူစု လိမ္မာပါးနပ်စွာ
ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု အယုံကြီးယုံထား၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သုံးဦးကို စိတ်ချလက်ချ လွှဲအပ်လိုက်
ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့သုံးဦး ထွက်သွားသည်နှင့် ဘဇျပ်တစ်ယောက် စီစဉ်
စရာရှိသည်များကို ဆယ်လူလာဖုန်းတစ်လုံးနှင့် စီစဉ်လိုက်၏။

အားလုံးကလည်း ဘဇျပ်ဆိုလျှင် ဒုစရိုက်သားကောင်များကို
အမြစ်ပါမကျန် ကုတ်တွယ်ချေပစ်မည် လင်းယုန်ကြီး ဟု အသိ
အမှတ်ပြုထားကြ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ပြောသံမှာ အရာအားလုံး အဆင်ပြေချော
မွေ့ခဲ့ရလေ၏။

ဖတ် လူခွဲလိုက်ဖို့ပဲ

'ပြောလေ ငါဘယ်ကိုလိုက်ရမလဲ'

'မွေးကြီး အနေနဲ့ အလှမယ်ရွေးပွဲသတင်းတွေကို နားစွင့်နေသင့်တယ်. . . ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီရွေးပွဲတွေကို အရောက်သွားပြီး ခြံခြံရေး အရပါ စောင့်ရှောက်သင့်တယ်'

'စိတ်ချ စဝ်. . . ငါ့တာဝန်ထား'

'စိုင်းနွတ်'

'ပြော. . . . စဝ်'

'မင်းကတော့ ခေါင်းသုံးလုံး နဂါးကို အမိလိုက်ဖို့လိုတယ်ကွ'

'စိုင်းရင် ပင်လယ်ဘက်က ဝင်လာတဲ့ ကိစ္စကို ခြေရာခံမိဖို့ပဲကွ'

'စိတ်ချပါ စဝ်'

'ကောင်းပြီ. . . ဒါဆို ငါတို့အားလုံး လူစုခွဲလိုက်ဖို့'

'ကောင်းပြီလေ'

မွေးကြီးနှင့် စိုင်းနွတ်တို့ နှစ်ဦး စဝ်ရန်နိုင်၏ စကားကို နား

မင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေကြ၏။ အမှုက လူခွဲမလိုက်လို့

သည့် အမှုမို့ စဝ်ရန်နိုင် တစ်ယောက်၊ သူ့လူနှစ်ဦးအား တာ

ပေးလိုက်၏။

ဝင်စစ် မွေးကြီးနှင့် စိုင်းနွတ်တို့ နှစ်ဦးက စဝ်ရန်နိုင်၏

အာရှင်ဘက်၊ သို့တည်းမဟုတ် သံဃေလက်တွဲဖော်တွေ ဖြစ်ပေ

မလို ကိစ္စများရှိလာပြီဆိုလျှင် ခေါင်းသုံးလုံးဆိုင်ပြီး အဖြေထုတ်

အခန်း(၇)

'ဘယ်လိုလဲ စဝ်. . . ဒီ ဧကရီလေးတွေကိစ္စ မောင်ရင် ဘာလိုသုံးသပ်မိသလဲ'

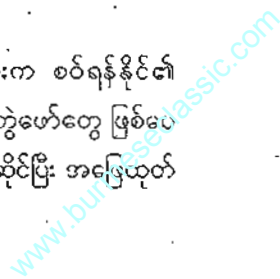
'အင်း. . . ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်. . . ဒီကိစ္စဟာ အလေးသိမ်မွေ့သလို ကြောက်စရာလဲ ကောင်းလှတယ်လို့ ထင်တယ် မွေးကြီး'

'ဟုတ်ပါ'

'ဒီတော့. . . ဖြစ်နိုင်မယ့် အလားအလာတွေကို တွက်ချက်ရရင်. . . ဒီလိုအမှုမျိုး နောက်ထပ် ဖြစ်ပေါ်စရာအကြောင်းရှိကို လိမ့်မယ်ဗျ'

'ဖြစ်နိုင်တယ်. . . စဝ်. . . ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ'

'ဦးဆုံး ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာကတော့. . . မွေးကြီးနဲ့

တတ်ကြ၏။

ယခုတော့ အားလုံးတာဝန်ကိုယ်စီယူပြီးခဲ့ကြပြီမို့ လိုအပ်သည် ကိစ္စများကို စုံစမ်းခြေရာကောက်နိုင်ရန် ထွက်ခွါခဲ့ကြလေ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် ယာမာဟာဆိုင်ကယ်ကြီးကို အဖော်လုပ်ပြီး မြို့ထဲဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ အချိန်အခါမှာ ညနေ နေဝင်ရီတရောအခါ အခါမို့ သူဖြတ်သန်းမောင်းနှင်ခဲ့သည့် လမ်းမကြီးမှာလည်း မာတုရီမီးရောင်များနှင့် တထိန်ထိန် တည်းညီးရှိနေ၏။

လမ်းမကြီးပေါ်တွင်လည်း ကားကြီးကားငယ် အသွယ်သွယ် တို့ဥဒဟို ဖြတ်သန်းနေ၏။ လမ်းမကြီး၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင်လည်း အဆောက်အဦးတွေက မိုးထိုးမတတ် မြင့်မားလှ၏။

အနီ၊ အပြာ၊ အဝါ အရောင်အသွေးစုံလင်လှသော လူ့စစ်မီးတွေကလည်း မြို့ပြ၏ အလှကို ရှုမငြီးအောင် မီးမောင်းထိုးပြထားသလိုပင်. . . ။

ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်လည်း စားသောက်ဆိုင်များ၊ ခေတ္တရွက်ဖျပ်ထိုး ဈေးသည်များ၊ စားသောက်နေကြသော စားသုံးသူများ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားလာနေကြသော လူတန်းရှည်ကြီးများနှင့် ပြည့်ညီညွတ်နေ၏။

တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးတက်လာသော မျက်မှောက်ခေတ် မြို့ပြ၏ စရိုက်ခလေနှင့် လျော်ညီလှ၏။ တိုက်ကြီးများပေါ်တွင်လည်း

အင်တင်နာတိုင်များ၊ ပြိုဟ်တုစလောင်းကြီးများက အဆောက်အဦးတိုင်းတွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် တပ်ဆင်ထားကြ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် မြို့ထဲရောက်သည်နှင့် ညဆည်းဆာဆိုသော အပန်းဖြေရိပ်သာထဲဝင်ခဲ့၏။ စားသောက်နေသူများကလည်း ဟိုတစ်ဖု၊ သည်တစ်စုနှင့် သောက်သုံးနေကြ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် လူရှင်းသော စားပွဲတစ်ခုတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ကာ မန္တလေးဘိယာတစ်လုံးနှင့် အာလူးအခြောက်များ မှာယူစားသောက်လိုက်၏။

ဆိုင်ထဲတွင် ဖွင့်ထားသော တီးလုံးကလေးကလည်း ငြိမ်ငြောင်းလှ၏။ ဆိုင်ထဲတွင် ဘောက်သုံးနေကြသူများမှာလည်း အလွှာအသီးသီးမှ ဖြစ်ပေရာ၊ ပြောသံဆိုသံသံသ့ကို ကြားနေရ၏။

အမှန်မတော့ ညဆည်းဆာကိုအကြောင်းရှိ၍ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဘုလန်တီနီကို ခြေရာခံမိခဲ့သည်မှာလည်း ညဆည်းဆာမှာပင် ခုန်၏။ ဒီဒေသလေးတွင် ဒုစရိုက်သမား အတော်များများဖြတ်သွားခြင်းဟာ ပြုနေကြသည်မို့ မျက်စိဖွင့် နားဖွင့်ကာ စောင့်ကြည့်ခဲ့၏။

စားပွဲထိုးလေးကလည်း သူ၏မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ဦးနှယ်ပင်။ သူလိုချင်သည့် သတင်းတွေကိုလည်း စုဆောင်းထားတတ်၏။ သူ့လည်း သူ့ရှေ့သို့ ပြုံးရွှင်သော အမူအရာနှင့် ချောက်ရှိလာ၏။

'ဟာ . . . မျိုးတင်ပါလားကွ'
'ဟုတ်မိတယ် ဆရာ'

'ထိုင်လေကွာ.. ဘာသတင်းတွေ ထူးသေးလဲဟေ့'

'ပြောပါမယ် ဆရာ'

မျိုးတင့်သည် ခုံအလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ကြားသို့သမ္မတ
ကို ဖောက်သည်ချနေ၏။ မရေရာသော သတင်းရှိသလို၊ လိုချင်သည်
သတင်းလဲ သူ့ဆီမှ ရနိုင်ပေရာ၊ စစ်ရန်နိုင် တစ်ယောက် မျိုးတင့်
ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေ၏။

'ဆရာ'

'ဘာလဲ မျိုးတင့်'

'ဟို.. သီးသန့်ခန်းထဲမှာ ထူးခြားတဲ့လူတွေရောက်နေတယ်
ဆရာရဲ့'

'ဟေ့.. ဘယ်သူတွေလဲကွ'

'ဪ.. ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်.. ဒီလူတွေ တစ်ခု
စီစဉ်နေပုံပဲဗျ'

'ပြောစမ်းပါဦးကွ.. ဘယ်သူတွေများလဲ'

'စိုးမိုးဆိုတဲ့လူလေ ဆရာရဲ့.. တစ်ခါ.. . ဆရာကိုယ်တိုင်
နိပ်ကွပ်လို့ ထောင်ထဲရောက်သွားခဲ့တာလေ'

'ဪ.. သိပြီကွ.. . ဒီကောင်က အဖြူလင်းကလေးကွာ..

အခုအဲဒီအခန်းထဲမှာ ရှိသလား'

'ရှိတယ် ဆရာ.. . သူတို့နဲ့အတူ လူမျိုးခြားနှစ်ဦးလဲ ပါတယ်'

'ဟင်.. ဘာတွေလဲကွ'

'အဲဒါပြောတာပေါ့ဆရာ... ကျွန်တော့်အမြင်ပြောရရင် တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်မယ့်ပုံပဲ'

'ဟုတ်လား... ဒါဆို ငါနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူးကွ... ဒီတော့ မင်း ငါ့ကို တစ်ခုကူညီစမ်း'

'ပြောပါ ဆရာ'

'ဒီလို လုပ်ကွာ'

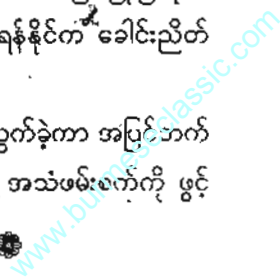
စဝ်ရန်နိုင်သည် သူပတ်ထားသော ရာဒီယိုလက်ပတ်နာရီအိမ်ထဲမှ 'မဂ္ဂနက်တစ်ပါ လေးထောင့်ပလက်တီနမ် ပြားလေးကို ထုတ်လိုက်၏။ အရွယ်အစားမှာ လက်သည်းခွဲခန့်ပင်ရှိ၏။

'ကဲ... ဟောဒီဟာလေးကို သူတို့စားပွဲတစ်နေရာရာမှာ ရအောင်ထားစမ်းကွ'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ'

စဝ်ရန်နိုင်သည် မျိုးတင်ကို စက်ဖွင့်ပုံဖွင့်နည်း ရှင်းပြကာ လွှတ်လိုက်၏။ ချာတိတ်က အလွန်သွက်လက်ချက်ချာလှသည့် ချာတိတ်ပင်။ သီးသန့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ပြန်ထွက်လာ၏။ သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့် လက်မတောင်ပြီး ပြုံးပြလိုက်၏။ အလွန်ပင် စိတ်ချရသော လူငယ်မို့ စဝ်ရန်နိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ချီးမွမ်းလိုက်၏။

ပြီးသည်နှင့် စားသောက်ခန်းမထဲမှ ထွက်ခဲ့ကာ အပြင်ဘက်တွင် ရပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်ပေါ် ထိုင်ရင်း အသံဖမ်းဖက်ကို ဖွင့်

ပြီး နားထောင်လိုက်၏။

'သေချာလား ဇော်ခိုင်'

'သေချာပါတယ်... အာစရီရာ'

'ဒါဆို... ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ယောက်ကို မင်းခေါ်ထုတ်သွား'

'ဟုတ်ကဲ့... အာစရီ'

'ဟေ့ကောင်... ဇော်ခိုင်'

'ဗျာ... အာစရီ... သတိလဲထားဦးဟေ့... ဒီတစ်စိုက်'

ကျားတွေရှိတယ်ကွ၊ မင်းလူတွေနဲ့ အပေးအယူကို မြစ်ဆိပ်မှာပဲ ထားကြတာကောင်းတယ်။ မြစ်နိုင်ရန် မော်တော်စင်းလုံးငှားလိုက်ကွ။ ငါ မကြာခင် ရောက်လာခဲ့မယ်'

'ကောင်းပြီ အာစရီ... ဒါဆို သူတို့ကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားမယ်'

'အိုကေ ပီရီပါင်စနော်... ပစ္စည်းက များတယ်ကွ။ ဒီတိုင်း ခါ ငါဘော့စ်ကိုယ်တိုင် ငါ့ကို တာဝန်လွှဲထားတာဆိုတော့... ထားမှဟေ့'

'စိတ်ချပါ အာစရီ'

'အဲဒါဆိုသွားပေတော့'

နားထဲတွင် စိုးမိုးတို့လူစု အချိန်အချက်လုပ်နေသော များကို အတိုင်းသားကြားနေရ၏။ သူတို့အုပ်စု စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အသံဖမ်းစက်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး၊ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်လိုက်၏။

ဆိုနောက် နေကာမျက်မှန်တစ်လက်တပ်လိုက်ပြီး၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆိုင်ကာ 'ညဆည်းဆာ'၏ ထွက်ပေါက်ကို ငေးကြည့်နေလိုက်၏။

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် လူမျိုးခြားနှစ်ဦးနှင့် ဇော်ခိုင်ဆိုသူ သွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရပြီး၊ သူတို့လူစုသည် ဆိုင်အပြင်ရောက်သည်နှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ အကဲခတ်နေကြ၏။

စဝ်ရန်နိုင်သည် ဟဲလ်မက်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်း ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ဇော်ခိုင်တို့လူစုသည် သံသယ နှင်းသွားသည်နှင့် အဆောက်အအုံရှေ့တွင် ရပ်ထားသော မာစီဒီး အဖြူကြီးပေါ်တက်ကာ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားလေ၏။

စဝ်ရန်နိုင်သည် နံပါတ်နှင့်အချိန်ကို မှတ်လိုက်ပြီး ဆိပ်ကမ်း ဆုံခြုံရေး စခန်းကို စောင့်ကြည့်ထားဖို့ သတင်းပေးလိုက်၏။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် စိုးမိုးထွက်လာ၏။ အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထား၏။

လက်ထုတွင်လည်း ဟစ်တာချီကေစ်ကို ကိုင်ထား၏။ အသွင်က လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးအသွင်နယ်ပင်။

အပြင်ဘက်ရောက်သည်နှင့် အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ကာ အဖြူရောင် ဘလူးဘတ်ကားကြီးပေါ်တက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကားကြီးထွက်သွားသည်နှင့် သုံးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် စဝ်ရန်

နိုင်တင်ယောက် ဆိုင်ကယ်စက်နိုးတာ တဝေါဝေါနှင့် မျက်ခြေမပြတ် လိုက်ခဲ့လေ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ ရောက်လာလေသည်။ မြစ်ဆိပ်တစ်လျှောက်တွင်တော့ လူသံသူသံမုစဲသေး။ ကုန်တင်ကုန်ချ သမားတွေကလည်း အပြေးအလွှားနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

စဝ်ရန်နိုင်သည် ဆိုင်ကယ်ကို လုံခြုံရေးစခန်းဘက်သို့ ဦး တည်ခဲ့ပြီး၊ စခန်းရှေ့ရောက်သည်နှင့် ဝေါခနဲ ထိုးရပ်လိုက်၏။

စခန်းတာဝန်ခံ ဘဖေက သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် အရိုအသေ ပေးကာ အခြေအနေကို အစီရင်ခံလိုက်၏။

'ဘယ်လိုလဲ ကိုဘဖေ'

'စိတ်ချပါ ဆရာစဝ် . . . ကျွန်တော့်လူတွေ လွတ်ထား တယ်၊ ရဲတပ်ကြပ် စောမြင့် ကိုယ်တိုင် မော်တော်မောင်းထွက်သွား ပါတယ်'

'အိုကေ . . . ဒါဆိုတို့လဲ မော်တော်တစ်စီးနဲ့ လိုက်သွား အောင်'

'မင်း မအားရင်နေလေ'

'ဒါဆို . . . ကျွန်တော့် တပည့်ထည့်လိုက်မယ်'

'အိုကေ'

စဝ်ရန်နိုင်သည် တာဝန်ခံဘဖေ၏ တပည့်ဖြစ်သူ ရဲသား လေး ကျော်ဇောနှင့် အတူ မော်တော်တစ်စီးဖြင့် မြစ်ပြင်ထဲထွက်ခဲ့၏။

ညချမ်းအချိန်အခါမို့ မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် သင်္ဘောကြီးငယ် အသွားအလာကတော့ ရှင်းနေ၏။ ငါးဖမ်းလှေကလေးများသာ မီး ရောင်လဲ့လဲ့နှင့် သွားလာနေကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် စဝ်ရန်နိုင်တို့ စီးနင်းလာသည့် လုံခြုံရေး မော်တော်ကလေးသည် မြစ်ကမ်းခြေအတိုင်း ဆန်တက်ခဲ့ပြီး၊ လိုဏ် သည့် ပျိုင့်ရောက်မှ အစုန်မြောလိုက်ခဲ့၏။

'ဟို . . . ဟိုမှာ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် ဆရာ . . . အဲဒါဆရာ စောမြင့်မောင်းသွားတဲ့ မော်တော်ကြီးပဲ'

'အိုကေ . . . ဒါဆို အချက်ပေးလိုက်စမ်းကွာ'

'ဟုတ်ကဲ့ဆရာ'

ကျော်ဇောသည် မော်တော်အချက်မီးကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် ခြင်း သုံးခါအချက်ပေးလိုက်ရာ၊ သူတို့နှင့် ခြောက်ဖာလုံ ခန့် ကွာဝေး သော မော်တော်ကြီးမှ မီးတစ်ချက် မှိတ်ပြလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ ခဲ့။

'အဆက်အသွယ်ရပြီ ဆရာ'

'ဒါဆိုရင် မောင်းသာမောင်းကွာ . . . ဖြစ်နိုင်ရင်ယှဉ်ပြီး'

မောင်းဟော . . . ငါအဲဒီအပေါ်ရောက်အောင်သွားချင်တယ်ကွာ'

'စိတ်ချပါဆရာ'

ကျော်ဇောသည် မော်တော်လီတကို သာသာထိုးလုံးတင်ရင်း

ခေတ်အတိုင်းမျော၍ မောင်းခဲ့၏။

သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း စိုးစိုးတို့ စီးနင်းနေသော မော်တော်
ကြီးအနားသို့ ဝါးနှစ်ရိုက်စာယှဉ်၍ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအခါ စစ်ရန်နိုင်သည် စခန်းမှူးဘုဖေဆီမှ အသင့်ယူလာ
သောရေငုပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး၊ ရေထဲသို့ ဖျပ်ခနဲ ခုန်ချသွား၏။

မြစ်ရေမှာမှောင်နှင့်မည်းမည်း။ ထိုအခါ ရာဒီနာရီမှ သေးငယ်
သော မီးမောင်းကလေးကို ထွန်းကာ ရေအောက်မှ ကူးခပ်ခဲ့၏။

ထိုစဉ် တပေါပေါနှင့် လည်ပတ်နေသော မော်တော်ပန်ကာ
ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်-ဖြည်းဖြည်းခြင်း ကူးခတ်ခဲ့ကာ မော်တော်ပန်
ဗိုက်ကို ကုတ်တွယ်လိုက်၏။

ပြီးသည်နှင့် ရေစပ်သို့ မျောချထားသော တာရာကြီးကို တွေ့
ကာ ဖြည်းဖြည်းခြင်း တက်လိုက်၏။ သူ့ရောက်ရှိနေသည့် နေရာမှာ
မော်တော်အနောက်ဘက်တွင်ဖြစ်၏။

ကုန်းဘောင်ကို လွှားခနဲ ခုန်ကျော်ကာ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ခေါင်း
ငုံ့ဝင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် စက်သံမှလွဲ၍ ဘာသံမျှ မကြားမိ။

စစ်ရန်နိုင်သည် ခေါင်းကို ဖော်ကာ မော်တော်၏ ပထမ
ထပ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ဒရိုင်ဘာစောမြင့်၏ ကျောပြင်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် စောမြင့်က အနောက်ဘက်လှည့်လာသည်ကို မြင်
လိုက်ရသဖြင့် အနီရောင်အချက်ပြမီးလေးဖြင့် အချက်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဒရိုင်ဘာစောမြင့်က သူ့အောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ

နေသဖြင့်၊ ပုန်းကွယ်နေရာမှ ခြေဖျားထောက်ထွက်ပြီး အောက်ထပ်
အခန်းရှိရာသို့ ပြေးကပ်ခဲ့၏။

ခုထိတော့ ဘာသံမျှမကြားရသေး။ စစ်ရန်နိုင်သည် ဝိတ်
ထားသော တံခါးကို ခါးကြားမှ ခါးဖြင့် အသာကလော်လိုက်ကာ
ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

စိုးမိုးနှင့် လူသုံးဦး။
မီးရောင်အောက်ရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ငွေတွေ့ရေတွက်နေသည့်
ဆိုတွေ့လိုက်ရ၏။ အခြေအနေက ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်အခြေ
အနေ။

ထိုအခါ ခါးကြားမှ ဒဿမ သုံးဆယ်ရှစ်ဘို့ကို ထုတ်ကိုင်
သိုက်ပြီး တံခါးကို လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်သာအောင် ဆွဲ၍ ဖွင့်လိုက်၏။

အားလုံးကတော့ သူတို့ကိစ္စကို သူတို့ သဲကြီးမဲကြီး ဆောင်
ရွက်နေကြဆဲ။ စစ်ရန်နိုင်သည် လက်ထဲမှ သေနတ်ကို တွစ်တွစ်ပါ
အောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး၊ သူတို့လူစုရှိရာသို့ ခြေဖျားထောက်၍ လျှောက်
ခဲ့၏။ အားလုံးကတော့ လောဘရမက်ကဲ နေကြဆဲ။ ခေါင်းကြီးတွေ
ငိုကာ ငွေတွေ့ရေတွက်နေ၏။

ထိုစဉ် စစ်ရန်နိုင်၏ လက်ထဲမှ သေနတ်ပြောင်းက သူ့ကို
ခါ ကျောခိုင်းထားသော စိုးမိုး၏ နောက်စေ့ကိုဖျပ်ခနဲ ထောက်လိုက်
၏။

'ဟေ့ကောင်... မလှုပ်နဲ့နော်... လှုပ်တာနဲ့ အသေပဲ'

'ဟင်'

'ဟာ'

'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ'

အားလုံးကြက်သေသေနေကြ၏။ စိုးမိုးမှာ ပြူးပြူးပြဲပြဲနှင့် နောက်လှည့်ကြည့်ရင်း သူ့ကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့် ပြူးပြူးပြဲပြဲဖြစ် သွား၏။

'ဟာ... စင်ရန်နိုင်'

'ဟုတ်တယ်... သူငယ်ချင်း.. မင်း မိတ်ဆွေဟောင်းလေ ကွာ... ရုတ်ရုတ်သဲသဲတော့ မလုပ်နဲ့ စိုးမိုး... ငါ့သေနတ်က လူ မရွေးဘူးနော်'

'မင်း.. မင်း.. ငါတို့ကို စောင့်ကြည့်'

'ဒါပေါ့ကွာ'

'တောက်'

စိုးမိုး အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်သွား၏။ ထိုစဉ် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရပ်နေသော နိုင်ငံခြားသားကြီးတစ်ဦးသည် စားပွဲပေါ်မှ အိတ်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ရာ...

စင်ရန်နိုင်သည် လက်ထဲမှ ဆိုက်လင်စာတပ်ထားသော သေနတ်ခလုတ်ကို ပြောင်းမြှင့်ပြီး ပစ်ချလိုက်၏။

'ဖောက်'

'အိုး'

'ဟင်'

ကျည်ဆံက နိုင်ငံခြားသားကြီး၏ ညာဘက်နားရွက်ဘေးမှ ဝိုးခနဲ ဖြတ်ထွက်သွား၏။ စင်စစ် စင်ရန်နိုင်က ချောက်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဖောက်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ နိုင်ငံခြားသားကြီး၏ လက်မှ လည်း ဆတ်ခနဲ ရုတ်ကော ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ဝုန်းခနဲ ပြန်ထိုင်ကျသွား၏။

'ဝှစ်'

'ဖောင်း'

ကိတ်ကြီးက စင်ရန်နိုင်ကို မထိ။ ထိုင်ခုံကို ဖောင်းခနဲနေ အောင် ရိုက်မိသွားသည်။ ထိုစဉ် စင်ရန်နိုင်က လက်ထဲမှ သေနတ် ခင်နှင့် စိုးမိုးကို ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

'ဝှစ်'

'ဖောင်း'

'အောင်မယ်လေးဗျ'

'အားလုံးငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေနော်... မြင်တယ် မဟုတ် သား'

စင်ရန်နိုင်၏ လက်ထဲမှ သေနတ်ခင်က စိုးမိုး၏ မျက်နှာ ကို ဖြတ်ရိုက်မိသွားပြီး ထိုင်ခုံမှာ ဝုန်းခနဲလဲကျသွား၏။

ထိုအခါ မောင်းခလုတ်ကို အားလုံးမျက်နှာဆီသို့ ဝေ့ချိန်ရင်း အေးထောက်လိုက်၏။

စိုးမိုးနှင့်ပါလာသော လူအားလုံးငြိမ်ကျသွား၏။ ထိုစဉ်

...ခေါ်နိုင်က စိုးမိုးကို သေနတ်နှင့် ထိုးချိန်ကာ မေးလိုက်၏။

'ဟော့ကောင် စိုးမိုး'

'ဗျာ'

'ဘယ်မှာလဲ ပစ္စည်းတွေ'

'ဟို... ဟို...'

'ပြောစမ်းကွာ'

စားပွဲပေါ်ကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်သော် ပစ္စည်းကို မမြင်ရ။ ပိုက်ဆံထုပ်ကြီး သုံးလေးထုပ်ကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်၏။

စိုးမိုးသည် သူ့ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်ရင်း ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလာ၏။

'ဟို... ဟို... မြစ်ထဲမှာပဲရှိ... ရှိပါတယ် ဆရာ'

'ဒါဆိုထစမ်း'

ထိုအချိန်တွင် လုံခြုံရေး မော်တော်တစ်စီး သူတို့ဆီ ဦးတည်ကပ်လာပြီး လုံခြုံရေးအမှုထမ်းငါးဦး အပြေးဝင်လာ၏။

အားလုံးလက်နက်ကိုယ်စီနဲ့မို့ စိုးမိုးတို့လူစု တစ်ချက် ကလေးမူပင် မလှုပ်ရှားရဲတော့။ နောက်ဆုံး အားလုံးကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် စိုးမိုးကို အနည်းငယ်ခြိမ်းခြောက်ပြီး ပစ္စည်းများ ရှိနိုင်မည် နေရာကို စစ်ဆေးလိုက်ရာ၊ မြစ်ပြင်တွင် ကျောက်ချရပ်နားနေသော လှေငယ်တစ်စင်းဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။

ထိုအခါ လုံခြုံရေး မော်တော်နှင့် အတူ လှေငယ်ရှိရာသို့ မောင်းထွက်ခဲ့၏။ လှေပေါ်တွင် အစောင့်တင်ဦးသာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လက်ထိပ်ခတ်မမ်းဆီးပြီး ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေလိုက်ရာ၊ လှေဝမ်းအောက်ဘက်တွင် ကြိုးနှင့် အသေအချာချည်နှောင်ထားသော ဘိန်းဖြူထုပ်များကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

*** **

www.burmeseclassic.com

အရင်းဖြစ်လာ၏။

ထိုစဉ် သူ့ကူးခဲ့သော ဖလင်နှင့် ခါတ်ပုံရောက်ရှိလာသဖြင့် ယူကြည့်လိုက်၏။

'ဟင်'

မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့အံ့အားသင့်သွား၏။ မြစ်ထဲမှ ဆယ်ယူ ရရှိခဲ့သော အမျိုးသမီးငယ်၏ အစာအိမ်ထဲမှ ဖလင်လိပ်ကလေးမှာ ထူးဆန်းလှသလို၊ အမှုအတွက်လည်း အထောက်အကူပေးသည့် သဘောသက်ရောက်နေ၏။

ခါတ်ပုံထဲတွင် ကျောခိုင်းထားသော ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်း တည်းနှင့် လူဝကြီးတစ်ဦး။ လက်ထဲတွင်လည်း ကြာပွတ်ကြီးတစ်ချောင်း ကို ကိုင်ထား၏။ လူဝကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ထုပ်တန်းတွင် ကြိုးနှင့်ချည်နှောင်ထားတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

ထူးခြားသည်မှာ လူဝကြီး၏ ကျောပြင်တွင် ခေါင်းသုံးလုံးပါ သည့် နဂါးကြီးတစ်ကောင်ပုံကို ဆေးမှင်ကြောင်ထိုးထား၏။ ထုပ်တန်း တွင် ဆွဲထားသော အမျိုးသမီး၏ နောက်ဘက်ရှိ နံရံပေါ်တွင်လည်း ခေါင်းသုံးလုံးပုံ နဂါးရုပ်ကြီးကို အနီအပြာတွေနှင့် ရေးဆွဲထားတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

နောက်တစ်ပုံမှာ စုလစ်မွန်းချွန်များနှင့် ရှေးဟောင်းအိမ်အို ကြီး တစ်အိမ်ဖြစ်ပြီး၊ နှစ်ထပ်ဆောက်လုပ်ထား၏။

ထူးခြားသည်မှာ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးပြိုင်းမွေးများ ရင်ခေါင်း

အခန်း(၈)

'သေချာရဲ့လား... စိုးမိုး'

'သေချာပါတယ် ဆရာရယ်... ကျွန်တော် လိမ်မပြောပါဘူး'

ဗျာ'

'ကောင်းပြီလေ... မင်းပြောတဲ့ သတင်းမဟုတ်ရင်တော့ မလွယ်ဘူးသာမှတ်ပေတော့'

'ယုံပါ ဆရာရယ်... ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ'

'ဒါဆိုလဲပြီးရော'

စစ်ရန်နိုင်သည် စိုးမိုးကို စစ်ပြီးသည်နှင့် စစ်ဆေးရေးဇန် ထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ စိုးမိုး၏ စကားက မယုံနိုင်စရာပင်။ သို့ပေသည့် သူ့ကိုယ်တိုင်က အတည်ပေါက်ပြောနေပြီမို့ စဉ်းစားစရာ အကြောင်း

www.burmeseclassic.com

အထိရှည်လျားလှသော လူကြီးတစ်ဦးက အိမ်ရှေ့ဆင်ပင်အောက်တွင် ရပ်နေ၏။ ရုပ်အသွင်အပြင်မှာ မသဲကွဲချေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဘေးဆီ သစ်ပင်ကြီးမှာ နဂါးခေါင်းသဖွယ်ညှပ်ထားသည်ကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့လိုက်ရ၏။

နောက်ထပ် တစ်ပုံမှာ ပလပ်စတစ်အနက်ကြီးများဖြင့် ထူထားသော အထုပ်ကြီးများကို လူတစ်စု သယ်ယူတင်နေသည့်ပုံကို ဖြစ်၏။

ထူးခြားပြီး ပဟေဠိဆန်လွန်းလှသည့် ဓါတ်ပုံများဖို့ စာပေပေါ်ဖြန့်ရင်း အသေးစိတ်ကပ်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် သူ့အနီးသို့ မွေးကြီးရောက်လာ၏။

'ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ စစ်ရဲ့'

'ဟို... ဓါတ်ပုံတွေပါကွာ'

'ဟုတ်လား... အယ်ကပုံတွေလဲ'

'ဪ... မြစ်ဆိပ်က သယ်လာတဲ့ အလောင်းထဲက ဖူးကူးထားတဲ့ ဓါတ်ပုံတွေလေ'

'ဟုတ်လား'

မွေးကြီးသည် ဓါတ်ပုံကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်လိုက်၏။ ဦးမြင်လိုက်ရသော အခါ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

'ဟာ... ဒါ နှိပ်စက်နေတဲ့ပုံပါလား'

'ဟုတ်တယ် မွေးကြီး... ဒီ သုံးပုံဟာ အဆက်အစပ်ရှိနေတာပဲ'

သေချာတယ်'

'ပြင်နိုင်တယ် ခပ်. . နေပါဦး အဲဒီ အမျိုးသမီးရဲ့ဝမ်းထဲကို
ဘာလို့ ရောက်နေရတာလဲကွ'

မွေးကြီးစကားကြောင့် စစ်ရန်နိုင် တအောင်မျှ စဉ်းစားပြီး
ပြောလိုက်၏။ ။

'မဟုတ်မှလွဲရောဗျာ. . ကျွန်တော့် အထင်ပြောရရင် ဒီအမျိုး
သမီးဟာ. . အဲဒီခေါင်းသုံးလုံးနဂါးဂိုဏ်းကို လျှို့ဝှက်ခါတ်ပုံရိုက်နေ
ချိန်း မိသွားတာနဲ့ ဝမ်းထဲမြို့ချလိုက်တာနဲ့တူတယ်'

'အေး. . ဟုတ်ပါ'

'ဒါထက်. . . ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအမျိုးသမီးကို ပလပ်စတစ်
ဆာဂျယ်ရီ ကိုင်ခိုင်းပြီး ခါတ်ပုံရိုက်ခိုင်းထားတာ ပြီးပြီလားမသိဘူး.'

'အေး. . ငါလဲ မေ့နေတယ်ကွ'

'ဒါဆို. . ဖုန်းဆက်ပြီး မေးလိုက်ဦးမှပဲ'

စစ်ရန်နိုင်သည် ဆယ်လူလာဖုန်းနှင့် မှုခင်းဌာနကို ဖုန်းဆက်
မေးလိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် မွေးကြီးဘက်လှည့်ကာ. .

'ခုချက်ချင်းလာဖို့ ထပ်ပြောတာပဲ'

'ဟုတ်လား. . ဒါဆို အိုကေပေါ့. . အင်း. . ပြဿနာက
အကြောင်းအရာနှစ်ရပ်ကို စုပြီး ဖြစ်လာတာဆိုတော့ အတော့်ကို
ဦးစားစရာပဲ မွေးကြီးရေ'

'ဟုတ်ပါကွာ'

'နောက်ပြီး စိုးမိုးပြောပြတဲ့ ကိစ္စကလဲ အံ့အားသင့်စရာပဲ
'ဘာဖြစ်လို့လဲကွ'

'အင်း.. သူပြောပြတဲ့လူဟာ ကျွန်တော်တို့ လုံးလုံးထင်ရှား
စရာရှိတဲ့လူမဟုတ်ဘူးဗျ'

'ဟေ့.. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ'

'အဲဒါ ပြောတာပေါ့ဗျာ.. ကဲ.. လောလောဆယ် ဟော
ခါတ်ပုံကိစ္စကို ခဏထားဦးမှ.. ဦးဆုံး ကျွန်တော် အပြင်သွားဦးမယ်
မွေးကြီး'

'ငါပါ လိုက်ခဲ့ရမလား'

'နေခဲ့ပါ မွေးကြီး.. ကျွန်တော် ချက်ချင်းပြန်လာမှာပါ'

'ကောင်းပြီ.. ဒါဆိုလဲသွား.. သွား'

စစ်ရန်နိုင်သည် စခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး ယာမဟာ
ဆိုင်ကယ်စီးကာ စိုးမိုးပေးလိုက်သည့် သတင်းကိစ္စကို အကော
အထည်ဖော်ရန် စတင်လှုပ်ရှားလိုက်၏။

မြို့ပြင်ဘက်အရောက်တွင် ကြီးမားသော ခြံကြီးတစ်ခြံထဲ
ခံကွပ်ဝင်ခဲ့၏။ ဆင်ဝင်အောက်ရောက်သည်နှင့် ဆိုင်ကယ် ရပ်လို
ကာ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

'ဟင်'

'ဪ.. ဘယ်သူများလဲလို့.. ဘာချုပ်တို့ဆီသွားတုန်းက
ခဲ့တဲ့ သူငယ်လေးပါလား'

ဟုတ်ပါတယ် ဦး'

စစ်ရန်နိုင်သည် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဆင်ဝင်
နေ့ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှ အသံအနီ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်
ရာ ဦးတိုးမော်ကို လက်တွန်းလှည်းလေးပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရ၏။

'တစ်ယောက်ထဲလား ဦး'

'အေးကွယ်.. ခြံဝင်းထဲ ဆင်းပြီး လေကောင်းလေသန့်ရှုနေ
တာကွယ်.. အိမ်ထဲမှာ နေရမန်များလွန်းတော့ လူလဲ မွန်းကြပ်
လှသကွယ်၊ ကဲ.. ဒီကိုလာလေ.. သူငယ်ရဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး'

စစ်ရန်နိုင်သည် မြက်ခင်းပြင်ကို ဖြတ်ကာ ဦးတိုးမော်
အနားသို့လျှောက်ခဲ့၏။ ဦးတိုးမော်၏ အသွင်က တကယ် သူတော်
ကောင်းအသွင်ပင်။ လက်ထဲတွင် ကြီးမားသော ပုတီးကြီးတစ်ကုံးကို
လည်း တစ်ချောက်ချောက်နှင့် စိပ်နေ၏။

ပါစပ်ကလည်း ပွစိပွစိလုပ်နေ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် သူ့လက်
တွန်းလှည်းဘေးရှိ ပလပ်စတစ်ထိုင်ခုံလေးပေါ်တွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်
၏။

'ဆိုပါဦး သူငယ်ရဲ့.. ဦး ဘာကူညီရမလဲ'

'ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ဦး.. ဘက်ကို ကြုံလို့ဝင်လာတာ ပါ'

'ဪ.. ဒီလိုလား'

သို့တို့နှစ်ဦး စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြစဉ်၊ ခြံထဲသို့ အသမီးငယ်ကလေးတစ်ဦးရောက်လာ၏။ အရွယ်က နှစ်ဆယ်ပင် နေပုံမပေါ်သေး။

အသားအရည်ကလည်း ဝါဂွမ်းလေးလို ဖြူနေ၏။ ပြောသော မဟာနဖူး၊ စင်းနေသော နှာတံလုံးလုံးကလေး မိမိအစ်အစ်ပါးအစုံကြောင့် ပန်းနုရောင် နှင်းဆီငုံကလေးအလားပင်။

နှုတ်ခမ်းအစုံမှာလည်း နီထွေးအိတ်တွဲနေ၏။ အရပ်အမောမှာ ငါးပေငါးလက်မခန့်ရှိပြီး ဆံပင်ကလည်း ဖူးခေါင်းအထိ ရှည်လှလှ၏။

မိုးပြာရောင် ဖဲသားဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး၊ လေလျှောက်လာပုံမှာလည်း ဆင်မယဉ်သာ ခြေလှမ်းနှင့်မို့ မြင်သူတို့ ရင်ဖိုလောက်၏။

ရှိုက်ကြီးရှိုက်ငယ် အသွယ်သွယ်ကလည်း ရှာမှရှားလှ၏။ ပါးပါးလျလျနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက အလွန်ပင် ပြစ်လှ၏။

အနားရောက်သည်နှင့် ဦးတိုးမော်၏ လက်တွန်းလှည့်ကလေးနား ရပ်ကာ စစ်ရန်နိုင်ကို တစ်ချက်မျက်လုံးစွေ၍ ကြည့်၏။

အကြည့်က သမင်ငယ်လေး၏ အကြည့်နယ်ပင်။ ကြည့်ရှုန်းတောက်နေသော အကြည့်ကလေးတစ်စုံကြောင့် စစ်ရန်နိုင်

ရင်အလုပ်လုပ်နှင့် ခံစားလိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် ဦးတိုးမော်က သူ့ကလေးနှင့်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

'သူက ဦးရဲတူမလေးလေ . . . နာမည်က သက်ဖူးငုံ'

'ဪ . . . ဟုတ်ကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ'

'ဟုတ်ကဲ့ရှင့်'

သက်ဖူးငုံ၏ အလှက ပြုံးရယ်လိုက်သောအခါ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလောက်အောင် ဖမ်းစားထားသည့်အလှဖြစ်နေ၏။ သူ့ကို မနို့တရို့ကြည့်ရင်း ရယ်မောလိုက်ပုံမှာ အသည်းယားစရာပင်ကောင်းလှ၏။ စစ်ရန်နိုင်ပင် သူ့ကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့။

ထိုစဉ် ဦးတိုးမော်က စစ်ရန်နိုင်၏ အမူအရာကို ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိသွားပုံရ၏။

'ပြောပါမောင်ရဲ့ . . . ဘချုပ်က လွတ်လိုက်တာလား'

'ဒီလိုပါ ဦး . . . ကျွန်တော် ဦးနဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ'

'ဪ . . . စောစောက ပြောရောပေါ့ကွယ်'

ထိုအချိန်တွင် အမျိုးသမီးက စစ်ရန်နိုင်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်းထိုးရင် ဦးလေးဖြစ်သူကို ပြောလိုက်၏။

'လေးလေး . . . အပြင်မှာအေးတယ်'

'ဪ . . . ဟုတ်သားပဲ၊ ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောကောင်းနေတာနဲ့ မေ့သွားတယ် . . . ကဲ . . . အထဲဝင်ပါ . . . သူငယ်ရဲ့ ဦးလေးက

ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းဘူးကွလို့ . . . အအေးသိပ်ခံရင်လဲ ရင်ထဲက အောင့်တက်လာတတ်လို့ကွလို့'

'ဪ... ဒါဆိုလဲ . . . ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ် ဦးလေး . . . နောက်မှ ပဲ . . . လာခဲ့ပါမယ်'

'အို . . . ပြန်တော့မလို့လား . . . အထဲဝင်ပါဆိုကွယ်'

'ရပါတယ် ဦးလေး . . . ဦးလေးလဲ နေကောင်းတာမဟုတ်တော့ ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်'

'ကောင်းပါပြီကွယ် . . . နောက်လဲ လာပါဦး'

'ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့'

စပ်ရန်နိုင်သည် ဦးတိုးမော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံကြီးထဲထွက်ခဲ့၏။ အမှန်မတော့ ဦးတိုးမော်၏ အခြေအနေကို သိလိုသဖြင့် ဘဗျပ်အရိန်နှင့် ဇွတ်ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူ့အမြင်မတော့ ဦးတိုးမော်၏ အခြေအနေက ဒုက္ခိတအခြေအနေ။ အသွင်ကလည်း အမှန်တကယ် ရောဂါသည် အသွင်အပြင်ပေါက်နေ၏။ ထို့အပြင် ဦးတိုးမော်က နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်။ လူမှုရေး ကိစ္စရပ်တွင် ရပ်သိရွာသိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၏။ ငွေကြေးဥစ္စာကလည်း ကျိကျိတက်ချမ်းသာလှပြီး၊ အလှူအတန်းတွေကိုလည်း ရက်ရက်ရောရောလှူတတ်၏။

သူ့ အဓိကထား၍ လှူတန်းသည်မှာလည်း မူးယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေးလုပ်ငန်းများတွင်ဖြစ်၏။ ငွေကို ပုံအောပြီးလှူတတ်၏။

ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်သူဖြစ်နေ၏။

ထိုအကြောင်းများကြောင့်လည်း စပ်ရန်နိုင်တစ်ယောက်အား တုန့်အားနာဖြစ်ခဲ့၏။ မေးချင်သည့် မေးခွန်းကိုပင်မြို့ချခဲ့ရ၏။

စိတ်ကူးထဲတွင် ဦးတိုးမော်အား စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး မြို့ထဲဘက်သို့ထွက်ခဲ့၏။

မူဆင်းဘက်ဆိုင်ရာ ဓါတုဗေဒစမ်းသပ်ခန်းရှေ့ ရောက်သည်နှင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး အဆောက်အအုံ၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ခဲ့၏။

တာဝန်ခံ မြင့်သူသည် သူ့ကို တွေ့တွေ့ခြင်း လျှို့ဝှက်အခန်းလေးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ဆာဂျယ်ရီတိုင်ထားသော အမျိုးသမီးငယ်၏ အသွင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ထိတ်လန့်စရာအသွင်ပြင်ဖြစ်သော်လည်း၊ လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်ဆောင်ရမည်သာဖြစ်၍ မြင့်သူကိုမေးလိုက်၏။

'ဘယ်လိုလဲ ကိုမြင့်သူ'

'မိတ်ပုံရပြီလား'

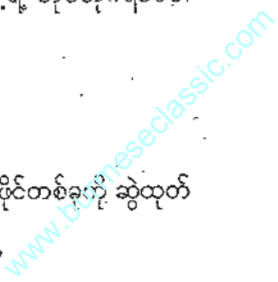
'ဟုတ်ကဲ့ မိတ်ပုံရပြီ . . . ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီပါ

ချဉ် ဆရာစစ်'

'အိုကေ . . . ဒါဆို . . . ပြစမ်းပါဦး'

'ဟုတ်ကဲ့'

မြင့်သူသည် စားပွဲတစ်လုံး၏ အဆွဲထဲမှ ဖိုင်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်

ခါ စင်ရန်နိုင်ကို ပေးလိုက်၏။

စင်ရန်နိုင်သည် ဖိုင်ကို ဖွင့်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

နာမည်က နှင်းဦးဝေ။

အရပ်အမောင်း ငါးပေ လေးလက်မ။

နေရပ်. . . .

ဝါသနာနှင့် ကျွမ်းကျင်မှု အပျော်တမ်း သတင်းထောက်

ဖိုင်၏ ပထမအရွက်တွင် ဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်ရင်း

စဉ်းစားမိသွား၏။ စင်စစ်ဖြစ်ထဲမှ ဆယ်ယူရရှိသော အမျိုးသမီး

အမည်မှာ နှင်းဦးဝေဖြစ်ပြီး၊ ဝါသနာနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုမှာ အပျော်

သတင်းထောက် ဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် ရန်သူ၏ လျှို့ဝှက်

ချက်ကို အမိအရ ထောက်လှမ်းနေစဉ် ယခုလို ခံလိုက်ရသည်

စင်ရန်နိုင် တွက်မိ၏။

ဝါတ်ပုံထဲမှ ရုပ်အသွင်ကို ကြည့်တော့ နှာတံပေါ်ပေါ်

ရိုးလေးထောင့်၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့်မို့ အလုပ်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်

သား လုပ်မည်ပုံပေါ်နေ၏။

ရဲရင့်ခြင်း၊ စွန့်စားလိုခြင်း စသည့် အရိပ်လက္ခဏာတွေ

သူ့ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေ၏။ စင်ရန်နိုင် နှင်းဦးဝေ၏

အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး မြင့်သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ နှင်းဦးဝေ

ထိုင်သည် နေရာသို့ အမြန်ဆုံးထွက်ခဲ့လေတော့၏။

လိပ်စာအရတော့ ဖြူနှင့် နှစ်မိုင်ခန့်ဝေးလှ၏။ စင်ရန်

သည် ဆိုင်ကယ်ကို တစ်ကိုယ်တော် စီးရင်း နှင်းဦးဝေ နေထိုင်ရာ

အိမ်ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သီးပင်စားပင်နှင့် ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံကလေးတစ်ခြံ၊ ခြံ

အလယ်တွင် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဆိုင်ကယ်ကို ခြံထဲသို့ ဇွမောင်းဝင်ခဲ့ရာ၊ သစ်ပင်များကို ရေ

ဖြန်းနေသော အသက်ငါးဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိ အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးကို

တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆိုင်ကယ်ထိုးရပ်လိုက်ပြီး အောက်သို့ ဆင်းလိုက်၏။

'ဘာကိစ္စလဲကွယ်'

'ဪ... ကျွန်တော့် နာမည် စင်ရန်နိုင်ပါ။ ထောက်လှမ်းရေး

အေးဂျင့်ကပါ ဦး'

'ဟုတ်လား ဘာများ ကူညီရမလဲကွယ်'

'ဟုတ်ကဲ့. . . ဦး. . . ဟို. . . နှင်းဦးဝေဆိုတာများ'

'ဪ. . . သမီးလေးကိုပြောတာလား. . . မရှိဘူးကွယ်... သူ

က နယ်ထွက်နေတယ်လေ'

'ဗျ'

စင်ရန်နိုင်မှာ တစ်ဖက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ စကားကြောင့် ကြောင်

အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

'စိတ်မရှိပါနဲ့ ဦး. . . ဦးက'

'ဪ. . . ဦးနာမည် ဦးစိုးရွှေပါ. . . ဦးက နှင်းဦးဝေရဲ့ ဖခင်

လေ. . . အိမ်ပေါ်တက်ပါဦးလားကွယ်'

'ရပါတယ်'

'ဒါဆိုလဲ... တိုတန်းလျားမှာထိုင်ပါဦး'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးစိုးရွှေညွန့်ပြသော ခြံထောင့်က တန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ ထိုအခါ အိတ်ကပ်ထဲမှ ဓါတ်ပုံကလေး ထုတ်ကာ ဦးစိုးရွှေကို ပြလိုက်၏။

'ဒါ... မနှင်းဦးဝေရဲ့ ပုံပါနော် ဦး'

'ဟင်... ဟုတ်တာပေါ့... ဒါထက် နေဦး မောင်က ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲကွယ့်'

ဦးစိုးရွှေသည် စဝ်ရန်နိုင်ကို ကြည့်ရင်း ဆန်းစစ်လိုသော အသွင်နှင့် မေးလိုက်၏။

'ဒီလိုပါ ဦး... ကျွန်တော် လိုက်နေတဲ့ အမှုအခင်းတစ်ခုမှာ မနှင်းဦးဝေရဲ့ ကိစ္စဝင်ရောက်ဆက်နွယ်နေပါတယ်'

'ဟေ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ့်'

'ဒီလိုပါဦး... ကျွန်တော် အခုပြောတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့'

'အို... ပြောစမ်းပါကွယ်... သမီးလေး ဘာတွေများဖြစ်နေတယ် တုန်းကွယ့်'

'ဒီလိုပါ ဦး'

စဝ်ရန်နိုင်သည် နှင်းဦးဝေနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာများကို ရှင်းပြလိုက်၏။ ဦးစိုးရွှေမှာ မထင်မှတ်ထားသည့် ကိစ္စ

မို့ မျက်လုံးအပြူးသားဖြစ်နေ၏။

အသံတွေလည်း ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာ၏။ သူ့ကို မှန်မှန် မှိုင်းမှိုင်းအကြည့်နှင့် ကြည့်ရင်း လေသံထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် မေးလိုက်၏။

'ဟုတ်... ဟုတ်ရဲ့လား မောင်ရင်ရယ်... ကျုပ်ဖြင့် မောင်ရင် ပြောလာတဲ့စကား ယုံရအခက်ခက်ပါပဲကွယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ သူ့အလောင်းကို မြစ်ထဲက ဆယ်ယူရရှိထားပါတယ်'

'အို... ငုက္ကပါပဲ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီးလေးရယ်'

'စိတ်မကောင်းပါဘူး... ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် သူဟာ ဒုစရိုက်မှု နယ်ပယ်ထဲကို မတော်တဆ ရောက်ရှိသွားတုန်း တစ်ဘက် ရန်သူက နှုတ်ပိတ်လိုက်တဲ့ သဘောနဲ့ လုပ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်' 'အို... ဘုရား... ဘုရား... မယုံစရာတွေပါလား သမီးလေးရယ်'

ဦးစိုးရွှေမှာ မျက်ရည်လေးတစ်စမ်းစမ်းနှင့် ဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် စဝ်ရန်နိုင်သည် သူ့သိချင်သည့်အကြောင်းအရာကို အရဲစွန့်ပြီး မေးလိုက်၏။

'မေးရမှာတော့ အားနာပါတယ် ဦးရယ်... ဟို... နှင်းဦးဝေ နောက်ဆုံးအိမ်ကထွက်သွားတဲ့ အဖြစ်ကလေးများ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်မလားဟင်'

သူ့စကားကို ဦးစိုးရွှေနှားစွင့်ရင်း ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ
ညှိတ်ပြလိုက်၏။

'အင်း.. အဲဒီနေ့က သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးတစ်
ယောက်ရောက်လာတယ်လေ'

'ဟုတ်လား.. ဘယ်သူတုလဲ ဦးလေး'

'အင်း.. နာမည်ကတော့.. ဟို ပန်းနာမည်လေးပဲကွယ်
နေဦးကွယ်.. ဟို.. ဘာတု.. ဖူးငုံလား ပွင့်ငုံလား မသိပါဘူးကွယ်'

'ဪ.. သက်ဖူးငုံများလား ဦးလေး'

'အေး.. အေး.. အဲဒီနာမည်လေး မှန်တယ်ကွယ်၊ ဟုတ်
တယ်.. အဲဒီကလေးမက သိပ်ခါတ်ပုံရိုက် ဝါသနာပါတာလေ.. အဲဒါ
နှစ်ယောက်သား ပြည်ဘက်ကိုသွားမယ်လို့ ဦးကို ဇွတ်ပြောကြတယ်
ဦးက စိတ်အရမ်းပူတတ်တယ်လေ.. တစ်နယ်တစ်ကျေးမို့ သမီးလေး
ကို မလွှတ်ချင်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့်.. ဟိုကလေးမက အတင်း ထည့်
လိုက်ပါဦးရယ် ပြောတာနဲ့ ထည့်လိုက်တာကွယ်'

'ဪ.. ဒီလိုကိုး၊ ဒါဆို.. ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် သိပါ
ရစေ'

'ပြောပါကွယ်.. သမီးလေးကို ဘယ်သူကများ ရက်ရက်စက်
စက် လုပ်သွားပါလိမ့်'

'ဒီလိုပါ ဦး.. ကျွန်တော် သိချင်တာက နှင်းဦးဝေဟာ ခါတ်
ပုံသမား ဆိုတော့ သူ့မှာ ခါတ်ပုံခန်းရှိမှာပေါ့နော်'

'ရိုတာပေါ့ကွယ်'

'ဒါဆို အဲဒီအခန်းထဲ လိုက်ကြည့်လို့ရမလား'

'လိုက်ခဲ့ပါကွယ်'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နှစ်ဦးသား အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ကြပြီး နှင်း
ဦးဝေ၏ ခါတ်ပုံခန်းကလေးထဲ ဝင်ဖို့ကြ၏။

မီးအနီရောင်ကလေး ထွန်းထားသော အခန်းကလေးဖြစ်ပြီး
အေးထားသော ခါတ်ပုံတွေကိုလည်း တို့လို့တွဲလောင်း ချိတ်ထား၏။

စဝ်ရန်နိုင်သည် အခန်းထဲတွင် မွေနှောက်ရှာဖွေရင်း အံ့ဆွဲထဲ
ခါတ်ပုံသုံးပုံကိုရရှိလိုက်၏။

တစ်ပုံမှာ သက်ဖူးငုံ၏ ပုံကလေးဖြစ်ပြီး၊ သူတို့ခြံဝင်းထဲတွင်
ကံထူးသည့်ပုံဖြစ်၏။ နောက်တစ်ပုံမှာ သက်ဖူးငုံနှင့် ဦးတိုးမော်တို့
အားအဖ ကွဲ၍ ရိုက်ထားသောပုံဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးပုံမှာ သက်ဖူးငုံကို ထိုင်လျက် အနေအထားနှင့်
အိမ်ခန်းတစ်ခုထဲတွင် ရိုက်ထားသည့်ပုံဖြစ်၏။ ပုံကို အသေအချာ
ကြည့်ရင်း စဝ်ရန်နိုင် အတွက်စဉ်းစားစရာဖြစ်သွား၏။

ယင်းကား အခြားတော့မဟုတ်ပါချေ။ သက်ဖူးငုံ၏ ညာဘက်
လူမရှိသော လက်တွန်းလှည်းဘီးကလေးကို မြင်လိုက်ရခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ ပုံသုံးပုံကို ဦးစိုးရွှေဆီမှ တောင်းယူလိုက်၏။ သို့
မက ဦးစိုးရွှေအား ဝမ်းနည်းစကားပြောကာ ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

စိတ်ထဲတွင်တော့ အဆက်အစပ်ရှိသည့်အကြောင်းအရာ
လေးကို ဝေးဝေးလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် စစ်ရန်နိုင်တစ်ယောက် သတိလစ်သွားသည့်
ဟုပဲ ဆိုရချေတော့မည်။ သူ့ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် မောင်းထွက် သွား
သူ့ကို ကားလမ်းတစ်ဘက်မှ စောင့်ကြည့်နေသော လူတစ် ဦး
သူတို့သည် အနက်ရောင်ဆလွန်းကားကလေးပေါ်တွင် ထိုင်နေကြ
ဒီရိုင်ဘာဘေးမှ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မှန်ဘီလူးတစ်လက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ

စစ်ရန်နိုင်ခြံထဲမှ ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ
လူများကို ကားစက်အတင်းနီးခိုင်းလိုက်ပြီး နောက်ယောင်ခံလိုက်
လေ၏။

စစ်ရန်နိုင်ကတော့ ထိုအခြင်းအရာကို သတိမထားမိပေ
ကြောင့်လည်း မြို့အဝင်ရှိ 'ဧကရီရဲ့မြား' ဥယျာဉ်မည်သော စားသောက်
ဆိုင်ကလေးထဲဝင်ခဲ့ပြီး သီးသန့်စားပွဲလေးဘေးတွင် ထိုင်လိုက်၏။

မန္တလေးဟိယာတစ်လုံးနှင့် ဆယ်လူလာဖုန်းကလေးကို ထု
ရင်း နံပါတ်ကလေးတွေကို တထောက်ထောက်နှိပ်လိုက်ပြီး အသံ
စွင့်လိုက်၏။

တစ်ဘက်မှ ချိုအိသော ဆည်းလည်းသံကလေးကို ကြား
သည်နှင့် စစ်ရန်နိုင် ပြုံးပြီးမေးလိုက်၏။

- 'သက်ဖူးငုံလားဟင်'
- 'ဟုတ်ပါတယ်ရှင် . . . ဘာကိုစွဲချိလို့လဲဟင်'

'ဪ . . . ကိစ္စကတော့ တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . . ဟို . .
ဦးဝေ ကိစ္စပါပဲ'

'ရှင် . . . နှင်းဦးဝေ'
'ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ'
'အို . . . ရှင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ . . . ရှင် ဘယ်သူလဲပြောစမ်း'
'ဟာ . . . ဒေါသကြီးလှချည်လားဗျ . . . ကျွန်တော်က မသက်
ငုံကို မိတ်ဆွေသဘောနဲ့မေးတာပါ'

'အို . . . ရှင်က ဘယ်သူလဲ . . . ထောက်လှမ်းရေးကလား'
'မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ . . . ကျွန်တော်က . . . နှင်းဦးဝေရဲ့ အစ်ကို
အစ်မမီးကွဲပါ။ နယ်ကပါဗျာ . . . ကျွန်တော်က ညီမလေးကို တွေ့ချင်လို့
နန်းဆက်မေးမိတာပါ'

'အို . . . သူ့အိမ်မှာ မေးပေါ့'
'ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးလေးစိုးရွှေပြောတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ပါသွားတယ်
ဆိုတာ ကြားလို့ . . . ခင်ဗျားတို့ ပြည်က ပြန်ဖောက် မရောက် ဆက်
ကြည့်တာပါဗျာ'

'ဪ . . . ဟုတ်လား'
သက်ဖူးငုံ၏ လေသံပျော့ပျောင်းသွား၏။ စစ်ရန်နိုင်သည်
ဦးစလုပ်ရင်း ဆက်မေးလိုက်၏။

'အဲဒါ မေးမလို့ပါ . . . မသက်ဖူးငုံရယ် . . . သူ့ဘာလို့မပြန်လာ
တာလဲဟင်'

'အို... ကျွန်မနဲ့သူက... ပြည်မှာ စိတ်ဆိုးပြီး... ကျွန်မ ဦးဆောင် ပြန်ခဲ့တာရှင်'

'ဟုတ်လား... ဒါဆို... နှင်းဦးဝေက ဘယ်မှာကျန်ခဲ့ဟာလဲဟင်'

'ဟို... ရွှေဥယျာဉ်ဆိုတဲ့ တည်းခိုးခန်းမှာ ကျန်ခဲ့တာပေါ့'

'ဪ... မြစ်ဆိပ်ဘက်က တည်းခိုရိပ်သာကြီးလား'

'ဟုတ်တယ်'

'ဒါဆို ကျေးဇူးပါပဲ... မသက်ဖူးငဲ့ရယ်... ဟင်းဟင်း'

စစ်ရန်နိုင်သည် ဖုန်းကလေးကို ပြန်ပိတ်ပြီး အိတ်ထဲထည့်လိုက်၏။ သက်ဖူးငဲ့က အတိအလင်းငြင်းဆိုထားသည့် အသွင်ပင်ပဟေငြိဆန်လှသော ပုတ္တူတစ်ပုဒ်ကို တွက်ချက်စဉ်းစားနေရသလိုပင်။

နောက်ဆုံး စားပွဲပေါ်မှ ဘီယာတစ်ခွက်ကို ယူကာ မေ့သောက်လိုက်ပြီး၊ မာဘိုရီတစ်လိပ် ဖွာရှိုက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် စားသောက်ခန်းမထဲသို့ လူတစ်စုဝင်လာသည်ကို စစ်ရန်နိုင် သတိထားမိ၏။

အားလုံးငါးဦး။ ရှေ့ဆုံးမှ ဂင်တိုတိုနှင့်လူသည် သူ့ကို မှုတ်တေတေနှင့် လှမ်းကြည့်သွား၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် ဝင်လာသူ ငါးဦးစလုံးကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်၏။ ရှေ့ကလူလေးဦးကို မမြင်ဖူးသော်လည်း၊ နောက်ဆုံး

ဝင်လာသူကို သတိထားမိလိုက်၏။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကြိုင်းကြိုင်းနှင့် လူတစ်ဦး။ ဆံပင်ကို နောက်လှန်ဖိပြီး စုစည်းထား၏။ နှာတံက ချွန်မြဲပြီး ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးလို ခပ်ကောက်ကောက်ကလေးဖြစ်နေ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် သတိရသွား၏။ သူ့နာမည်ကို စစ်ရန်နိုင် အလွတ်ရနေ၏။

နာမည်က စောပါနောက်... ထူးထူးဆန်းဆန်းနာမည်မို့ အမှတ်ရလှယ်၏။

ပြီး တစ်ချိန်က အဖြူလိုင်းသမား။ ဘာကြောင့် ယခုလို နေရာတွင် တွေ့လိုက်ရသည်ကို စစ်ရန်နိုင် ချက်ချင်းစဉ်းစားရင်း ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျသင့်ငွေများကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ပြီး စားသောက်ခန်းမကလေးထဲမှ ခပ်တည်တည်နှင့် ထွက်လာခဲ့၏။

သူ့လှုပ်ရှားမှုကြောင့် စောပါနောက်တို့ လူစုမှာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။ ရုတ်တရက်မို့ ပြင်ဆင်ဟန့်တားချိန်မရလိုက်ပေ။

စစ်ရန်နိုင် ထွက်သွားပြီး ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သူတို့ ငါးဦးစလုံး စားသောက်ခန်းမထဲမှ အမြန်ပြန်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

အပြင်ရောက်တော့ စစ်ရန်နိုင်ရော၊ သူ့စီးနင်းလာသည့် ဆိုင်ကယ်ကိုပါ မတွေ့ရ။ ငါးယောက်စလုံး ဟိုဟိုဒီဒီနှင့် ပြုပြုပျာပျာဖြစ်နေကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် 'ဝေါခနဲ' မြည်သံကြီးနှင့်အတူ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး သူတို့ရှေ့မှ ဖြတ်မောင်းသွား၏။ ရုတ်တရက် မိုးပေါ်မှကျလာသည့် ပင် နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း စစ်ရန်နိုင် မှန်းသိသွားကြ၏။

ထိုအခါ စားသောက်ခန်းမ၏ လှေကားပေါ်မှ တစ်ဦးနှင့် ပြေးဆင်းလာကြပြီး ရပ်ထားသော ဆလွန်းကားပေါ် ခုန်တက်ကာ ခေါ်ခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် လိုဗာကို ခပ်ပြင်းပြင်းတင်၍ မောင်းနှင်ရာမှ နောက်သို့ ပြုံးစေနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသော သူများဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ ထိုအခါ လမ်းတစ်ဝက်အရောက်တွင် ဆိုင်ကယ်ကို ရှေ့လမ်းကလေးထဲ ကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး အရိပ်အာဝါသကောင်းလှသော သစ်ကြီးတစ်ပင်ကို ကွယ်၍ စောင့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် သူ့နောက်မှ လိုက်လာသော ဆလွန်းကား အနက်ကလေးမှာ လမ်းချိုးထိပ်အရောက်တွင် 'ဝေါခနဲ' ထိုးရပ်သွားကာ ကားပေါ်မှ လူငါးဦး အပြေးဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် ဆိုင်ကယ်ကို သစ်ပင်ကြီးဘေးတွင် ထောထားလိုက်ပြီး အပင်ကြီးနောက်ဘက်ရှိ ချုံစပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူ ငါးဦးသည် လူကားကား လမ်းကလေးထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်စင်လာခဲ့ကြ၏။ လက်ထဲတွင် လည်း လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆွဲထားကြ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် ချုံစပ်မှ ကွယ်ရင်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဖျောက်ခနဲ သစ်ကိုင်းကျိုးသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခါးကြားမှ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ရင်း ရှေ့တွင် အုပ်မိုးနေသော သစ်ကိုင်းကို ဖယ်၍ ကြည့်လိုက်၏။

သူ့နောက်ကို လျှောက်လာနေသော လူတစ်ဦး။ ခန္ဓာကိုယ်က ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်း၊ လက်ထဲတွင်လည်း သေနတ်တစ်လက်ကိုင်ထား၏။ အနေအထားကို ကြည့်ရင်း စောင့်ဆိုင်းလိုက်၏။

ထိုစဉ် လူထွားကြီးသည် သူ့ကို ကျော်လွန်ပြီး ဖြတ်လျှောက်သွား၏။ ထိုအခါ နောက်မှ သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဖြတ်၍ ရိုက်ချလိုက်၏။

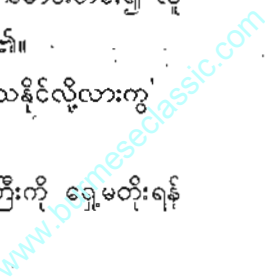
ဖောင်း ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ရှေ့မှ လူထွားကြီးမှာ ယိုင်ထွက်သွား၏။ စစ်ရန်နိုင်မှာ သူ့ လက်စလက်နက်ကို ယုံပြီး သားဖြစ်သော်လည်း အစ်ဘက်ရန်သူ၏ ခံနိုင်ရည်ရှိမှုကို အံ့အားသင့်သွား၏။

လူထွားကြီးမှာ ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း သူ့ဘက်လှည့်လာ၏။ 'ဪ... မင်းကိုး'

'ရှေ့မတိုးနဲ့နော်'
စစ်ရန်နိုင်သည် လက်ထဲမှ သေနတ်ကို မောင်းတင်၍ လူထွားကြီး၏ ရင်အုပ်တည့်တည့်ကို ချိန်ခွယ်လိုက်၏။

'ဟဲ... ဟဲ... မင်း သေနတ်က လူကို သေနိုင်လို့လားကွ'
'ဘာ... ပစ်ထည့်လိုက်မှာနော်'

စစ်ရန်နိုင် အံ့ကို ကြိတ်ရင်း လူထွားကြီးကို ရှေ့မတိုးရန်

လက်ထဲမှ သေနတ်နှင့် ဟန့်တားလိုက်၏။ သို့ပေမည် လူထွားကြီးက မမူ။ ပြုံးစရာနှင့် ပြောရင်း ရှေ့သို့ အတင်းတိုးလာကာ စစ်ရန်နိုင်စေ သေနတ်ကိုင်ထားသော လက်ကို လျှင်မြန်စွာ ခုန်ကန်ထည့်လိုက်၏။

‘ယား’
‘ဝစ်. . ဒုတ်’
‘ဟင်’

လက်ထဲက သေနတ်က ချုံ့စပ်ထဲလွင့်စင်သွား၏။ လက်ထဲက ခုလုံး ထုံကျင်သွား၏။ ထိုစဉ် လူထွားကြီးသည် သူ့အနားသို့ ရောက် ရှိလာကာ ကြီးမားလှသည့် လက်သီးကြီးများနှင့် စစ်ရန်နိုင်ကို ထိုး ထိုးလေတော့၏။

အံ့အားသင့်စရာကောင်းလှသည်မှာ လူထွားကြီးသည် လက်ထဲက သေနတ်ကို မသုံး။ ခါးကြားမှာ ထိုးလိုက်ပြီး သူ့ကို ကျွဲရိုင်းကြီး တစ်ကောင် ဝင်ခွေသလို အတင်းဝင်ရောက်ထိုးကြိတ်လာ၏။

လက်သီးတွေကလည်း အားပါလှသဖြင့်၊ လေထုကို ဖောက် ပြီး တဝစ်ဝစ်မြည်နေ၏။ စစ်ရန်နိုင်မှာ လူထွားကြီး၏ ထိုးနှက်မှု နည်းပေါင်းစုံနှင့် ရှောင်တိမ်းနေရ၏။ ထိုစဉ် တစ်ဘက်ချုံ့ထဲမှ သေနတ် ကြားလိုက်ရသဖြင့် စစ်ရန်နိုင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

ထို့ကြောင့် လူထွားကြီး၏ ထိုးချက်ကန်ချက်များကို အလဲအလှဲ ရှောင်ရင်း ချက်ကောင်းပွင့်ကို ခုန်၍ ထိထိမိမိကန်ထည့်လိုက်၏။ သူ ကန်ထည့်လိုက်သည့် နေရာမှာ တစ်ခြားနေရာမှာ

မဟုတ်ပါချေ။ လူထွားကြီး၏ ပေါင်ဝှပ်ပင်ဖြစ်ပေရာ ထိထိမိမိကန်မိ သွားသဖြင့် လူထွားကြီးမှာ အူးခနဲ အော်သံကြီးနှင့်အတူ ရှေ့သို့ ဝိုင်း ကျလာ၏။ ထိုအခါ စစ်ရန်နိုင်သည် လေထဲတွင် ခုန်ပျံကျော်ဟက်သွား ကာ လူထွားကြီး၏ မျက်နှာကို သုံးလေးချက် ဆင့်၍ကန်ထည့်လိုက်၏။

တဖုံးဖုံးမြည်သံနှင့်အတူ လူထွားကြီးမှာ နောက်သို့ လန်ထွက် သွား၏။ ထိုစဉ် ကျားခနဲ အော်သံကြီးနှင့်အတူ ချုံ့ကြားထဲမှ ဂင်တိုတို နှင့် လူတစ်ဦးခုန်ထွက်လာ၏။

လက်ထဲတွင် တစ်ပေကျော်ကျော်ခန့်ရှိသော ခါးကြီးတစ် ချောင်းကိုင်ထား၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် ဂင်လာသူကို အလစ်မပေးချေ။ လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်နှင့် နောက်ကို ခုန်ဆုတ်လိုက်ရ၏။

ဂင်တိုတိုနှင့် လူ၏ လက်ထဲမှ ခါးမှာ လေကို ဝှိုးခနဲ ခုတ်မိသွား၏။ ထိုစဉ်ခေါင်း ရှေ့သို့ ငိုက်စိုက်ဖြင့် ဟန့်ချက်ပျက်နေသော လူ၏ ခါးကိုင်လက်ကို ဖြတ်ကန်ထည့်လိုက်၏။

‘ပြောင်း’
‘အောင်မယ်လေးဗျ’

ငနဲသားမှာ စစ်ရန်နိုင်၏ ပြင်းထန်သော ကန်ချက်ကြောင့် လက်ထဲက ခါးလွတ်သွားကာ ထိုင်လျက်ကျသွား၏။ ထိုအခါ တစ်ဟုန် ထိုးခုန်ဝင်လာသော စစ်ရန်နိုင်၏ တံတောင်မိုက်ချက်က ငနဲသား၏ ခေါင်းတည့်တည့်သို့ ဒုတ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ကျသွား၏။ ထို့အပြင် စစ်ရန်နိုင်၏ ညာဘက်ဖူးတိုက်ချက်ကလည်း ဂင်တိုတိုနှင့် ငနဲသား၏

မျက်နှာကို အုံးခနဲ တိုက်မိသွားရာ၊ ဂင်တိုတိုငနဲသားမှာ တစ်ချက်က လေးပင် မထနိုင်နေတော့ပေ။

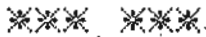
ထိုစဉ် ရှေ့တွင် လဲကျနေသော လူထွားကြီးက ကုန်းရုန်းထ လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် တစ်ရိုက်ထိုးခနဲကန်မည်အလုပ်တွင် ဒုတ် ခနဲ မြည်သံနှင့် အတူ မျက်လုံးထဲတွင် ကြယ်ပွင့်တွေဝေသွား၏။

ဘာတတ်နိုင်သေးလဲကွ့ . . . ဟား ဟား ဟား . . . စုံထောက်ကြီး တစ်ယောက် မြေကြီးကို နမ်းနေတာ . . . ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်ဟေ့

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ထွက်လာသူမှာ စောပါနောက်ဖြစ်၏။ လက်ထဲတွင်လည်း ကားဂေါက်ကြီးကို ကိုင်ထား၏။ သူ့ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် စစ်ရန်နိုင် တစ်ယောက် မြေပြင်ပေါ် မှောက် လျက်သားကျကာ သတိလစ်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ စောပါနောက်တို့ လူစုသည် စစ်ရန်နိုင် ခန္ဓာကိုယ် ကြီးကို သယ်ကာ ကားဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြပြီး နောက်ဘက်အဖုံးဖွင့်၍ ပစ် ထည့်လိုက်၏။ ဒုန်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ စစ်ရန်နိုင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး မှာ ဖွဲအိတ်တစ်အိတ်ပမာ လွင့်စင်ကာ ကားနောက်ဖုံးအံထဲသို့ ဝင် သွား၏။

ထို့နောက် အဖုံးတံခါးကို ပြန်လည်ပိတ်လိုက်ပြီး စောပါ နောက်သည် သူ့လူများကို ခေါ်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားကြလေ တော့၏။

အခန်း(၉)

မွှေးကြီးမှာ စစ်ရန်နိုင် အလာကို မျှော်နေခဲ့၏။ ယနေ့ဆိုလျှင် နှစ်ရက်မြောက်သွားပြီဖြစ်၏။ စိုးရိမ်စိတ်တွေလည်း ဝေဆိုင်းလာ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် စစ်ရန်နိုင် သွားတတ်လာတတ်သော နေရာကို ဖွေရှာဖို့ထွက်ခဲ့၏။

စိုင်းနွတ်နှင့် ကွန်တက်ရဲခဲသော်လည်း၊ စစ်ရန်နိုင်၏ သတင်း ကို မကြားခဲ့ရ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘချုပ်ထံ လှမ်း၍ သတင်းပို့ခဲ့ရ၏။

ထို့နောက် သူ ဦးတည်ရာမှာ မဒီငြိမ်းချမ်းဆိုသော အမျိုးသမီး တလေး နေထိုင်ရာ အိမ်ကလေးသို့ဖြစ်၏။

မစ်အော့ရှ်ပြိုင်ပွဲတွင် တတိယအလှမယ်ကလေးမို့ အခွင့်စောင့် ကြည့်ခဲ့၏။ ယခုအထိတော့ ဘာမျှ မထူးခြားသေးချေ။

ကောင်မလေး၏ မိခင်ဖခင်များနှင့်လည်း မွေးကြီးက တစ်
တန်းဖြစ်နေချေပြီ။ ထို့အပြင် စားအိမ်သောက်အိမ်ပင်ဖြစ်နေပြီ။
မွေးကြီး အတွက် အိုကေနေ၏။

ယခုလည်း ညစာ မစားရသေး။ ဗိုက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခု
သည်မို့ မဒီတို့အိမ်ရောက်မှ စားတော့မည်ဟု တွက်လိုက်၏။

အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် မဒီငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် အော်ကာ
ဟစ်ကာ နှင့် အိမ်ကြီးပေါ်မှာ အပြေးဆင်းလာ၏။

'ဟယ်. . . ဦးမွေးကြီးပါလား'

'ဟာ. . . နင်ကတော့ လုပ်ပြီ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ဦးမွေးကြီးရဲ့'

'ဟာ. . . ငါ့နာမည် ဘာပဲပါဟာ. မွေးကြီးဆိုတာ
ယောက်ျားတွေပဲ ခေါ်လို့ကောင်းတာဟာ'

'အို. . . ခေါ်မှာပဲ. . . ဦးမွေးကြီး. . . ဦးမွေးကြီး. . . ကဲ. . . မှတ်
ပြီလား'

မဒီငြိမ်းချမ်းက မျက်နှာလေးစုပုပ်ပုပ်လုပ်ကာ ပြောရင်း
မွေးကြီးကို အိမ်ပေါ်သို့ လက်ဆွဲခေါ်သွား၏။

မွေးကြီးမှာ မဒီငြိမ်းချမ်း၏ အနိုင်ကျင့်နေမှုကို ခံနေရင်း
သူ့အပေါ် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို ဆိုးနွဲ့နေသည်မို့ မွေးကြီး
မျှမတတ်နိုင်။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် မဒီ၏ မိခင်ဒေါ်ကြာညိုနှင့် ဖခင်

ဦးသိန်းဖော်တို့ ထိုင်နေကြ၍ ဆူညံဆူညံနှင့်အသံကြောင့် နှစ်ဦးသား
လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

'ဪ. . . ဘယ်သူများလဲလို့ မွေးကြီးကိုး'

'ဟုတ်ပါတယ် ဦး'

'ဘာလဲကွ. . . မင်း နှမ အနိုင်ကျင့်နေပြန်ပြီလား'

'ဟုတ်ပါဦးရာ. . . ကျွန်တော့်ကို မွေးကြီး. . . မွေးကြီးနဲ့ ကြာ
တော့ ကျွန်တော်တောင်. . . တီကောင်လို တွန့်တွန့်သွားချင်တယ်'

'ဟား ဟား ဟား ဟား မင်းကတော့ ပြောရောမယ်ကွာ ကဲ
လာ လာ'

'ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့'

မွေးကြီးသည် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ခုံပေါ်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။
မဒီသည် သူ့ဘေးတွင် မခွဲတစ်ရပ်ရပ် မေးလိုက်၏။

'ဦးမွေးကြီး'

'ဟေ. . . ဟာ. . . လုပ်ပြန်ပြီကွာ'

'အို. . . ဦးနီမွေးကြီးမို့ ဦးမွေးကြီးလိုခေါ်တာ နာစရာလား'

'ကဲ ခေါ်ပါကွာ. . . ဘာပြောမလို့လဲ'

'ဟို. . . ထမင်းစားပြီးပြီလားလို့ မေးတာပါနော်. . . မစားရသေး

ရင် မဒီနဲ့ အတူစားပါလားလို့ ပြောမလို့ဟာကို'

'အို. . . ဂွတ်စ်. . . သတ်စ်ဂွတ်စ်. . . ဝှပ်ကာရီ'

မွေးကြီးက ဘိုလိုမေးလိုက်ရာ. . . မဒီငြိမ်းချမ်းသည် မျက်နှာ

၁၅၈ ခော်ထက်အောင်

ကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင် တခွီခွီရယ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

'တံတွေးစင်တယ်ဗျို့'

'ဟဲဟဲ.. ရမလားလို့ ပြောကြည့်တာပါကွာ၊ ကဲ.. ဘာဟင်းတွေချက်ထားသလဲ'

'အို.. ဦးမွှေးကြီး အကြိုက်လေ.. ဟိုလေ.. ဦးမွှေးကြီးနဲ့ ညီအစ်ကိုတော်တဲ့ ငါ့ကို ဆီယုံချက်ထားတယ်'

'ဟေ.. ဘာငါးများလဲကွ'

'ဟို.. ငါးပုဏ္ဏားလေ'

'.. ဟား ဟား ကြိုက်သွားပြီဟေ့'

'ကဲ.. ဒါဆိုထ'

မဒီငြိမ်းချမ်းသည် မွှေးကြီးကို လက်မောင်းမှ အတင်းဆွဲခေါ်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွား၏။ မွှေးကြီးမှာ ကံကောင်းချင်တော့ ထမင်းပွဲနှင့် တိုးနေသဖြင့် သူ၏ ထူးလှသောကုသိုလ်ကံကို စိတ်ထဲက အားရနေမိ၏။

ထိုစဉ် သူ့အမူအရာကို ကြည့်ပြီး မဒီငြိမ်းချမ်းက ပြုံးစိစိနှင့် ပြောလိုက်၏။

'ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ.. ဦးမွှေးကြီး.. ရည်းစားအကြောင်းလား'

'ဟာ.. ပေါက်တီးပေါက်ရှာတွေကွာ၊ ဟဲဟဲ ငါ့ဒီကို ထွက်လာတော့ အတော်ကို ထမင်းဆာနေတာ ကလေးမရဲ့၊ အဲဒါ ထမင်းပွဲကြီး

စင်ရန်နိုင် နှင့် စကရီရဲမြား

၁၅၉

နဲ့ အရံသင့်တိုးနေတော့ ဟဲဟဲ.. ငါ့ကုသိုလ်ကံတွေ ကောင်းလာပြီဆိုတာတွေမိလို့ပါကွာ ဟဲဟဲ'

'ဟုတ်လား.. ဒါဆို.. ထမင်းပွဲတွေ သိမ်းလိုက်တော့မယ်နော်'

'ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲဟ'

'အို.. ဒါမှ ကုသိုလ်ကံတွေ ပြန်ညံ့သွားမှာပေါ့'

'တော်ပါတော့ အမိရယ်.. ဒီလိုတော့ မကြည်စားပါနဲ့'

'ဟင်း ဟင်း အလကားပြောတာပါ.. ကဲ ထိုင် ထိုင်'

'အိုကေ'

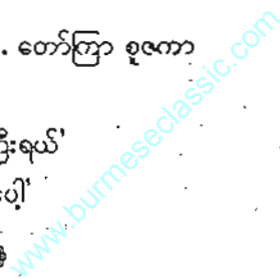
နှစ်ဦးသား ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး ဟင်းထမင်းများကို ထည့်စားလိုက်၏။ မွှေးကြီးမှာ သူ့နှင့်ညီအစ်ကိုတော်သည်ဆိုသော ငါးပုဏ္ဏားဆီပြန်ကို ခံတွင်းတွေနေ၏။

အဲဒီအနှစ်ထည့်ကာ ထမင်းကလေးနှင့် လူးစားနေရသည်ကိုပင် အရသာတွေ့နေ၏။ မဒီငြိမ်းချမ်းကတော့ သူ့ဝါသနာ စရိုက်အတိုင်းပင်၊ ရှိသမျှ ဟင်းတွေကို မွှေးကြီး ပန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့်ပေးနေရာ ပန်းကန်တစ်ခုလုံး ပြည့်မောက်နေ၏။

'ဟာ.. တော်ပါတော့ ကလေးမရဲ့.. တော်ကြာ စုကော့စုကော့ဖြစ်နေပါဦးမယ်'

'အို အားရပါးရစားစမ်းပါ.. ဦးမွှေးကြီးရယ်'

'အင်း.. ပြောမရလဲ တွယ်ရတော့မှာပေါ့'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဟင်း ထမင်းကို အဝစားလိုက်၏။ အချိန်တွင် အိမ်ကြီး၏ အရှေ့သို့ မော်တော်ကားတစ်စီး ဆိုက်လာပြီး မွှေးကြီး ကြားလိုက်ရ၏။

'ဟင်. . ဘယ်က ကားလဲ မသိဘူး'

'မဒီ သွားကြည့်ဦးမယ်'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မဒီငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ထမင်းစားထဲမှ ပြေးထွက်သွား၏။ မွှေးကြီးကတော့ ထမင်းစားလို့ကောင်းလို့ ထိုအချိန်တွင် ခုန်း ခနဲ မြည်သံကြောင့် ပါးစပ်ထဲသွင်း ထမင်းလှတ်ပင် ရပ်တန့်သွား၏။

'ဟင်'

'ဦးမွှေးကြီး'

'ဟာ. . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ'

'ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း. . မလှုပ်နဲ့နော်'

'ဟင်'

မြင်ကွင်းကြောင့် မွှေးကြီး ဦးနှောက်စားသွား၏။ ထစားခန်းတံခါးကို ခြေထောက်နှင့်ကန်ကျောက်ပြီး ဝင်လာသော လူကြီးတစ်ဦး။

မဒီငြိမ်းချမ်းကို လက်တစ်ဘက်နှင့် ချုပ်ထားသလို တစ်ဘက်တလည်း သေနတ်တစ်လက်နှင့် မွှေးကြီးကို လှမ်းချိန်ထား၏။

မဒီငြိမ်းချမ်းခမျာ သူ့ကို ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ကြည့်နေ၏။ မွှေးကြီး

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြောင်စိစိနှင့် လှမ်းကြည့်နေရင်း ဟင်းချို ချိုကို ယူလိုက်၏။

'ဘာလုပ်တာလဲကွ'

'ဟို. . ဟင်းရည်သောက်ချင်လို့'

'ဪ. . အရေးထဲ ဒီကြောင်က တစ်မျိုး. . ထစမ်း ဟော့ကောင်'

မွှေးကြီးမှာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ထရပ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် သူ့အနားသို့ သူတို့နှစ်ဦးကပ်လာ၏။

'မင်း ဘယ်သူလဲ'

'ဘာလုပ်မလို့လဲကွ'

'မေးနေတာဖြေစမ်း'

'ဘရွင်ကွ. . ဘာလုပ်မလို့လဲ'

'ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းကွ'

မွှေးကြီးသည် စားပွဲဝိုင်းဘေးမှ ပတ်ထွက်လိုက်ပြီး သေနတ်သမားကို တစ်ချက်စွေကြည့်ရင်း ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်၏။

'ဟိုကောင်ဘယ်လဲကွ'

'ဟင်'

အပြင်ထွက်မည်လုပ်ကာမှ ခြေလှမ်းတန်တန် ဖြစ်သွားကာ နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်ရင်း ငနဲသား၏ လက်ကို ဖြတ်ကန် ဘည့်လိုက်၏။

‘ဟောင်း’

‘အောင်မယ်လေးရှင့်’

‘ဖယ်စမ်း မဒီ’

မွေးကြီးသည် မဒီကို တွန်းဖယ်ရင်း၊ သေနတ်သမားကို ရင်ဆိုင်လိုက်၏။ သေနတ်သမားမှာ လက်ထဲက သေနတ်လွင့်သွား သလို မျက်နှာလည်း ရှုံ့ထွက်နေ၏။

ထိုစဉ် မွေးကြီးက သေနတ်ရှိရာသို့ ရုတ်တရက် ခုန်ဝင်လိုက်၏။

‘ဝှစ်’

‘ဝုန်း’

‘အောင်မယ်လေးဗျ’

မွေးကြီးတစ်ယောက် မုန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက်ဖြစ်သွား၏။ သူ ခုန်အဝင်တွင် သေနတ်သမား လူထွားကြီးသည် နောက်ခံခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ ရှောင်လိုက်ပြီး မွေးကြီးကို တစ်ဟုန်ထိုး ဖမ်းကာ ပေါက်ချလိုက်၏။

မွေးကြီး တစ်ယောက် ထုမင်းစားပွဲပေါ်သို့ ပိုးလိုးပက်လက် ပြုတ်ကျသွား၏။ စားပွဲပေါ်မှ တစ်ဆင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒုန်းခံ ပြုတ်ကျသွားသော်လည်း မွေးကြီး ကံကောင်းသွား၏။

သေနတ်သမား၏ လက်နက်က သူ့ နံဘေးကြမ်းပြင်ပေါ် ကျနေသဖြင့် ကောက်ယူလိုက်၏။ ထိုစဉ် ငနဲသားကြီးက ခုန်ဝင်လာ

ဘာ မွေးကြီး၏ နံစောင်းကို ကန်ထည့်လိုက်၏။

ဒုတ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ မွေးကြီး နှစ်ပတ်သုံးပတ်လိမ့် သွား၏။ ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ လူစိမ်းနှစ်ဦး အပြေးဝင်လာ၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ အောင်ကြီး’

‘ပုန်ကန်နေလို့ဟေ့’

‘ဟေ့ . . ဒါဆို ဆုံးမလိုက်ပေါ့ကွ’

‘မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ’

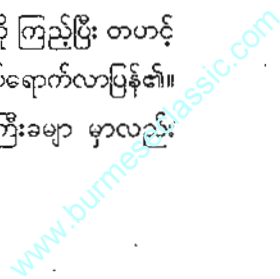
လူထွားကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မွေးကြီး၏ သေနတ် ခိုင်ထားသော လက်ကို ဖြတ်ကန်ပစ်လိုက်ပြန်ရာ သေနတ်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွား၏။

‘ကဲ . . ထစမ်းဟေ့ကောင်’

မွေးကြီးမှာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ထလိုက်ရ၏။ မဒီငြိမ်းချမ်းခမျာ လည်း ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေရှာ၏။ သူတို့နှစ်ဦးကို သေနတ်သမားသုံးဦးက ခမ်းစားခန်းအပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်လာရာ၊ မဒီငြိမ်းချမ်း၏ ဖခင်နှင့် ခင်ကြီးတို့ခမျာမှာလည်း အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ကြိုးနှင့် ချည်နှောင်ခံထားရသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မဒီမှာ မိခင်ကြီး၊ ဖခင်ကြီးတို့၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး တဟင် နှင့် ငိုရိုက်နေ၏။ ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းဝသို့ လူနှစ်ဦး ထပ်ရောက်လာပြန်၏။

အားလုံးမှာ သေနတ်ကိုယ်စီနှင့်မို့ မွေးကြီးခမျာ မှာလည်း အမတန် မာန်လျော့နေရပေ၏။

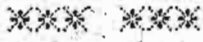

၁၆၆ ဇော်ထက်အောင်

သို့နှင့် လူဆိုးများသည် သူတို့နှစ်ဦးကိုအိမ်အပြင်သို့ ခေါ်ခေါ်
အိမ်ဝတွင် ရပ်ထားသော ကားပေါ်တက်ခိုင်းလိုက်၏။

နှစ်ဦးစလုံးကားထဲရောက်သွားသည်နှင့် လက်ပြန်ကြိုး
တိုက်ခံရပြီး တအောင်မျှအကြာတွင် သူတို့မျက်နှာပေါ်သို့ မေ့ဆေး
သည် လက်ကိုင်ပုဝါလေး ရောက်ရှိလာလေသည်။

နှစ်ဦးစလုံး စက္ကန့်ဝက်ခန့်အချိန်ကလေးမှာပင် သတိလစ်သွား
လေတော့၏။ ကားကြီးမောင်းထွက်သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက်တော့
ချေ။

အခန်း(၁၀)

သူ့သတိရလာသည့်အခါ မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်
၏။ အားလုံးမှောင်နှင့်မည်းမည်း။ ထိုစဉ် သူ့ရောက်ရှိနေသော အခန်း
ကလေးထဲမှ ညည်းညူသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မှောင်မည်းထဲတွင်
ရှာလိုက်၏။

'ဘယ်သူလဲ'

'အား.. ကျွန်.. ကျွန်မ'

'ဘယ်က ကျွန်မလဲ'

'ကျွန်မ.. လူကောင်းပါရှင်.. သူ.. သူတို့ ကျွန်မကို ဖမ်း'

'ဘားလို့ပါ'

'ဟင်.. ဖုတ်လား'

❀ ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ ❀

❀ ပိုးဆမ်းပန်းစာပေ ❀

တစ်ဘက် အမျိုးသမီးလေးက လေသံတိုးတိုးနှင့်ပြောလိုက်
သော စကားကြောင့် စစ်ရန်နိုင် အမှတ်ရသွား၏။

ခေါင်းမှာလည်း တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေသဖြင့် လက်နှင့်စမ်း
ကြည့်လိုက်ရာ သွေးစိမ်းတွေနှင့် စီးကပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ဒဏ်
ရာကို လက်နှင့် စမ်းကြည့်လိုက်၏။

နာကျင်သော်လည်း မှုလောက်သည့် ဒဏ်ရာတော့မဟုတ်
ချေ။ ထို့ကြောင့် လူးလဲထလိုက်ပြီး အမှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါး
လျှောက်ခဲ့၏။

ထိုစဉ် အမျိုးသမီးငယ်၏ အသံပေါ်လာ၏။

‘ရှင်. . ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ရှူး. . တိတ်တိတ်ကလေး နေဦး’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အခန်းနံရံကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ရင်း ငွေ
သို့လျှောက်ခဲ့၏။ အလုံပိတ်ထားသည်မို့ လွယ်တော့ မလွယ်လှချေ။
သို့သော် မျက်နှာကျက်ကို မော့အကြည့်တွင် သံဆန်ကာကွက်တစ်ခုကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။

အမျိုးသမီးငယ်သည် သူ့လှုပ်ရှားမှုကို အမှောင်ထဲမှ စောင့်
ကြည့်နေသည့်ပုံပင်။

‘ကျွန်မဘေးမှာ သံပုံးလွတ်ကြီးတစ်လုံးရှိတယ်ရှင်’

‘ဟင်. . ဒါဆို အတော်ပဲ’

စစ်ရန်နိုင်သည် အမှောင်ထဲမှ သံပုံးကြီးကို ယူကာ အခန်း

အလယ်တည့်တည့်တွင် ထောင်လိုက်၏။

‘ကျွန်မကိုင်ထားရမလား’

‘ခဏလောက်လာကိုင်ဗျာ’

‘ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့’

အမျိုးသမီးငယ်သည် ထိုင်နေရာမှ လူးလဲထလာပြီး စစ်ရန်နိုင်
တက်သွားသော သံပုံးကြီးကို အောက်မှ ကိုင်ထားလေ၏။

အပေါ်ရောက်သည်နှင့် သံဆန်ကာကို လက်နှစ်ဘက်နှင့်ပင့်
ကြည့်လိုက်၏။ အခြေအနေက မဆိုးလှ။ သံရိုက်ထားသော နေရာ
တစ်နေရာပြုတ်နေသဖြင့် လက်ဖနောင့်နှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းလေး တွန်း
လိုက်၏။

‘ရွပ်. . ရွပ်’

‘အို. . ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ’

‘ရပြီဗျ’

သံဆန်ကာပေါက်ပွင့်သွားသည်နှင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား
၏။ ထိုအခါ အပေါက်ပေါ်သို့ ခို၍တက်လိုက်၏။

ထို့နောက် အောက်ဘက်သို့ လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘သံပုံးပေါ် အမြန်တက်’

‘ဖြစ်ပါမလားရှင်’

‘ရပါတယ်ဗျာ. . ကဲ. . တက်. . တက်’

‘ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့’

၁၇၀ ဇော်ထက်အောင်

အမျိုးသမီးမှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် အပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပြီး စစ်ရန်နိုင်ကို လက်လှမ်းပေးလိုက်၏။

'ကဲ... တွယ်တက်ပေတော့'

'ရပါမလား'

'ရပါတယ်ဗျာ'

အားပေးစကားပြောရင်း အပေါ်သို့ အားကုန်ဆွဲတင်လိုက်ရာ မကြာမီ အပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ သူတို့ရောက်ရှိနေသည့် နေရာမှာ အပေါ်ခေါင်မိုး၏ လိုဏ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် သံဆန်ကာကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး လိုဏ်လမ်းအတိုင်းလေးဘက်ထောက်၍ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

လိုဏ်လမ်းမှာ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ နောက်မှလိုက်လာသော အမျိုးသမီးငယ်မှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်နေ၏။ နှစ်ဦးသား တရွေ့ရွေ့နှင့် ဝင်ခဲ့ကြရာ အလင်းရောင်ကိုပင် လှမ်း၍ တွေ့နေရချေပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ် မြေကြွက်ကြီးတစ်ကောင်က လိုဏ်လမ်းအတိုင်းပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စစ်ရန်နိုင် ရင်ထိတ်သွား၏။ နောက်က အမျိုးသမီးလန့်အော်မှာစိုးမိသဖြင့် အပြေးဝင်လာသော ကြွက်ကြီးကို လက်နှင့်ဖမ်းအုပ်လိုက်၏။

'ဝီး ဝီး'

'အို'

စစ်ရန်နိုင် နှင့် ဧကရီရဲ့ပြား

'ရှါ'

ကြွက်ကြီးက စစ်ရန်နိုင်လက်ကို အသားကုန်ခဲထား၏။ စစ်ရန်နိုင်ကလည်း လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို အားပြုပြီး ကြွက်ကြီး၏ လည်တိုင်းကို ညစ်ချလိုက်၏။

'ကွီး... ခွီး'

အော်သံကြီးနှင့်အတူ ကြွက်ကြီးမှာ အသက်ပျောက်သွား၏။ ထိုအခါကျမှ စစ်ရန်နိုင် သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်ခဲ့၏။

သို့နှင့် နှစ်ဦးသား ရှေ့ဆက်ဝင်ခဲ့ကြရာ လိုဏ်အဝသို့ရောက်ရှိလာ၏။ စင်စစ် သူတို့နှစ်ဦး တိုးဝှေ့ဝင်လာသော လမ်းမှာ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

နှစ်ဦးစလုံး ခေါင်းတိုင်ဝသို့ရောက်လာ၏။ စစ်ရန်နိုင်ခေါင်းတိုင်ဝမှနေ၍ ခေါင်းထုတ်ပြီး အပြင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

ကြီးမားလှသော ခြံကြီးတစ်ခုထဲတွင် သူတို့ရောက်ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ခြံဝတွင် လူနှစ်ဦး ရပ်စကားပြောနေသည်ကို ဝိုးတိုးဝါးတားတွေ့လိုက်ရ၏။

အခြေအနေအားလုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်မို့ ခေါင်းတိုင်ထဲမှ တိုးထွက်ကာ အောက်သို့ ဖက်တွယ်ဆင်းဖို့ကြုံလိုက်၏။ အမျိုးသမီးငယ်မှာမူ အလွန်ပင် ထိတ်လန့်နေသဖြင့် အားပေးစကားပြောပြီး သူ့ကို အရင်ဆင်းခိုင်းလိုက်၏။

အမျိုးသမီးငယ်ကလေးမှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင်

ခေါင်းတိုင်ကြီးကို ဖက်၍ အောက်သို့ဆင်းသွားလေသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် အမျိုးသမီးငယ်လေးနည်းတူ ခေါင်းတိုင်ကို တွယ်၍ ဆင်းလိုက်၏။ နှစ်ဦးစလုံး အိမ်ကြီး၏ ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်ရှိ နေ၏။ အိမ်ကြီးမှာ နှစ်ထပ်အဆောင်အဖွဲ့ဖြစ်သော်လည်း၊ မြင့်မား လှ၏။ သို့ပေသည့် ကံကောင်းသည်ပဲ ဆိုရမလားပင်။ ခေါင်မိုးအစပ် တွင် သရက်ကိုင်းကြီးသုံးလေးကိုင်းက မိုးကျနေသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး ခြေဖော့နင်းကာ သရက်ကိုင်းကြီးဆီသို့လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

ဦးဆုံး ခိုင်မာသည့် အကိုင်းကြီးကိုတွယ်ပြီး စစ်ရန်နိုင် ကူး လိုက်၏။ အကိုင်းက လူ့ခြေသလုံးခန့်ရှိသည်မို့ မာကျောလှ၏။ အမျိုးသမီးငယ်မှာလည်း စစ်ရန်နိုင်နည်းတူ သရက်ကိုင်းကြီးကို သာ သာကလေးခိုရင်း စစ်ရန်နိုင် အနားသို့ရောက်လာ၏။

ထိုအခါ နှစ်ဦးစလုံး သစ်ကိုင်းကြီးကို ခိုရင်း သရက်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်ခွကို တွယ်မိကြရာ၊ စွန့်စွန့်စားစားနှင့် ကုပ်ကပ်၍ တက်လိုက် ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ကြီးအောက်ထပ်မှ လူသံသူသံများ ကြား လိုက်ရသဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

လက်နက်တိုင် လူဆိုးသုံးဦး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ဟိုဟို ဒီဒီ ဖွေရှာနေ၏။

အခြေအနေက သူတို့နှစ်ဦးလွတ်မြောက်သွားသည်ကို သိရှိ သွားကြပုံပင်။ ထိုစဉ် ခြံထဲသို့ လင်းခရုဇာကားကြီး တစ်စင်းခေါင်းထိုး

ပြီး ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကားမီးရောင်က ခြံဝင်းထဲတွင် ဖြာထွက်လာသည့် မီးခြံ သား ပင်စည်ကြားတွင် ကပ်နေလိုက်ရ၏။ ကားကြီးသည် အဆောင် အဖွဲ့ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ဝေါခနဲ ထိုးရပ်သွား၏။

ကားတံခါး ပွင့်လာကာ လူတစ်စုဆင်းလာသည်။ သူတို့နှင့် အတူ လူနှစ်ဦးကို ချုပ်နှောင်လာတာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကြည့်လိုက် ၏။

‘ဟင်... မွေးကြီးပါလား’

မြင်ကွင်းကြောင့် စစ်ရန်နိုင် အံ့အားသင့်သွား၏။ မွေးကြီးနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးကို အိမ်ရှေ့မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ရပ်ခိုင်းထား ၏။

ထိုစဉ် အိမ်ကြီးပေါ်မှ လူတစ်စု ဆင်းလာ၏။ အားလုံးပျာယာ ခတ်နေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကားနောက်ဘက် ဝိုဒေါင်ကြီးထဲမှ ထရပ် ကားကြီးတစ်စင်းနှင့် မာစီဒီးကား အဖြူကြီးတစ်စင်းထွက်လာ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသော အခြေ အနေကို ကြည့်ပြီးသုံးသပ်လိုက်၏။ အခြေအနေက စံခန်းပြောင်းရွှေ့ သွားတော့မည့်အသွင်ပင်။

အားလုံးကားပေါ်တက်ကုန်ကြ၏။ စစ်ရန်နိုင်မှာ အမျိုးသမီး ငယ်ကို တီးတိုးစောင့်ဆိုင်းရန် ပြောလိုက်ပြီး ပင်စည်ကိုတွယ်ကပ်၍ အောက်ဆင့်သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ဆင်းခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် ရှေ့မှ လင့်ခရုဇာကြီး မောင်းထွက်သွား၏။ ထို့နောက် မာစီဒီးကာကြီးက လိုက်ပါမောင်းထွက်သွား၏။ နောက်ဆုံး ကျန်ရှိသော ထရပ်ကားကြီး အထွက်တွင် စဝ်ရန်နိုင်သည် သစ်ကိုင်း အပေါ်မှလွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်၏။

ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ဖျပ်ခနဲရောက်ရှိသွား၏။ ကြောင်ကျ က သွားသည်မို့ ခြေသံလုံးလုံးမထွက်ချေ။ ကားကြီးမှာ ခြံထဲမှ ဘီးလှိုင်း ပြီးထွက်ခွါလာခဲ့လေရာ စဝ်ရန်နိုင်သည် ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ဝမ်းလျှား မှောက်ပြီး ကုတ်တွယ်ရင်းလိုက်ခဲ့၏။

ကားကြီးက ခြံပြင်ရောက်သည်နှင့် အရှိန်ယူစပြုလာပေရာ လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်သည်နှင့် တဝေါဝေါမောင်းနှင်လေတော့၏။

အရှိန်ပြင်းလှသည်မို့ သတိထား၍ လိုက်ပါခဲ့၏။ ရှေ့တူရူတွင် လင့်ခရုဇာနှင့်မာစီဒီးကာကြီးနှစ်စင်းမှာ တဝေါဝေါမောင်းနှင်နေဆဲ ဖြစ်၏။

လမ်းကလည်း နိုင်လွန်လမ်းမကြီးမို့ အသုံးအပြုနည်းလှ သဖြင့် ခေါင်မိုးပေါ်တွင် တွယ်ကပ်ပြီး လိုက်ပါခဲ့ရသော စဝ်ရန်နိုင် သော သက်စောင့်သက်သာနှင့် လိုက်ပါနိုင်ခဲ့၏။

ထိုအချိန် ကားကြီးသုံးစင်းမှာ ဖြောင့်ဖြူးလှသော လမ်းမကြီး အတိုင်း မောင်းနှင်နေ၏။ အရှိန်ကလည်း ပြင်းလှသည်မို့ သတိကြီး စွာနှင့် လိုက်ခဲ့ရ၏။

တဖြည်းဖြည်းမြို့ပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး အတွေ့

အကောက်များလာ၏။ အဆင်းအတက်တွေပေါလာ၏။ အချိန်အခါ မှာလည်း ညဦးပိုင်းအချိန်အခါမို့ လမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် မှောင် မိုက်နေ၏။ ချွန်နွယ်ကြီးများ၊ သစ်တောကြီးများ၏ သဏ္ဍာန်မှာ အမှောင် ထဲတွင် သတ္တဝါကြီးတွေအလား ထင်မှတ်ရ၏။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် လမ်းချိုးကြီးအတိုင်း ချိုးဆင်းသွား သည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး တစ်နေရာအရောက်တွင် ရှေ့မှကားနှစ်စီး ထိုးရပ်သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

စဝ်ရန်နိုင်သည် ခေါင်မိုးနှင့် ဝမ်းဗိုက်ကို တစ်သားတည်းဖြစ် အောင် ကပ်ထားပြီး အမိုးပေါ်မှနေ၍ အကဲခတ်နေ၏။

ထိုစဉ် သူလိုက်ပါခဲ့သော ထရပ်ကားကြီးမှာလည်း ဝေါခနဲ ထိုးရပ်သွား၏။

ကားပေါ်မှ လူများဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကား တံခါးဖွင့်၍ လူတစ်စုဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စဝ်ရန်နိုင်သည် ရောက်ရှိနေသည့် နေရာကို အကဲခတ်လိုက် ၏။ ရှေ့ကားမီးရောင်က သုံးကြိမ်သုံးခါ ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်နေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မီးရောင်အားပြု၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကျယ် ပြန့်သော မြစ်ပြင်ကြီး အနားရောက်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြစ်ပြင်ဘက်မှ မော်တော်မီးရောင်သုံးကြိမ် လင်းလိုက် မှိန်လိုက်လုပ်ပြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုအချက် ပြမိ ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် ကားဘေးတွင် ရပ်နေကြသော လူစုကလည်း မြစ်

၁၇၆ ဇော်ထက်အောင်

ဆိပ်အနီးသို့ လျှောက်သွားကြ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြစ်ပြင်ဘက်မှ လှေငယ်နှစ်စင်း လှော်ခတ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုအချင်းအရာကို မြင်သည်နှင့် စစ်ရန်နိုင်သည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ အမြန်ခုန်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ကားလမ်းတစ်ဘက်ရှိ အမှောင်ထုထဲ အပြေးဝင်ခဲ့ကာ မြစ်ဆိပ်ကို ဦးစွာရောက်ရှိရန်လျှောက်ခဲ့၏။ ချုံတွေး နွယ်တွေကို အတင်းတိုင်းဝှေ့ရင်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် မြစ်ဆိပ်အနီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ကမ်းနဘေးတွင် လှေငယ်သုံးလေးစီးရပ်နားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခြေသလုံးတွင် လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားသော ဓါတိုကလေးကို ထုတ်ကာ လှေကြီးကို ဖြတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် လှေပေါ်တက်လိုက်ပြီး မော်တော်ကြီးဆီသို့ အမြန်ဆုံးလှော်ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း(၁၁)

မော်တော်မောင်းခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်
ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားပြီး စားပွဲပေါ်
ထိုင်ကာ ဘီယာတစ်ဘူးကို ဖော်လှဲသောက်နေ၏။ ။

စပ်ရန်နိုင်သည် အခန်းတံခါးကို အသာအယာတွန်းဖွင့်ရင်း
အထဲသို့ ခြေဖော့ဝင်ခဲ့၏။ ငနဲသားကတော့ စားပွဲပေါ်မှ ဘီယာဘူးကို
မဲနေဆဲ။

ထိုအချိန်တွင် စပ်ရန်နိုင်သည် သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကာ
လက်ထဲမှ ခါးမြှောင်နှင့် နောက်ကျောကို ထောက်ကာ ပြောလိုက်၏။

‘မလှုပ်နဲ့နော်’

‘ဟင်’

‘လှုပ်တာနဲ့ အသေပဲ’

ခါးနှင့်ထောက်ထားခံရသူမှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲ။ ထိုစဉ် ဦးထုပ် ဆောင်းထားသော လူထံမှ အသံထွက်လာ၏။

'စပ်လား'

'ဟင်. . မင်း ဘယ်သူလဲ'

ဦးထုပ်နဲ့ လူသည် သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လာ၏။ မျက်နှာ ပေါ်တွင် ဝက်ရာနှင့် လူတစ်ဦး။

'မင်း ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း'

'ဪ. . ကျွန်တော်ပါ စပ်ရဲ'

'ဟင်. . စိုင်းနွတ်'

'ဟုတ်ပါဗျာ'

စပ်ရန်နိုင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။ စင်စစ် စိုင်းနွတ်က ရုပ်မျက်ပြီးမော်တော်ပေါ်ရောက်ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်ရာ၊ နှစ်ဦးသား တီးတိုးပြောလိုက်၏။

'မော်တော်ပေါ်မှာ ဘယ်သူတွေရှိလဲ'

'ရှိတယ်စပ်. . အနည်းဆုံး ငါးယောက်ပဲ'

'ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်. . ကျွန်တော် သူတို့ထဲက လူတစ်ယောက်ကို

ဖြောင့်ပြီး အစားဝင်ထားတာ'

'ဟင်. . ဒါဆို ဘာသတင်းတွေရထားသလဲကွ'

'သူတို့ ပင်လယ်ဝကို ပြေးဖို့အစီအစဉ်ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ

သင်္ဘောကြီးတစ်စင်း အဆင်သင့်ရှိနေမယ်လို့ သတင်းရထားတယ်ဗျ'

'ဪ. . ဒီလိုကို. . . ဟာ. . ဟိုမှာ လာနေကြပြီကွ'

'ကဲ. . ဒါဆို စပ်. . မော်တော်ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ပုန်းနေ. .

အခြေ အနေကောင်းရင် ဆက်သွယ်မယ်'

'အိုကေ'

စပ်ရန်နိုင်သည် စိုင်းနွတ်ကို ပြောပြီးသည်နှင့် မော်တော်ဝမ်း ဗိုက်ထဲရှိ စက်ခန်းအောက်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

လူတစ်ကိုယ် ပုန်းခိုလိုရသည့် ကြိုးသေတ္တာကြီးထဲ ပင်၍ ပုန်းအောင်းလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် တအိအိနှင့်လှော်လာသော လှေနှစ်စင်းမှာ မော်တော်အနားသို့ ရောက်ရှိလာပြီ။ လှေပေါ်မှ လူများ တက်လာ၏။

အားလုံးဆယ့်သုံးယောက်. . မွေးကြီးနှင့် အမိုးသမီးငယ် မှာ လက်ပြန်ကြီးတုတ်ရင်း မော်တော်ပေါ်ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုစဉ် ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်းနှင့် လူကြီးက မွေးကြီးတို့ကို ကြည့်ရင် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

'ဟေ့. . သူတို့နှစ်ယောက်ကို မော်တော် စက်ခန်းထဲသွင်း လိုက်ကွာ'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာထွန်း'

'မြန်မြန်လုပ်ကွာ. . ပစ္စည်းတွေလဲ သယ်ရဦးမှာဆိုတော့. . အမြန်လုပ်မှဟေ့. . ပြီးတော့ ဒီနေရာက အမြန်ထွက်နှင့်ပွဲဖြစ်မယ်ကွ'

'စိတ်ချပါ ဆရာထွန်း'

'ကဲ... ဒါဆို မြန်မြန်လုပ်ကွာ'

မွေးကြီးနှင့် အမျိုးသမီးငယ်ကို လက်နက်ကိုင် လူဆိုးနှင်ပြီး
သေနတ်နှင့် ထောက်ပြီး မော်တော် ဝမ်းဗိုက်ခန်းသို့ ဆင်းသည့် သံသေ
ဖုံးကြီးကို ဖွင့်ခိုင်းလိုက်၏။

စိုင်းနွတ်သည် စက်ခန်းကို ဆင်းသည့်သံမဏိဖုံးကြီးကို
လိုက်၏။ ထိုအခါ သူတို့နှစ်ဦးကို အောက်သို့ဆင်းခိုင်းလိုက်၏။

မွေးကြီးနှင့်အမျိုးသမီးငယ်နှစ်ဦးမှာ အောက်ထပ်အမှောက်
ထဲသို့ သံလှေကားမှ ပြည်းဖြည်းခြင်းဆင်းခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူ
ဆင်းခဲ့သော အပေါက်ကြီးကို ခုန်းခနဲ ပြန်၍ပိတ်လိုက်လေ၏။

မွေးကြီးရှေ့မှ ဦးဆောင်ဆင်းခဲ့ပြီး၊ စက်ခန်းထဲသို့ ကုန်းကု
ကွက္ကနှင့် ဝင်ခဲ့၏။ အမျိုးသမီးငယ်မှာ ထိတ်လန့်နေဆဲ။

'ကြောက်စရာကြီးပါလား... ဦးမွေးကြီးရယ်'

'ငါ ပါ ပါတယ်... မဒီရာ... မကြောက်ပါနဲ့... မကြာခင် ငါ
မိတ်ဆွေတွေ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်'

'အို... သူတို့က ကျွန်မတို့ ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ သိပါမလား'

'မပူပါနဲ့ကွာ... ငါ့ မိတ်ဆွေတွေက သူရဲကောင်းတွေကွာ...'

'ပါနဲ့ကွာ... အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ သမ္မုဒ္ဒေသာ ရွတ်နေပါ'

'အို... ဦးမွေးကြီး စကားကလဲ ဘာကိုယုံရမှန်းမသိပါဘူး'

'မပူပါနဲ့ကွာ... ဟဲဟဲ'

မွေးကြီးမှာ မဒီကို အားပေးနေရသော်လည်း သူတို့ယုံတိုင်
လွတ်မြောက်ရာကို မကြံဆနိုင်ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် သူမိနေသော ကြိုးသေတ္တာကြီးနှင့်လာသဖြင့် အလန်
တကြားနှင့် ထ၍ခုန်လိုက်၏။

'အောင်မယ်လေးဗျ'

'သရဲ... သရဲ'

'ရှူး... မွေးကြီး... ကျွန်တော်ပါဗျ'

'ဟင်... စဝ်... ဟာ... ငါဖြင့် သရဲရုတ်လို့ကွာ'

'ဟာ... ခင်ဗျားကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ'

'ဟင်... မင်း... မင်းဘယ်လိုဘယ်လို့... ဒီကိုရောက်လာ

တာလဲကွ'

'ဒီလိုပေါဗျာ'

'တွေ့တယ်မဟုတ်လား... မဒီ... ဒါကိုယုံရဲဘော်ကြီး စဝ်ရန်
နိုင်လေ၊ မင်းကို ငါပြောနေသားပဲ ရောက်လာမှာပဲလို့ ငါပြောတာ
ယုံပြီမဟုတ်လား'

'အောင်မယ် ခုမှ ဦးမွေးကြီးက ပြောရဲတာကို... ခုနတော့
သရဲကြောက်တယ်ဆို'

'ဟဲ ဟဲ... ရုတ်တရက်မို့ပေါ့ဗျာ'

'ကဲ... တော်ကြပါတော့ကွာ... မွေးကြီး'

'ဟေ'

'ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာလဲဗျ'

'ဪ... ဒါ မင်းစောင့်ခိုင်းတဲ့ မစ်အေရှရဲ့ တတိယအလှ

မယ် မဒီငြိမ်းချမ်းလေတာ'

'ဪ... ဟုတ်လား။ ကဲ... မင်းတို့ ပါလာပုံပြောစမ်းပါဦး'

'ဒီလိုကွ'

မွှေးကြီးသည် သူ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် မော်တော်စက်နှိုးသံကြီး ထွက်ပေါ်လာပြီး မြစ်ဆိပ်မှ တဘုတ်ဘုတ်နှင့် မောင်းခတ်သွားလေပြီဖြစ်၏။

မြစ်ပြင်တွင်လည်း လှေသင်္ဘောဟူ၍ တစ်စင်းတစ်လေသာ ရှိ၏။ လှေကလေး တချို့မှာ မီးကလေးမှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် သွားလာနေကြ၏။

မော်တော်ကြီးမှာ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မြစ်ပြင်ကို ထိုးခွဲကာ အနောက်မှ အရှေ့သို့ ရေဆန်ကို ဖောက်၍ မောင်းနှင်နေ၏။

မဒီငြိမ်းချမ်းမှာ အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်နေ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် သူ့ကို အားပေးစကားပြောရင်း စက်ခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

မော်တော်ကြီးမှာ နှစ်ထပ်မော်တော်ကြီးဖြစ်ပြီး အောက်ထပ်တွင် စက်ပစ္စည်းအဟောင်းများ၊ ကြိုးခွေများနှင့် ရုပ်ထွေးမွရွနေ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် စိုင်းနွတ်၏ အဆက်အသွယ်ကို စောင့်စားမနေနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့်လည်း မော်တော်ဘေးဘောင်တွင် တစ်ဆင်ထားသော မှန်ဝိုင်းကို ခါးတိုကလေးနှင့် ကန့်လန့်ဖွင့်လိုက်၏။

အပေါက်က လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်နိုင်သည်မို့ မွှေးကြီးကို အကြောင်းကြားလိုက်၏။

'ဘာလဲစစ်'

'ဒီမှာတွေ့လား'

'ဟင်... မင်းဖောက်ထားတာလား'

'ဟုတ်တယ်'

'ရေတွေ ဝင်လာပါဦးမယ်ကွာ'

'မဝင်နိုင်ပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ဒီအပေါက်ကနေ ဖောက်ထွက်ကြဖို့'

'ဖြစ်ပါ့မလား'

'ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ... အပေါ်မှာ စိုင်းနွတ်လဲရှိတာပဲဟာ'

'ဒါဆိုလဲထွက်လေ'

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ့ဖောက်ထားသော မှန်ပေါက်ထဲမှ ကိုယ်လုံးကို လျှောထိုးထွက်လိုက်ရာ၊ အပြင်သို့ရောက်ရှိလာ၏။ ရေပြင်က တစ်တောင်သာသာတွင် စီးဆင်းနေ၏။

အပြင်ရောက်သည်နှင့် မော်တော်ကုန်းဘောင်ကို ကုတ်တွယ်ရင်း ဘောကြီးကိုဆွဲပြီး ပြည်းပြည်းချင်းတွယ်တက်ခဲ့၏။ အပေါ်ရောက်လာသည်နှင့် အသံဗလံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

စင်စစ်မော်တော်က သံဘောင်အလတ်စားအရွယ်ခန့်ရှိပေရာ အလျားရှည်လှ၏။ စစ်ရန်နိုင်နှင့် မွှေးကြီးသည် ဘောကြီးကို တွယ်ရင်း

သတိနှင့် တက်ခဲ့ကြရာ မော်တော်ပိုင်ဦးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

နှစ်ဦးစလုံးမော်တော်ဘောင်ကို ထွယ်ရင်း ခေါင်းပြု၍ ကြည့်လိုက်၏။ လက်နက်ကိုင် လူဆိုးနှစ်ဦး၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အရက်ပိုင်းဖွဲ့နေ၏။ သူတို့နောက်ကျောတွင် လူတစ်ရပ်စာခန့်ရှိသော သေတ္တာကြီးများကို ထပ်၍ ဓင်ထား၏။

မွှေးကြီးသည် ပဲပိုင်းတွင် ခွေထားသော ကြိုးခွေကို ဆကြည့်လိုက်၏။ စစ်ရန်နိုင်မှာ မွှေးကြီးလုပ်ရပ်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မွှေးကြီးသည် လက်ထဲမှ ကြိုးကို အရှိန်ယူကာ လူဆိုးနှစ်ဦးထံသို့ ပစ်ထည့်လိုက်၏။ ကြိုးအဆုံးတွင် ကွင်းကြီးလုပ်ထားပြီး လျော့နိုင်တင်းနိုင်အောင် ချည်ထား၏။

ကြိုးကွင်းကြီးသည် လူဆိုးနှစ်ဦးရှိရာသို့ ဝှစ်ခန့် ဖျံဝဲရောက်ရှိသွားကာ နှစ်ဦးစလုံး၏ လည်တိုင်ကို ချိတ်မိသွား၏။

ရုတ်တရက်မို့ နှစ်ဦးစလုံး ကြောင်စီစီဖြစ်သွား၏။ ထိုခိုမွှေးကြီးသည် ကြိုးကို တအားဆောင်ဆွဲလိုက်ရာ ကြိုးထုံးမှာ တင်းခဲဖြစ်သွားပြီး လူနှစ်ဦးခမျာမှာလည်း အရှင်လတ်လတ် လည်တိုင်ကို ကြိုးနှင့်ချည်နှောင်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

နှစ်ဦးစလုံး အသံမထွက်နိုင်ကြ။ 'ဘူး' 'အစ်' နှင့် ရုန်းကန်နေဆဲ။ ကြိုးကို တစ်ရှိန်ထိုးဆွဲချလိုက်၏။ လူဆိုးနှစ်ဦးစလုံး သူတို့အနီး သို့ ဒလိမ့်ကောက်ကွေးရောက်ရှိလာရာ၊ မွှေးကြီးနှင့် စစ်ရန်နိုင်တို့ နှစ်ဦး သည် လူဆိုးများကို ချီမကာ မြစ်ထဲပစ်ချလိုက်လေ၏။

လူဆိုးနှစ်ဦး ရှင်းလင်းသွားသည်နှင့် စစ်ရန်နိုင်တို့ နှစ်ဦးသေတ္တာကြီးများကို အကွယ်အကာပြု၍ တက်ခဲ့ကြ၏။

ခုထိတော့ အန္တရာယ်ကင်းနေဆဲပင်။ စစ်ရန်နိုင်သည် သေတ္တာတစ်လုံးပေါ် အရောက်တွင် အဖုံးကို ဆွဲဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်၏။

အထဲတွင် ပလပ်စတစ်အနက်ကြီးနှင့် ထုပ်ထားသော အရာကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခါးနှင့်ခွဲပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

'ဟင်... မိန်းကလေးအလောင်းတွေပါလား'

မြင်ကွင်းက ရှုပ်ဖွယ်ပင်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒဏ်ရာတွေ မှနေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် စစ်ရန်နိုင် စိတ်မတောင်းဖြစ်သွား၏။

နောက်ဆုံး သေတ္တာကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး မော်တော်ဦးခန်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း ကပ်ခဲ့၏။ ခေါင်းတိုင်နအေးရီ စားပွဲပေါ်တွင် လူသုံးဦးထိုင်နေ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် မွှေးကြီးကို အချက်ပြလိုက်ကာ မွှေးကြီးက လူရိပ်ပြုပြီး ပဲပိုင်းကို ပြောပြလိုက်၏။

'ဘယ်သူလဲဗေ့'

'ဟိတ်ကောင် မြဝင် သွားကြည့်စမ်းကွာ'

'ဟုတ်ကဲ့'

မြဝင်သည် ပဲပိုင်းမှာ လူရိပ်မြင်လိုက်ရသဖြင့် သေနက်ကို အသင့်အနေအထားချိန်ကာ လျှောက်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် စားပွဲပေါ်တွင် လူနှစ်ဦးကျောခိုင်းထိုင်ကာ အရက်သောက်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မွေးကြီးတစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ့ကို မြင်သည်နှင့် လက်မထောင်ပြုလိုက်၏။

နှစ်ဦးစလုံးစားပွဲပေါ်မှ လူနှစ်ဦးကို အပြတ်ရှင်းရန် အချွတ်ပြုလိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် စားပွဲအနီးသို့ ခြေလှမ်းဖော့ပြီး အပြေးကပ်ကာ ထိုင်နေသူ နှစ်ဦးကို တစ်ယောက်တစ်ချက်စီ ရိုက်ချလိုက်၏။

ဒုတ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ လူဆိုးနှစ်ဦးစလုံး ခွေကျသွား၏။ ထိုအခါ ဖျပ်ခနဲ ကောက်ပွေ့ကာ မြစ်ထဲပစ်ချလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့အနီးသို့ လူတစ်ဦး လှစ်ခနဲ ရောက်ရှိလာ၏။

‘စိုင်းနွတ်’

‘ဟုတ်တယ် စင်’

‘ဘယ်လို အခြေအနေလဲ’

‘အောက်ထပ် ညှော်ခန်းထဲမှာ အစည်းအဝေးလုပ်နေကြတယ်’

‘ဟုတ်လား.. ဒါဆို ဆင်းမလား’

‘ဆင်းလေ’

သူတို့ သုံးဦး ပေါင်းမိသွား၏။ စိုင်းနွတ်သည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်လျှောက်ခဲ့ပြီး အောက်ထပ်ညှော်ခန်းသို့ ဆင်းသည့်လှေကားလေး အတိုင်း ဆင်းခဲ့ကြ၏။

ခြေသံလှုပ်ထားပြီး ဆင်းခဲ့ကြရာ စားပွဲခုံတန်းရှည်ကြီးကို မြင်လိုက်ရ၏။ စားပွဲဘေးတွင် လူငါးဦးထိုင်နေပြီး အလယ်တည့်တည့်

တွင် အမျိုးသမီးကလေး ထိုင်နေ၏။ ဝိုးတဝါးမို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိ။

လှေကားအလယ်ဆင့်အရောက်တွင် မျက်နှာကျက်တွင် ဆွဲထားသော မီးဆိုင်းကြီးကိုမြင်လိုက်ရ၏။ ပြီး ယင်းကြီးနှင့် ယှဉ်၍ သံမဏိကြီးကြီးတစ်ခု သွယ်တန်းထားတာပါ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စစ်ရန်နိုင်သည် ယင်းကြီးကြီးကို တွဲလွဲခိုပြီးဝင်ခဲ့၏။

စားပွဲပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသော လူတစ်စုမှာ ဖြူဖြူအမှုန်ထုပ်ကလေးများကို ပစ္စည်းအစုံလင်နှင့် သည်းကြီးမဲကြီး စစ်ဆေးနေကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် စစ်ရန်နိုင်သည် ကြီးကို တွဲလွဲခိုရင်း တရွေ့ရွေ့တိုးရွေ့ခဲ့ရာ စားပွဲခုံအလည်တည့်တည့်သို့ရောက်လာ၏။

ထိုအခါ ခါးကြားမှ သေနတ်ကို လက်တစ်ဘက်က ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး စားပွဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

‘ဝုန်း’

‘ဟာ.. ဘာကြီးလဲဟ’

‘အောင်မယ်လေး’

‘အို’

အားလုံးအံ့အားသင့်ပြီး ကြက်သေသေနေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် စစ်ရန်နိုင်သည် လက်ထဲမှ သေနတ်နှင့် အမျိုးသမီးငယ်ကို ထိုးချိန်လိုက်၏။

'မလှုပ်နဲ့... လှုပ်တာနဲ့ အပစ်ပဲ'

'ဟင်... ရှင်... ရှင်'

'ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့ သက်ဖွဲ့ငဲ့ကိုး'

'ဪ... စုံထောက်ကြီးကိုး'

'ဟုတ်ပါဗျာ... ဉာဏ်များမယ်တော့ မကြံ့နဲ့နော်... ကျုပ်
လက်ထဲက သေနတ်က ကလေးကစားစရာမဟုတ်ဘူးဗျ'

'ဟုတ်လား... ဟင်း... ဟင်း'

သက်ဖွဲ့ငဲ့သည် စစ်ရန်နိုင်ကို ကြည့်ရင်း တဟင်းဟင်း ရယ်
နေ၏။ စုံနဘေးတွင် ထိုင်နေကြသော လူထွားကြီးများမှာ သူတို့နှစ်ဦး
၏ အဖြစ်ကို ကြောင်စိစိကြည့်နေကြ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် လူထွားကြီးများကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
အံ့အားသင့်သွား၏။ မျက်နှာပေါ်တွင် အနီအပြာအဝါစသော ကာလာ
ရောင်များခြယ်သထား၏။

နှုတ်ခမ်းနီကိုလည်း ရဲနေအောင်ဆိုးထား၏။ စစ်ရန်နိုင်မှာ
သူတို့အသွင်ကို ကြည့်ပြီးစိတ်ထဲတွင် ရယ်ချင်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ပုန်းအောင်းနေသော
မွှေးကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ စားပွဲနားရောက်သည်နှင့် အံ့အား
သင့်သွား၏။

'ဟာ... အယ်လိုဟာကြီးတွေလဲ'

'မပြောတတ်ပါဘူး'

'ဪ... ရှင်တို့က လက်ဦးမူယူထားတာကိုး'

'မလှုပ်နဲ့ သက်ဖွဲ့ငဲ့... မင်း ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ
သိတယ်... ထစမ်း'

'အို... ဘာလုပ်ဖို့လဲ'

'ထစမ်းဆိုကွာ... ကဲ... တိုကောင်တွေပါထ'

'ဟင်... ဟုတ်... ဟုတ်ကွ'

လူထွားကြီးငါးဦးမှာလည်း တုန်တုန်မင်ယင်နှင့် ထလိုက်၏။

မွှေးကြီးသည် လူထွားကြီးငါးဦးကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်ပစ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ရယ်မောသံကြီးနှင့်အတူ အော်ဟစ်သံကို
ကြားလိုက်ရအပြင် စစ်ရန်နိုင်တို့ နှစ်ဦး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

'ဟာ'

'ဟင်'

'ဦးတိုးမော်'

'ဟုတ်ပါတယ်... စုံထောက်ကြီးရယ်... ကျွန်တော် တိုးမော်ပါ'

'ခင်... ခင်ဗျာ... လက်ထဲက ကောင်မလေးကို လွတ်လိုက်
ပါဗျာ... ဒီကိစ္စ သူနဲ့ဘာမှမပတ်သက်ဘူးဗျ'

'အို... ဘာလို့ လွတ်ရမှာလဲဗျ... ဟဲ... ဟဲ'

စစ်ရန်နိုင်ရော မွှေးကြီးပါဦးနှောက်စားသွား၏။ ဦးတိုးမော်
မှာ ယခုတော့ အကောင်းပကတိလူသားအသွင်ပင်။ ပြီးတော့ သူ
ရင်ခွင်ထဲတွင် မဒိငြိမ်းချမ်းရောက်ရှိနေ၏။

ကောင်မလေးမှာ တဟင်ဟင်နှင့် ငိုရှိုက်နေ၏။ ဦးတိုးမော်၏ လက်ထဲမှ ရွှေရောင်သေနတ်ကလေးက မဒီငြိမ်းချမ်း၏ လည်တိုင်ကို ထောက်ထား၏။

ဦးတိုးမော်သည် သူတို့နှစ်ဦးကို ပြုံးစရာနှင့် ကြည့်ရင်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။

‘ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုတ်စမ်း’

ဦးတိုးမော်သည် မဒီငြိမ်းချမ်းကို ချုပ်နှောင်ရင်းရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာ၏။ မွှေးကြီးတို့နှစ်ဦးမှာ အခြေအနေကို ကြည့်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် စားပွဲထိပ်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော သက်ဖူးငုံက တဟင်းဟင်းနှင့် ရယ်မောလိုက်၏။

‘ဘယ်လိုလဲ စုံထောက်ကြီးတို့ရဲ့... ရှင်တို့ကို ရှင်တို့ လည်လှပြီအောင်းမေ့နေကြတာ... ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်ကြသေးလဲ... ဟင်းဟင်း... သက်ဖူးငုံတို့ကို ရှင်တို့က လျှော့တွက်တာကိုး... ဟင်းဟင်း... ခုတော့ ရှင်တို့ဘာလုပ်နိုင်သေးလဲ’

သက်ဖူးငုံ၏ အပြုံးကား ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသော လူထွားကြီးငါးဦးမှာလည်း စစ်ရန်နိုင်တို့ လူစုကို သေနတ်များနှင့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ် ဦးတိုးမော်က သက်ဖူးငုံကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘သက်ဖူး’

‘ရှင်’

‘ကိုကိုကြီးဆီ ဖုန်းဆက်... ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး ဖြစ်နိုင်ရင် အမြန်ဆုံး စီစဉ်စမ်းကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သက်ဖူးငုံသည် သူ့ဆလင်းဘက်အိတ်ကလေးထဲမှ ဆယ်လူလာ ဖုန်းကို ထုတ်ကာ နံပါတ်ကလေးတွေ တထောက်ထောက်နှိပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် လေသံတိုးတိုးနှင့်ပြောလိုက်၏။

စစ်ရန်နိုင်တို့ လူစုမှာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် သက်ဖူးငုံက ဦးတိုးမော်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘ခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်တဲ့’

‘ဟင်း... ဒါဆိုအတော်ပဲ... ဒီလူတွေရောက်လာတာ... တို့လုပ်ငန်းအတွက် အနှောက်အယှက်ဖြစ်တယ်ကွ... ကဲ... ဟေ့ကောင်နုစိန်’

‘ဗျာ... ဆရာကြီး’

‘အဲဒီကောင် သုံးကောင်ကို လက်ပြန်ကြိုတုတ်ကွာ... ပြီးတော့ ကပ်မိုင်းပါ ချည်ထားလိုက်’

‘အိုကေ... ဆရာကြီး’

အသားမည်းမည်းနှင့် လူထွားကြီးက သူတို့အနားကပ်လာကာ သုံးယောက်စလုံးကို မနီလာကြီးနှင့် ပူးချည်နှောင်လိုက်၏။

ထို့နောက် မီးနီကလေးပွင့်ချည်ပိတ်ချည်နှင့် နံပါတ်ကလေး

၁၉၆ ဇော်ထက်အောင်

တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲနေသော ကပ်မိုင်းခလုတ်ကို နှိပ်ကာ စပ်ရန်နိုင်တို့ သုံးဦးကြားတွင် တပ်ထားလိုက်၏။

'ပြီးပြီ ဆရာကြီး'

'ဟုတ်လား... ဒါဆို တို့အပေါ်တက်ကြစို့'

ဦးတိုးမော်တို့လူစုသည် မော်တော်ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားကြ၏။ စပ်ရန်နိုင်တို့ လူစုမှာ လှေကားပေါ်သို့ တခုနီးစုနီး ပြေးတက်သွားသော ဦးတိုးမော်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

သတို့အပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်နှင့် စပ်ရန်နိုင်သည် ခေါင်းကို ခြေဖျားအထိ ငုံ့လိုက်ကာ ခြေသလုံးကြားတွင် ဝှက်ထားသော ခါးတိုကလေးကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်၍ ထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပါးစပ်ထဲ ခါးပါလာသည်နှင့် ခါးကိုသူတို့သုံးယောက်ကြားပစ်ချလိုက်ပြီး အောက်မှ လက်နှင့်ဖမ်းထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ခါးတိုကလေးဖြင့် မနီလာကြီးကို ကြိတ်လှီးလိုက်၏။ ကြီးမှာ ကြီးသေးလေးများကို စုကျစ်ထားသဖြင့် မြည်းပြည်းခြင်းလှီးဖြတ်ရလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် တဝေါဝေါနှင့် မြည်သံကြားလိုက်ရ၏။

'ဟာ... ဟတ်စကီး အသံကြီးပါလားကွ'

'ဟိုကောင်တွေ... လစ်ကြတော့မယ်နဲ့ တူတယ် မြန်မြန်'

လုပ်ကွ'

'အေးပါကွ'

စပ်ရန်နိုင် နှင့် တေရီရဲမြား

စပ်ရန်နိုင်သည် လက်ထဲမှ ခါးကလေးဖြင့် ကြိတ်လှီးရာ နောက်ဆုံး ထောက်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ လက်မှကြီးကလေး ပြုတ်ထွက်သွား၏။

ထိုအခါ ကပ်မိုင်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ အမှတ်တစ်ဆယ်ကို ညွှန်ပြနေ၏။ စပ်ရန်နိုင်သည် ကပ်မိုင်းကို အမြန်ထုတ်လိုက်ပြီး ပူးတွဲ ချည်နှောင်ထားသော ဝါယာကြိုးနှစ်ချောင်းကို ခါးနှင့်ဖြတ်ချလိုက်၏။

ထောက်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ အနီရောင်မီးလုံးကလေးမှာ ပိတ်သွား၏။ ထိုအခါ မွှေးကြီးနှင့် စိုင်းနွတ်တို့လက်မှ ကြိုးကို အမြန် ဆုံးဖြတ်တောက်လိုက်၏။

'ဟာ... နီးနေပြီကွ'

'ပြီးပါပြီကွာ'

လက်မှ ကြိုးများပြေသွားသည်နှင့် သူတို့သုံးဦးလှေကားအတိုင်း သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်းတက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် မြစ်မြင်၏ အရှေ့ဘက်မှ နေ၍ မီးရောင်တစ်လက်လက်နှင့် ဟတ်စကီးယာဉ်ကြီး ပျံသန်းလာပေရာ၊ မော်တော်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

စပ်ရန်နိုင်တို့ သုံးဦး သေတ္တာကြီးများ ကွယ်ကာ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးပေါ်မှ ကြိုးလှေကားချပေးလာရာ ဦးတိုးမော်တို့ လူစုတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်

တက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာတွင် ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ လူစုံတက်စုံရောက်ရှိသွားသဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးသည် မော်တော်နှင့်ဝေးရာသို့ ပျံသန်းဖို့ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် သေတ္တာကြီးနောက်တွင် ပုန်းကွယ်နေသော စစ်ရန်နိုင်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးပေါ်မှ ချထားသော ကြိုးလှေကားကို ခုန်၍ ဆွဲလိုက်ပြီး တစ်ထစ်ခြင်း လျင်မြန်စွာ တက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှာ တဝေါဝေါမြည်သံနှင့် ကောင်းကင်ယံပေါ်သို့ ပျံတက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

စစ်ရန်နိုင်သည် ကြိုးလှေကားအတိုင်း လျင်မြန်စွာ တက်ခဲ့ပေရာ နောက်ဆုံးတွင် ရဟတ်ယာဉ် အောက်ဘက်ရှိ သံမဏိဘီးခေါက်ကြီးကို ခိုမိသွား၏။

ထိုအချိန်တွင် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှာ မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်ကာ တဝေါဝေါမောင်းထွက်လာ၏။ ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေ၏။

ဟတ်စကီးကြီးမှ စလိုက်မီးကလည်း လင်းထိန်နေ၏။ လေထူကလည်း တဝှူးတဝှူးနှင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေ၏။ စစ်ရန်နိုင်မှာ ဘီးဒေါက်ကို အမိအရခိုတွယ်ရင်း လိုက်ခဲ့၏။

ထိုစဉ် လက်မှ ရာဒီယိုနာရီ၏ စကားပြောစက်ကို ဖွင့်ကာ မွှေးကြီးတို့နှင့် ရောက်ရှိနေသည်နေရာဒေသကိုလည်း ဆက်သွယ်လိုက်၏။

တစ်နာရီနီးပါးခန့် အကြာတွင် ပင်လယ်ဝသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် လေတဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသည့်ကြားမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ပင်လယ်ဝတွင် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးတစ်စင်း မီးရောင်တလင်းလင်း တထိန်ထိန်နှင့် တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုစဉ် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းအောက်သို့ နိမ့်ဆင်းလာ၏။

သင်္ဘောကြီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်မှလည်း အချက်ပြမီးထိုးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အခြေအနေကို ဆယ်မိနစ်ခန့်စောင့်ဆိုင်းအကဲခတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဆင်းရန် စက်သံပါလျော့လာ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် သင်္ဘောကြီး၏ အနီးတစ်ဝိုက်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ မြစ်ပြင်တွင် လှေသင်္ဘောများ သွားလာနေသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်ဘီးခေါက်ပေါ်မှနေ၍ ပင်လယ်ထဲသို့ ဖျပ်ခနဲ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှာ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တဝေါဝေါထိုးဆင်းလာပြီဖြစ်၏။

ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဆလိုက်မီးတွေကလည်း ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကို ထိုးထား၏။ သို့နှင့်ရဟတ်ယာဉ်ကြီးသည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းခြင်း ဆင်းသက်သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် စစ်ရန်နိုင်သည် ပင်လယ်ထဲတွင် လက်ပစ်ကူး

ရင်း သင်္ဘောကြီးအနားသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ရေထဲတွင် အသည်း အသန်ကူးခတ်ခဲ့ရသဖြင့် မောဟိုက်နေသော်လည်း၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို ဂရုမပြုအား။

သင်္ဘောကြီးဦးပိုင်းသို့ ကူးခတ်ခဲ့ပြီး ရေထဲသို့ ချထားသည့် ကျောက်ဆူးသံမဏိကြီးကြီးအတိုင်း တွယ်၍ တက်ခဲ့၏။

သင်္ဘောကြီးမှာ သုံးထပ်သင်္ဘောကြီးဖြစ်ပြီး၊ အခိုင်အမာ ဆောက်လုပ်ထားပေသည်။ စစ်ရန်နိုင်သည် သံမဏိကြီးကြီးကို ကိုင်တွယ်၍ တက်ခဲ့ရာ သင်္ဘောစက်ခန်းအထပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထို့အခါ ကုန်းဘောင်ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ကူးရင်း အရေးပေါ်ထွက်ပေါက်တံခါးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

တံခါးကို အသေပိတ်ထားသည် မဟုတ်သဖြင့် သံမဏိလက်ကိုင်ကွင်းကို လှည့်၍ ဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲသို့ ဖျင်မြန်စွာ ဝင်လိုက်၏။ ထို့နောက် တံခါးကို အသေအချာပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ရေထွေအပန်း ဖြေလိုက်၏။ ထိုစဉ် ရာဒီစကားပြောစက်ကလေးနှင့် ဖွေးကြီးတို့ကို အဆက်အသွယ်လုပ်လိုက်ပြီး သင်္ဘောကြီးရှိမည်နေရာကိုပါ အသေးစိတ်ပြောကြားလိုက်၏။

ထို့နောက် အရေးပေါ်ထွက်သည့် လမ်းကလေးအတိုင်း ဝင်ခဲ့ရာ သင်္ဘောအင်ဂျင်ဂက်ကြီးများထားသည့် အခန်းထဲ သို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။

အခန်းတစ်ခုလုံး စက်သံနှင့် ဆူညံနေ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည်

အင်ဂျင်ပိုက်ကြီးများအောက်မှ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ ဝင်ခဲ့ပြီး သင်္ဘောဝမ်းပိုက်ပိုင်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

အလုပ်သမား သုံးလေးဦးမှာ တိုင်ကီကြီးတစ်လုံးထဲမှ အင်ဂျင်ဆီများကို ထုတ်ယူရင်း စကားတပြောပြောနှင့်လုပ်နေကြ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် သူတို့လူစုကို ရှောင်ရှားရင်း ရှေ့သို့ ဆက်၍ လျှောက်ခဲ့ရာ သံမဏိလှေကားကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လှေကားကြီးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် တက်ခဲ့လေ၏။

သက်တရားကိုလည်း လက်လွှတ်မခံ၊ မျက်စိဖွင့် နားဖွင့်ဖြင့် တက်ခဲ့ပေရာ၊ သင်္ဘောကြီး၏ ဒုတိယအထပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သင်္ဘောကြီး၏ တည်ဆောက်ထားပုံမှာ အံ့အားသင့်ဖွယ်ရာပင်။ စားသောက်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ နားနေခန်း စသည်ဖြင့် ခန်းမကြီးတွေ တည်ဆောက်ထားပြီး လူသူစည်ကားနေ၏။

ထိုအချိန် လှေကားအတိုင်း တက်လာသော သင်္ဘောဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စက်ခန်းနောက်ထဲခါးတွင် ဝင်နေလိုက်၏။ သင်္ဘောအမှုထမ်းသည် စစ်ရန်နိုင် ပုန်းအောင်းနေသည့် အခန်းထဲသို့တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ဝင်လာလေရာ၊ ဒုတ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ခွေလဲသွားလေတော့၏။

စစ်ရန်နိုင်မှာ သူ့ လက်စ လက်နက်ကို သူယုံ၏။ ဝင်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ညာဘက်ပခုံးကို ဖြတ်ပြီး လက်ဝါးစောင်းနှင့် ခတ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

လဲကျနေသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်နိုင်တော့ပေ။ ထိုအခါ သူ့ဆီမှ အဝတ်အစားနှင့် ဘောင်းဘီများကို ချွတ်ကာ အမြန်ဆုံး လဲလိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် သူ့ကက်ဦးထုပ်အပြာရောင်ကို ခပ်ငိုက် ငိုက်ဆောင်းပြီးအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သင်္ဘောကြီး၏ ဒုတိယထပ်မှာနိုင်ငံခြားသားများက လူမျိုး စုံလှ၏။ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်နှင့် သွားလာနေကြ၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် အခန်းကြီးများ အပြင်ဘက်ရှိ ကုန်းပတ်လမ်း ကလေးအတိုင်းလျှောက်ခဲ့ရင်း မှန်အတွင်းဘက်ရှိ လူများကို အကဲ ခတ်လိုက်၏။

အချို့မှာ စားပွဲများတွင် စုဝေးထိုင်ကာ စားသောက်နေကြ သလို၊ အချို့မှာလည်း ကခုန်ပျော်ပါးနေကြ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် တစ် ခန်းပြီးတစ်ခန်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရင်း ဦးတိုးမော်တို့ လူစုကို ရှာလိုက်၏။

တစ်ယောက်တစ်လေမျှ မတွေ့ရသည်မို့ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်သည့်လှေကားအနားရောက်သွား၏။ ထိုစဉ် လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ့အံ့အားသင့်သွား၏။

ထိုသူမှာ အခြားတော့ မဟုတ်ပါချေ။ ဦးတိုးမော်တို့ အဖွဲ့ ထဲမှ လူထွားကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်သို့ လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာသည့် လူထွားကြီးကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် လှေကားအနောက် ဘက်သို့ ပြေးကပ်လိုက်၏။

လူထွားကြီးကတော့ ဒုတိယထပ်ရောက်သည်နှင့် သင်္ဘောကြီး

၏ ရေအိမ်ထဲဝင်သွားလေသည်။ စစ်ရန်နိုင်သည် လူထွားကြီး ဝင် သွားသော ရေအိမ်ထဲသို့ လိုက်ခဲ့၏။

ရေအိမ်တံခါးကို အသေပိတ်လိုက်ပြီး အထဲသို့ တစ်လှမ်းခွင်း ဝင်ခဲ့၏။ အထဲတွင် အညစ်ကြေးစွန့်သူ ရှင်းနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် အခန်းတစ်ခန်းထဲဝင်၍ ကပ်နေလိုက်၏။ တံခါးပွင့်၍ ထွက် လာသူမှာ လူထွားကြီးပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် လက်ဆေးအင်တုံတွင် လက်တွေ့၊ မျက်နှာတွေ့ ဆေးကြောနေ၏။

ထိုစဉ် အခန်းထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေသော စစ်ရန်နိုင်သည် အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာပြီး လူထွားကြီး၏ ဇက်ပိုးကို နောက်ကျောမှ သေနတ်ခင်နှင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

'ဝှစ်'

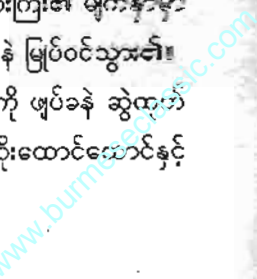
'ဒုတ်. . . ဖြောင်း'

'ဝှမ်း'

'အောင်မယ်လေး'

ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်လှသည်မို့ လူထွားကြီး၏ မျက်နှာမှာ အင်တုံအနောက်ဘက်ရှိ မှန်ချပ်ကြီးထဲသို့ ဝှမ်းခနဲ မြုပ်ဝင်သွား၏။

စစ်ရန်နိုင်သည် လူထွားကြီး၏ ဂုတ်ပိုးကို ဖျပ်ခနဲ ဆွဲထုတ် လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မှန်စကြီးများ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် စိုက်ဝင်နေ၏။

'ဟင်... မင်း... မင်း... စစ်... စစ်ရန်နိုင်'

'ဟုတ်တယ်... မလှုပ်နဲ့နော်... ကျုပ်သေနတ်က လူရွေးတာ
မဟုတ်ဘူး'

'မင်း... မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ'

'ကျုပ်မေးတာဖြေစမ်း'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဖြေပါ့မယ်'

လူထွားကြီးမှာ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေ၏။
မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း သွေးတွေက စီးကျနေ၏။ ဆေးမှင်ကြောင်
တွေကို မျက်နှာအနံ့အပြားထိုးထားသဖြင့် သရဲသဘက်ကြီးအလား
ထင်ရ၏။

'ဟေ့ကောင်... တိုးမော်တို့ အပေါ်ထပ်မှာလား'

'ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

'ဘယ်အခန်းလဲ ပြောစမ်း'

'ဟို... ဟို'

'ပြောလေကွာ'

'အခန်းနံပါတ် သုံး ပါ ခင်ဗျာ'

'သေချာတယ်နော်'

'သေချာပါတယ်ဗျာ'

'ကဲဒါဆိုရင်... မင်းအနားယူဦးကွာ'

'ဝှစ်'

'ခေါက်'

'အောင်မလေး'

စစ်ရန်နိုင်သည် လူထွားကြီး၏ ချိုစောင်းကို သေနတ်ဒင်နှင့်
ခပ်ပြင်းပြင်း ဖြတ်ဖိုက်လိုက်ရာ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေကျသွား၏။ ထို
အခါ လူထွားကြီး၏ ခြေနှစ်ချောင်းကို ဆွဲ၍ ရေအိမ်ခန်းတစ်ခန်းထဲ
ထိုးထည့်လိုက်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကြေမ့နေသော အင်္ကျီများကို ဆွဲဆန်ရင်း ခေါင်း
ပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းကာ ရေအိမ်ခန်းကြီးထဲမှ တံခါး
ဖွင့်ထွက်ခဲ့၏။

အပြင်ဘက်မှာတော့ နိုင်ငံခြားသား သုံးလေးဦးက မျက်နှာ
ရှုံ့မဲ့ရှုံ့မဲ့နှင့် စောင့်မျှော်နေကြ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် သူတို့ကို ပခုံးတွန့်
ပြလိုက်ပြီး လှေကားဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

အခုထိတော့ အခြေအနေက ကောင်းနေဆဲ။ ထို့ကြောင့်
လှေကားအတိုင်းခပ်တည်တည်နှင့်တက်ခဲ့ရာ သင်္ဘောကြီး၏ အပေါ်
ဆုံးထပ်သို့ရောက်ရှိလာ၏။

လူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စသာကုန်းပတ်လမ်းပေါ်တွင်
ရပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရ၏။ စစ်ရန်နိုင်သည် အခန်းများဘက်သို့ ခပ်
တည်တည်နှင့်လျှောက်ခဲ့ရင်း အခန်းတွေထဲကို ကြည့်လိုက်၏။

အခန်းနံပါတ်သုံးအရောက်တွင် ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်
ဆောင်းရင်း ကာထားသော မှန်အတွင်းပိုင်းကို ကြည့်လိုက်၏။

၂၀၆ ဧဝံထက်အောင်

ကျောက်စားပွဲကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ဦးတိုးမော်တို့ လူစု အကျ အနထိုင်နေကြ၏။ စားပွဲပေါ်တွင်လည်း ဘိန်းဖြူထုပ်များ၊ ငွေစက္ကူများ၊ အရက်ပုလင်းများ တင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဦးတိုးမော်မှာ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အောင်မြင်သူကြီးလုပ် နေ၏။ သူ့ညာဘက်နံဘေးတွင် ရုပ်ချင်းဆင်လှသော လူကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေ၏။

သူ၏ ဘယ်ဘက်တွင်တော့ သက်ဖူးငုံတစ်ယောက် ဘီယာ ခွက်ကို ဖိမ်ခဲသောက်နေတာ မြင်လိုက်ရ၏။ စပ်ရန်နိုင်သည် အခန်း ထဲမှ လူများကို ကြည့်ရင်းအခြေအနေကို တွက်ချက်လိုက်၏။

အားလုံး လူခုနှစ်ယောက်၊ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ပျော်ပါးနေကြ ၏။

ထိုအချိန်တွင် စပ်ရန်နိုင်သည် အခန်းတံခါးလက်ကိုင်ဘုတ် အသာလှည့်ဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဖျပ်ခနဲ ဝင်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့လူစုစုရရှိရာ ကျောက်စားပွဲကြီးဆီသို့ ကစ်လှမ်း ချင်း လျှောက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ် ဦးတိုးမော်က သူ့ကို သင်္ဘောအမှုထမ်း အထင်နှင့် လှမ်းအော်လိုက်၏။

'ဟေ့ . . . ဘီယာနှစ်ကတ်လောက် ထပ်ပြီးယူခဲ့ဦးလေကွာ'

'ဟုတ်ကဲ့'

အသံဖျက်ပြောလိုက်ရင်း အခန်းထောင့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် ၏။ ဘီယာကတ်တွေ အထပ်လိုက် တွေ့သဖြင့် ကတ်တစ်ကတ်

စပ်ရန်နိုင် နှင့် ကေရီရဲမြား

ပခုံး ပေါ်ထမ်းတင်လိုက်ပြီး စာပွဲကြီးအနားသို့ လျှောက်ခဲ့၏။

'အလယ်မှာချဟေ့'

'သောက်ကြကွာ . . . ဒါ . . . ငါတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ရဲ့ အောင်ပွဲပဲကွာ . . . ငါတို့အပေါ် အထင်သေး အမြင်သေးနဲ့ လူမဆန် အောင်ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ လူတွေအပေါ် အနိုင်ရရှိခဲ့မှုပဲဟေ့'

'ဟုတ်တာပေါ့'

'သောက် . . . သောက်ကြဟေ့'

စပ်ရန်နိုင်သည် ပခုံးပေါ်ထမ်းလာသော ဘီယာကတ်ကြီးကို ကျောက်စားပွဲအလယ်သို့ ချပေးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဦးတိုးမော်၏ မျက်နှာဆီသို့ 'ဝုန်း'ခနဲ ပေါက်ချလိုက်လေ၏။

'ဝုန်း'

'ခိုင်း'

'အောင်မယ်လေး'

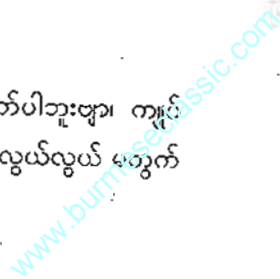
'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရှင်'

'မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ'

'ဟင်'

'ဟာ . . . စပ်ရန်နိုင်'

'ဟင်းဟင်း . . . ခင်ဗျားတို့ ပြေးလို့မလွတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ကြောင်းကို ခင်ဗျားသိသားပဲ . . . ဘယ်တော့မှ လွယ်လွယ် မတွက် ဦးတိုးမော် က . . . အားလုံးငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း'

၂၀၉ မော်ထက်အောင်

'မင်း... မင်း... မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ'

'ဘာမိုက်ရိုင်းလို့လဲ ဦးတိုးမော်ရဲ့ လူမဆန်အောင် မိုက်ရိုင်း
တာက ခင်ဗျားတို့ပဲဗျ'

'ဘာ'

'တိတ်တိတ်နေစမ်း ဦးတိုးမော်'

ဦးတိုးမော်မှာ ခုံပေါ်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝရန်းသုန်းကား
လဲကျသွား၏။ အားလုံးမှာလည်း ကြောင်စိစိဖြစ်နေ၏။ ရုတ်တရက်
ချက်ချင်ပေါ်ပေါက်လာသည့် အဖြစ်မို့ အားလုံးတိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်
နေ၏။

ထိုစဉ် ဦးတိုးမော်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလဲထလာပြီး
စင်ရန်နိုင်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

စင်ရန်နိုင်သည် တစ်ချက်ကလေးမှ အလစ်မပေးချေ။ ဦးတိုး
မော် အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကာ ညာဘက်လက်ကို လှန်ချိပြီး သေနတ်
နှင့် လည်စောင်းကို ချိန်ထား၏။

သက်ဖျင့်မှာလည်း အံအားသင့်ကြီးသင့်နေ၏။ လူထွားကြီး
လေးဦးနှင့် ဦးတိုးမော်ဘေးမှ လူကြီးမှာလည်း ထိုင်ရခန်းခိုး၊ ထရခန်းခိုး
ဖြစ်နေ၏။

'ခင်ဗျားတို့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေနော်... လှုပ်ရှားတာနဲ့ ငါ့ချ
လိုက်မှာပဲ'

'တောက်'

စစ်ရန်နိုင် နှင့် စကရီရဲမြား

၂၁၀

'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ'

ဦးတိုးမော်မှာ ဒေါသမပြယ်သေး။ တောက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ လူလေးဦး လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် အပြော ဝင်လာ၏။

'ဟာ. . မွေးကြီးတို့ပါလား'

'ဟုတ်တယ် စစ်'

'သူတို့အားလုံးကို လက်ထိပ်ခတ်ပစ်လိုက်ကွာ'

'ကား. . အေး'

ဝင်လာသူလေးဦးမှာ မွေးကြီးတို့ လူစုဖြစ်ပြီး၊ အထဲရောက် သည်နှင့် လူထွားကြီးလေးဦးနှင့် မျက်နှာစိမ်းလူကြီးကိုပါ လျင်မြန်စွာ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်၏။

စိုင်းနွတ်သည် စစ်ရန်နိုင်တို့အနားရောက်ရှိလာကာ ဦးတိုး မော်ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်၏။

သက်ဖူးငုံမှာ ရှုံ့မဲ့ရှုံ့မဲ့ဖြစ်နေ၏။

'ကဲ. . စားပွဲပေါ်က သက်သေခံပစ္စည်းတွေသိမ်းဟေ့'

'ဟုတ်ကဲ့ဆရာ'

ရဲသားနှစ်ဦးသည် ရိုင်ဖယ်ကိုပခုံးပေါ်တွင် ချိတ်လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော သက်သေခံပစ္စည်းများကို ခါတ်ငုံနီ ယူပြီး သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

ဦးတိုးမော်မှာ လက်ထိပ်တန်းလန်းနှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ထူထူ

၂၁၁ ဇော်ထက်အောင်

၏။ ထိုစဉ် စစ်ရန်နိုင်သည် သူ့အနားသို့ ရောက်လာပြီးပြောလိုက်၏။

'ကဲ. . သွားကြစို့ ဦးတိုးမော်'

'ဟင်. . ဘယ်လိုလဲဗျ'

'ဪ. . ဘယ်ကိုရမှာလဲဗျ. . တရားဥပဒေအရိပ်အောက်

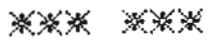
ပေါ့ဗျာ'

'ဟင်'

'ရှင်'

သက်ဖူးငုံ၏ မျက်နှာလေးမှာ ရဲတွတ်နေ၏။ စစ်ရန်နိုင်တို့ လူစုသည် ဦးတိုးမော်တို့ လူစုကို သင်္ဘောကြီးပေါ်မှ ခေါ်ထုတ်လာ ခဲ့ပြီး ပင်လယ်ပြင်တွင် ရပ်နားထားသော မော်တော်ပေါ်သို့ တင်လိုက် ကြ၏။

ထို့နောက် ပင်လယ်ပြင်အနောက်ဘက်ရှိ ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ တဝေါဝေါနှင့် ဦးတည်၍ ခုတ်မှောင်းခဲ့လေတော့၏။

၂၃၃ ဇော်ထက်အောင်

ပါတယ်ဗျာ. . ကျွန်တော်ရယ်၊ တိုးမော်ရယ်. . ပြီးတော့ သက်တော့
လို့ခေါ်တဲ့ ညီမလေးရယ်ပါ'

'ဟင်. . ဒါနဲ့ ဦးတိုးမော်ပြောတော့ သက်ဖူးငုံဟာ. . သူ့
သမီးဆို'

'ဟုတ်ကဲ့. . ညီမလေးဟာ အငယ်ဆုံး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့
ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ဟာ မိမဲ့ ဖမဲ့ ညီမငယ်လေးမို့ သမီးလေးကို
ချစ်ခဲ့ရတာပါ'

'ဪ. . ပြောပါဦး ဦးတိုးဇော်'

'ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်တော် အကုန်ပြောပါမယ်. . တကယ်တော့

ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက အရမ်းကို
ဆင်းရဲခဲ့ကြပါတယ်၊ ဇာတိကတော့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရွာကလေးတစ်ရွာ
က နေခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ. . အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့တောင် ဆယ်နှစ်
ကျော်ကျော်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမေနဲ့အဖေဟာ မြစ်ထဲ
က ငါးဖမ်းရင်း သမ္ဗန်မှောက်ပြီး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်လေ'

'ဪ. . ဦးတိုးဇော်တို့က ရေလုပ်သားအမျိုးအနွယ်တွေကို'

'ဟုတ်ပါတယ်. . ဆရာရယ်. . . အဲဒီအခါမှာ မိမဲ့ဖမဲ့နဲ့

ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်ဟာ အတိဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပါတယ်။
အဖေမရှိ. . ဝတ်စရာမရှိနဲ့ တဲအိုလေးတစ်လုံးမှာ ဖြစ်သလိုနေခဲ့ရ
တယ်. . ရွာထဲကလည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲလူတွေချည်းပဲမို့ ကျွန်တော်
ဒုက္ခကို မကယ်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ. . အဲဒီအချိန်တုန်းက ညီမလေးက

အခန်း(၁၂)

စစ်ရန်နိုင်သည် သူ့ရှေ့တွင် ငိုက်စိုက်ထိုင်နေသော လူစိမ်း
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်းမေးလိုက်၏။

'ဦး နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဗျ'

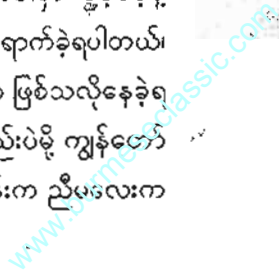
'ကျုပ် နာမည်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်. ဖြစ်နိုင်ရင် ဦးရဲ့အကြောင်းတွေကို
ကျွန်တော် သိချင်တယ်'

'ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြပါမယ် ခင်ဗျာ'

လူစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် သူတို့လူစုကို
လှမ်းကြည့်ရင်း ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောလာလေသည်။

'ဟို. . ကျွန်. . ကျွန်တော့် နာမည် တိုးဇော်ပါ။ ကျွန်တော်
ဟာ တိုးမော်ရဲ့ အစ်ကိုပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ မောင်နှမသုံးယောက်နဲ့

သုံးနှစ်သမီးလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ညီလေး၊ ညီမလေးတွေရဲ့ ဒုက္ခကို မြင်တော့ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဆာလောင်နေတဲ့ ညီမလေးရဲ့အော်သံဟာ ကျွန်တော့်နားထဲမှာတော့ သက်နှုတ်ကောင်ရဲ့အော်သံပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ အခုလိုနေလို့မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုပြီး အဖေတို့ ထားခဲ့တဲ့ လှေကလေးတစ်စင်းကို အားပြုပြီး တံငါအလုပ်ကို ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တယ်လေ'

'ဟင်.. ဂါဆို ဦးတိုးဇော်ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တံငါအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရတယ်ပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ.. ကျယ်ပြောလှတဲ့ မြစ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ မကြောက်မရွံ့နဲ့ တံငါအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခါမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်ဟာ အူနည်းနည်း ပြန်စိုလာတယ် ပြောရမှာပေါ့ဗျာ.. ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခုနဲ့ ကြုံလိုက်ရတယ်လေ'

'ဘာလဲဗျ'

'ဒီလိုပါ ဆရာ.. ညီလေးတိုးမော်ကလဲ ရွာထဲမှာ လုပ်စရာ ရှိတာ ထွက်လုပ်။ ကျွန်တော်ကလဲ မြစ်ပြင်ထဲ မိုးလင်းမိုးချုပ်နေခဲ့ရတာမို့ ညီမလေးဟာ အိမ်မှာ တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့တယ်လေ။ ဒီအခါမှာ ညီမလေးဟာ ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိသေးတဲ့အရွယ်မို့.. ရေနံဆီပုလင်းကို ဆော့ကစားရင်း ပုလင်းမီးဖိုပေါ်ကျပြီး ထကွဲသွားတယ်ဗျ'

'ဟင်.. ဒုက္ခပါပဲ.. စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျာ'

'ညီမလေး သနားပါတယ် ဆရာရယ်.. ရေနံဆီတွေက သူ့မျက်နှာပေါ် စင်ကုန်တော့ မီးကလည်း ညီမလေးရဲ့ မျက်နှာကို တက်ဟပ်ပြီးလောင်ကုန်တော့တာပေါ့'

'အို.. ကြောက်စရာကြီးဗျာ'

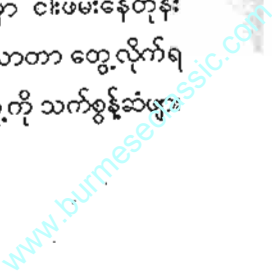
'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ.. အဲဒီအခါမှာ ညီမလေးရဲ့ အော်သံကြောင့် ရွာကလူတွေ အပြေးရောက်ရှိလာလို့သာပေါ့ ဆရာရယ်။ မဟုတ်ရင် ညီမလေးသေမှာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာနဲ့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မီးတွေလောင်ကျွမ်းခံရတာမို့ ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ မျက်နှာလေးဖြစ်သွားတာပေါ့'

'ဟင်.. ဂါဆို သက်ဖူးငုံရဲ့ အခုမျက်နှာက..'

'ဟုတ်ကဲ့.. အဲဒါပလပ်စတစ်ဆာကျယ်ရီ လုပ်ထားတာပါ ဆရာ'

'ဪ'

'အဲဒီလိုနဲ့ ညီမလေးရဲ့ ဒုက္ခကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ပြေမဆည်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ နေ့တစ်ခုပဲ ညီမလေးရဲ့ မျက်နှာ လေးဘယ်လိုပြန်ကောင်းလာပါ့မလဲပဲ တွက်ဆနေခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်ဟာ မြစ်ပြင်ထဲမှာ ငါးဖမ်းနေတုန်း လူတစ်ယောက် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ဖက်ပြီး မျောလာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီလူကိုလည်း မြင်ရော ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို သက်စွန့်ဆံ့ဖွားကယ်လိုက်မိတယ်'

ဦးတိုးဇော်သည် စကားပြောရင်း ခံတွင်းခြောက်သွားသဖြင့် ရေတစ်ခွက်တောင်းသောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့စကားဆက်လာ၏။

ကျွန်တော် ဆယ်လိုက်တဲ့လူဟာ နိုင်ငံခြားသားကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေတယ်ဗျ . . လက်ထဲက အထုပ်ကြီးကို ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းပေးပြီး လှေပေါ်တက်လာတယ်လေ . . သူဟာ ကျွန်တော်ကယ်ခဲ့တာကြောင့် ခုလို အသက်ရှင်ရပါတယ်ဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်နေတယ်ဗျ

ဪ . . သူက မြန်မာစကားပြောတတ်လို့လား'

'မတောက်တစ်ခေါက်တော့ ပြောတတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်တဲ့ ရွာကလေးဘက်ကို ခေါ်ခဲ့တယ်လေ၊ တစ်ရွာလုံးကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်နေကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီလူကြီးကို ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုလိုက်ပါတယ်၊ ရှိတာထုတ်ကျွေးပြီး သူ့ကိုကောင်းကောင်းမွန်မွန်စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအခါမှာတော့ အဲဒီလူကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ဆိုးကို မေးရင်း ကရုဏာသက်သွားတာနဲ့ သူ ကူညီပါမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်ဗျ၊ နောက်ပြီးညီမလေးရဲ့အဖြစ်ကိုကြားရတော့ ဘာမှမပူနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကုပေးမယ်လို့ပြောခဲ့တယ်ဗျ၊ အဲဒီလိုနဲ့ သူဟာကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သုံးရက်လောက်နေပြီး မော်တော်လုံးချင်းငှားခိုင်းလိုက်တယ်လေ၊ မော်တော်လဲ ရရော သူဟာသယ်လာတဲ့အထုပ်ကြီးပိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ရုတ်ဆက်ရင်းထွက်သွား

ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရွာက ထွက်သွားပြီး သုံးလေးနှစ်တိုင်အောင် ပြန်မလာတော့ဘူးဗျ'

'ဟင် . . ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ် . . ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လဲ ရှိတာလေးနဲ့ ခြိုးခြံချွေတာ စားသောက်ရင်း အသက်ရှင်အောင် မွေးခဲ့ရတယ်၊ ညီမလေးကတော့ သူ့မျက်နှာလေးကို တစ်ခမ်းစမ်းလုပ်ရင်း အမြဲတမ်း ငိုနေလတ်တယ်ဗျ'

'စိတ်မကောင်းစရာပါပဲဗျာ'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ် . . . အဲဒီလိုနဲ့ ငါးနှစ်လောက် အကြာမှာ ညီမလေးဟာ အသိတရားလေးနည်းနည်းကြွယ်ဝလာပြီဆိုတော့ . . သူ့ရဲ့ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာကိုသူတောင် မကြည့်ရဲဘူးဖြစ်နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ လူတောထဲလဲ လုံးလုံးမသွားရဲတော့ဘူးဗျ . . နေ့တစ်ခုစင် စောင်စုတ်ကြီးကို မျက်နှာမှာပတ်ပြီး နေခဲ့တယ်ဗျ'

'အင်း . . . စိတ်အစွဲအလမ်းဖြစ်သွားတယ်ထင်ပါတယ်'

'ဟုတ်တယ် ဆရာ . . ညီမလေးဟာ စိတ်မှာပါ ဒဏ်ရာရသွားသလိုပါပဲ . . သူဟာ အစားအသောက်ကိုတောင် ကောင်းကောင်းမစားတော့ဘဲ . . အမြန်ဆုံးသေချင်တဲ့စိတ်တွေဖြစ်နေတယ်ဗျ . . ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ဟာ ညီမလေးကို ဝိုင်းပြီး အားပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညီမလေးအဖြစ်က ယူကျုံးမရစရာအဖြစ်မို့ ကျွန်တော်တို့တွေလဲ အမြဲတမ်း ညီမလေးအခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်

စင်ရန်နိုင် နှင့် ဂေရီရဲမြား

ခဲ့ရတာပေါ့ဆရာရယ်၊ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ရွာကို လူစိမ်းနှစ်ဦး ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်ရဲ့ နာမည်ကို ရွာထဲမှာမေးတယ်. . . ရွာသား တွေကလည်း သူတို့ကို ကျွန်တော်ဆီလိုက်ပို့ပေးခဲ့တယ်လေ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီ လူစိမ်းနှစ်ဦး ကျွန်တော်ဆီရောက်လာပြီး. . . ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ သုံးယောက်ကို သူတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ အတင်းခေါ်တော့တာပဲ၊ ကျွန်တော် က တယ်လိုက်ရဲမလဲဗျ. . . ဒါပေမယ့် လူစိမ်းတစ်ဦးက လွန်ခဲ့တဲ့ ငါး နှစ်က ရေထဲမော့လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ကို ပြောပြပြီး အဲဒီ လူက အခေါ်လွှတ်လို့ပါလို့ဆိုတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ သုံးဦးဟာ လူစိမ်းနှစ်ယောက် နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြတယ်ပေါ့ ဗျာ. . . ညီမလေးကတော့ သူ့မျက်နှာကို စောင့်ကြီးနဲ့ အမြဲတမ်း အုပ်ထားတာပေါ့၊ အဲဒီလို နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို မော်တော်တစ်စင်းနဲ့ အတူ မြို့ကြီးတစ်မြို့ပေါ်ကို ခေါ်သွားတယ်လေ. . . မြို့ပေါ်လဲ ရောက်ရော ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုနေ သူကတော့ ကျွန်တော်ကယ်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံခြားသားကြီးပေါ့ဗျာ'

'ဪ. . . တော်သေးတာပေါ့ဗျာ'

'ဟုတ်တယ် ဆရာ. . . သူဟာကျွန်တော်တို့ မောင်နှစ်မသုံး ယောက်ကို တိုက်ကြီးတစ်လုံးပေါ် ခေါ်သွားပြီး ကောင်းကောင်းမွန် မွန်နဲ့ ကျွေးမွေးညှဉ်ခဲ့တယ်လေ၊ ပြီးတော့ သူဟာ သူ့မိတ်ဆွေ ပရိသတ် တွေ ဖိတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့သုံးဦးကို သူပိုင်ဆိုင်သမျှ အမွေတွေအားလုံး လွှဲအပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကြေညာလိုက်တယ် ဆရာ'

၂၁၉ ဇော်ထက်အောင်

'မယ့်နိုင်စရာပါလား ဦးတိုးဇော်'

'ဟုတ်တယ် ဆရာ. . . ထူးဆန်းလှတဲ့ ကံတရားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်ဟာ စည်းစိမ်ကြီးလှတဲ့ တိုက်ကြီး ပေါ်ကို ရောက်သွားရတယ်ပေါ့ဗျာ. . . တကယ်တော့ အဲဒီနိုင်ငံခြားသား ကြီးဟာ ဘိန်းဖြူအရောင်းအဝယ်လုပ်နေတဲ့ လူကြီးဗျ. . . ငွေကြေး အရမ်းကို ချမ်းသာတယ်လေ. . . သူလုပ်တာလဲ လူမသိဘူးဗျ. . . အရမ်း ကိုပီရိတယ်၊ ဒါပေမယ့်. . . တစ်နေ့တော့ သင်္ဘောတစ်စီးပေါ်မှာ အရောင်းအဝယ်လုပ်တုန်း လုံခြုံရေးရဲတွေ ရောက်လာတာနဲ့ ဘိန်းဖြူ ထုပ်ပိုက်ပြီး မြစ်ထဲခုန်ချသွားတာလေ'

'ဪ. . . အဲဒါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ. . . သူ့လက်ထဲက ဘိန်းဖြူထုပ်ဟာ သိန်းရှစ်ရာလောက် တန်ဖိုးရှိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်လည်း သူဟာ ကျွန်တော်တို့မောင်နှစ်မသုံးဦးအတွက် တိုက်ကြီးတစ်လုံးဝယ်ပေးခဲ့ တယ်။ ပြီးတော့ ညီမလေးရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း ငွေကြေးအကုန်အကျ ခံပြီး ပလပ်စတစ်ဆာဂျယ်ရီကိုင်ခဲ့တာပေါ့'

'ဪ. . . ဒီလိုကိုး'

'အဲဒီလိုအချိန်မှာ စိတ်မကောင်းစရာဖြစ်တာက. . . ညီမလေး ဟာ စိတ္တဇရောဂါရနေသလိုပဲ ဆရာ. . . ဒါကို ကျွန်တော်တို့ ညီအစ် ကိုနှစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမသိကြပါဘူး၊ ညီမလေးအရှက်ရမှာ စိုးလို့ ဒီအကြောင်းကို ဖုံးထားခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို

စဝ်ရန်နိုင် နှင့် ဧကရီရဲမြား

စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံခြားသားကြီးဟာ နယ်စပ်မှာ အရောင်းအဝယ် လုပ်ရင်း အလုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်လေ'

'ဪ... ဒါဆို...'

'ဟုတ်ကဲ့ ဒီအခါမှာတော့ အဲဒီလူကြီးပိုင်ဆိုင်သမျှ အရာ အားလုံး ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တယ်ပေါ့ဗျာ... ဒီအခါ မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ငွေအရင်းအနှီးနဲ့ တိုင်းတစ်ပါးကို ထွက်ခဲ့ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ လူကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ လက်တွဲပြီး ဘိန်းဖြူဖြန့်ဖြူးရေးကို လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ညီမလေးနဲ့ ညီမလေး ကတော့ ဒီမှာ ဒိုင်ခံရောင်းပေးတာပေါ့ဗျာ'

'ဪ... ဒါဆို ခေါင်းသုံးလုံးနဲ့ နဂါးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လား'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ... ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီဂိုဏ်းကို ထူ ထောင်ပြီး ဘိန်းဖြူလုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအချိန် မှာ စိတ္တဇဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ညီမလေးဟာ အခြေအနေပိုဆိုးလာ တယ်လေ။ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးပဲလို့ စိတ်ကြီး ဝင်သွားတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် သူ့ထက်လှတဲ့ မိန်းမချောလေးတွေ တွေ ရင်အမြဲတန်း ရန်လိုတတ်တယ် ဆရာ။ အဲဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ညီမလေးဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်ပြီး ယောက်ျားဘဝရှုံးနေတဲ့ လူတွေကို စုစည်းခဲ့တယ်ဗျ'

'ဟင်... အံ့ဩစရာပဲ... ဘာစိတ်ကူးရလာလို့လဲဗျ'

'ဒီလို ဆရာ... အဲဒီယောက်ျားဘဝရှုံးနေတဲ့ ယောက်ျားတွေ

ဟာလဲ မိန်းကလေးချောချောလှလှလေးတွေကို ထပ်မံကြည့်ရဦး တဲ့ဗျ... သူတို့ဟာလည်း စိတ္တဇဝေဒနာရှင်တွေပေါ့ဗျာ... ဒါကြောင့် ညီမလေးနဲ့ ပေါင်းမိကြပြီး ချောချောလှလှမိန်းကလေးတွေကို မိတ်ဆွေ တော့ လွယ်လွယ်ရတဲ့ ဘိန်းဖြူထိုးပြီး မျက်နှာကို ခါးတွေနဲ့ ဖွေးသတ်ခဲ့ တာဗျ'

'ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာဗျာ'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ... ကျွန်တော်လဲ တားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ ညီမလေးသက်ဖူးငဲ့ရဲ့အဖြစ်က လွန်နေပြီဆရာ၊ နောက် ဆုံးသူက သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ လုံးလုံး မမြင်ချင်ဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် မိန်းမချောလေးတွေနေတဲ့ နောက်ကိုလိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ တကယ်တော့ ညီမလေးဟာ စိတ်မှာ ဒုဏ်ရာ ရထားတဲ့ သူလေးပါဗျာ။ အဲဒီ အံ့တေးအမှတ်ကို တွေးပြီး ခုလို ထင်ရာ တွေ လုပ်တော့တာပါပဲ ဆရာရယ်... အဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲ ဆရာ'

'အင်း... ဦးတိုးဇော်ပြောပြတော့မှပဲ ကျွန်တော် အတော့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်ဗျာ... ဒါထက် ဟိုသင်္ဘောပေါ်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲဗျ'

'ဪ... အဲဒါ ကျွန်တော်လိုက်လာတဲ့ သင်္ဘောကြီးလေ ညီမလေး ညီမလေးကို သတင်းပို့ပြီး ဘိန်းဖြူအရောင်းအဝယ်တွေတွက် ခဲ့ဖို့ ညှိနှိုင်းနေတုန်း ဆရာတို့ ရောက်လာတာပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အပြစ်ရှိပါတယ် ဆရာ... တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား

စဝ်ရန်နိုင် ၄၄ ဇာတ်ရုံမြား

လွဲခဲ့ကြတာပါ။ ဆင်းရဲတာကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော်တို့ဟာ လူတွေကို တစ်ဖက်သတ် နာကျည်းခဲ့တယ်လေ။ လူရာမဝင်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝကနေ တက်ခဲ့ရတော့ လူတွေကို အမြဲတမ်းရန်လိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ လူတွေကို ဒုက္ခအပေးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဘိန်းဖြူလက်နက်ကို ကိုင်စွဲခဲ့တာပါ ဆရာ။ ခုတော့ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ ဆရာ. . ကျွန်တော်တို့ အယူအဆတွေလွဲခဲ့ကြတာပါ'

'တိုင်းပြည်မျက်နှာမထောက်၊ လူမျိုးမျက်နှာမထောက်ဘဲ ထင်ရာလုပ်ခဲ့တာမို့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုက်တဲ့အဖြစ်ပေးပါ ဆရာ'

ဦးတိုးဇော်သည် စဝ်ရန်နိုင်ကို ကြည့်ရင်း မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဝန်ချတောင်းပန်နေ၏။ မွေးကြီးတို့မှာလည်း ဦးတိုးဇော်တို့၏ အဖြစ်ကို နားထောင်ရတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြ၏။

ချမ်းသာချင်လွန်း၍ လောဘဇောတိုက်ကာ အတ္တအမှောင်ကျခဲ့ရသော မောင်နှမသုံးဦး၏ အဖြစ်က ရင်နှင့်စရာပင်။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းတစ်ခန်းထဲ၌ ချုပ်နှောင်ထားသော သက်ဖူးငုံမှာ တခွံခွံနှင့် တစ်ယောက်ထဲ ရယ်မောရင်း အိတ်ထဲက မှန်ကလေးထုတ်လိုက်၊ တို့ပတ်တို့လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းနီဆွဲလိုက်နှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေ၏။

ထို့ပြင် ပါးစပ်မှလဲ ပွစိပွစိလုပ်ကာ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေ၏။ စင်စစ် သက်ဖူးငုံတစ်ယောက် အလှူရှူး ရှူးသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၂၂၃ ဇော်ထက်အောင်

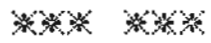
ဆိုရပေမည်။

စဝ်ရန်နိုင်တို့ လူစုမှာ ရင်နှင့်စရာ ကောင်းလှသော မောင်နှမသုံးဦးအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြ၏။

သို့ပေသည့်တာဝန်က ရှိသေးသည်မို့ ဥပဒေအရတော့ ဆောင်ရွက်ရပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သုံးဦးကို လုံခြုံရေးကားပေါ်တင်ရန် အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်ခဲ့၏။

ဦးတိုးဇော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ခမျာမှာတော့ မျက်ရည်တစ်စမ်းစမ်းနှင့် သူညီမလေး သက်ဖူးငုံကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ကားပေါ်တက်သွားကြ၏။

သက်ဖူးငုံမှာ ရဲသားများ လက်ထဲမှ အတင်းရှုန်းကန်ကာ အော်ချင်ရာအော်၊ ပြောချင်ရာပြောနှင့် ထင်တိုင်းကြနေ၏။ ထိုစဉ် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးတိုးဇော် ဆင်းလာပြီး ချောချောမော့မော့ ခေါ်မှ တဟီးဟီးနှင့် ငိုရင်း လုံခြုံရေးကားကြီးပေါ် တက်သွားလေတော့သည်။

မြီးပါဗွဲ။

ဇော်ထက်အောင်